

van bestsellerauteur

ALAN GRATZ

Is hij een dappere soldaat of
een gevaarlijke terrorist?

ERE

CODE

Een indrukwekkend verhaal over
de band tussen twee broers.

van bestsellerauteur

ALAN GRATZ

Is hij een dappere soldaat of
een gevaarlijke terrorist?

ERE CODE

Een indrukwekkend verhaal over
de band tussen twee broers.

A L A N G R A T Z

ERECODE

kluitman

Voor Donald, de enige echte spion die ik ken

Colofon

NUR 284/ W091801

Bisac YAF 001000/YAF 067000

© MMXVIII Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXV Tekst: Alan Gratz. All rights reserved.

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway,
New York, NY 10012, USA.

Oorspronkelijke titel: Code of Honor

Nederlandse vertaling: Carla Hazewindus

Omslagontwerp: Nina Goffi

Nederlandse belettering: Mariska Cock

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

Proloog

Ik werd wakker van een dreun, alsof twee American Footballspelers tegen elkaar aan knalden, en ik schoot recht overeind in mijn bed. Ik knipperde met mijn ogen, keek op de wekker naast me, en probeerde te bedenken wat er aan de hand was. De rode cijfers lichtten op in het donker: 3.23. Het was drie uur drieëntwintig in de nacht. Waarom was ik op dit tijdstip wakker geworden? Had ik dat dreunende geluid gedroomd?

‘Kamran?’ riep mijn moeder vanuit de gang. ‘Kamran. Was jij dat? Alles in orde met je?’

Een donderend geluid. Nee, gedaver. Stampende voeten op de gang. Iemand was op weg naar mijn kamer. Flarden van nachtmerries uit mijn kindertijd kwamen bij me boven en in paniek krabbelde ik zo ver mogelijk naar achteren in bed, om uit de buurt te komen van Voldemort, de Joker, aliens en demonen. Met een bons viel ik op de grond, en in mijn val trok ik de beddenlakens mee, die zich strak om mijn benen wikkelden.

En toen waren ze er. Donkere gestalten stormden mijn kamer binnen, zwarte silhouetten in het duister, met gebogen schouders en grote ronde ogen die flitsten. Ik was zo bang dat ik me weer een jaar of vijf voelde. Ik maakte me zo klein mogelijk tegen de zijkant van mijn bed, alsof ik verstoppertje speelde met mijn grote broer Darius en hoopte dat hij me niet zou vinden. Maar de demonen wisten waar ik was. Als geleide projectielen kwamen ze op me af.

Ik werd ruw vastgegrepen, overeind gehesen en op mijn buik op bed gesmeten. Verderop hoorde ik mijn moeder gillen en mijn vader schreeuwen. De demonen kwamen ook hen halen.

‘Mam! Pap!’ riep ik. Ik schopte, wurmde en probeerde los te komen,

maar mijn handen werden op mijn rug vastgebonden met een tiwrap die in mijn polsen sneed. Toen ik weer overeind werd gehesen kon ik zien wat er op het uniform van een van mijn overweldigers stond:

POLITIE

BINNENLANDSE VEILIGHEIDSDIENST

Eindelijk maakten de nachtmerrieachtige flarden plaats voor de realiteit. ‘Nee! Nee! Darius is onschuldig!’ riep ik. ‘Hij is geen terrorist! Jullie begrijpen het niet! Hij werd gedwongen om die dingen te doen!’

De agenten van de binnenlandse veiligheidsdienst sjorden een dikke zak over mijn hoofd, en nu was alles pas echt pikkedonker.

‘Nee! Alsjeblieft! Niet doen!’ schreeuwde ik. De zwarte zak zat strak om mijn hoofd. Ik kreeg het benauwd. Mijn warme adem voelde vochtig tegen mijn gezicht en ik raakte in paniek. ‘Jullie mogen dit niet doen! Ik ben in Amerika geboren! Ik ben Amerikaans staatsburger!’

De agenten trokken zich niets aan van mijn protest. Wild om me heen trappend werd ik mijn kamer uit gesleurd, de gang op, door de voordeur naar buiten.

Een paar dagen daarvoor was ik alleen maar bezig geweest met de wedstrijd voor *homecoming* die ik wilde winnen. En mijn vervolgopleiding. Een date hebben met Julia Gary. De normale dingen waar iemand die in het laatste jaar van de middelbare school zit zich mee bezighoudt. Een paar dagen geleden voelde ik me nog de koning van de wereld.

En nu was ik een gevangene van de Verenigde Staten van Amerika.

Hoofdstuk een

Een aantal dagen daarvoor

‘**D**ames en heren, mag ik jullie voorstellen aan de *homecoming king* en *queen* van East Phoenix High School: Kamran Smith en Julia Gary!’

Iedereen klapte en juichte terwijl Julia en ik de treden naar de dansvloer af liepen. Julia klampte zich aan mijn arm vast alsof ze me nooit meer los wilde laten, en ik grijnsde naar haar.

Ik ontdekte Adam Collier, mijn beste vriend, in de menigte. Hij zag me en maakte een diepe, zwierige buiging, als een of andere edelman, en ik moest lachen. Adam en ik hadden weliswaar grappen gemaakt over het bal voor homecoming, maar nu moest ik toch wel toegeven dat ik het geweldig vond om tot koning te worden gekroond, en zeker met Julia aan mijn zij.

Zodra Julia en ik op het midden van de dansvloer stonden voor de openingsdans, zette de dj ‘Time of Your Life’ op, een oud liedje van Green Day. Ik sloeg mijn armen om Julia’s middel en zij leunde tegen me aan, met haar hoofd op mijn borst.

‘Het klopt helemaal,’ zei ik en ik stopte een plukje blond haar achter Julia’s oor. ‘Ik heb echt de tijd van mijn leven. Met jou.’ Het kon me niks schelen dat het klef klonk. Ik meende elk woord.

Julia ging op haar tenen staan en gaf me een kus, en zoals altijd begon mijn hoofd helemaal te gloeien. Ik hield van Julia. Dat had ik weliswaar nog niet hardop tegen haar gezegd, maar ze wist het vast wel. Julia was slim, grappig en heel erg leuk. We waren al twee maanden aan het daten, en ik wist niet wat we zouden gaan doen als ik volgend jaar uit Arizona vertrok en naar West Point ging. Maar dit was geen geschikte avond om

daarover na te denken.

De dj ging over op een stampend hiphopnummer en de leerlingen bezetten onmiddellijk springend en met hun armen zwaaiend de dansvloer. Adam en nog een paar jongens uit mijn footballteam kwamen om ons heen staan en feliciteerden ons luidkeels.

‘Dubbel gefeliciteerd,’ zei Adam en hij gaf me een stomp tegen mijn arm. Hij keek onze teamgenoten aan. ‘Wisten jullie dat er een scout aanwezig was bij de wedstrijd van vanavond? Iemand van de Universiteit van Colorado. Pac-12 eredivisie! Serieuze shit. En Kamran heeft hem echt op een show getrakteerd!’

Ik kreeg een rood hoofd en haalde mijn schouders op. Ik had niemand iets over de scout verteld, zelfs Julia niet, want ik wilde er niet zo veel ophef over maken. Ik zou trouwens toch naar West Point gaan en dan in het legerteam spelen. Maar toch had ik tijdens de wedstrijd extra mijn best gedaan omdat ik wist dat er een scout in het stadion was. Het was echt de beste wedstrijd van mijn hele schooltijd geworden, en ik had drie touchdowns gescoord.

‘Als de *offensive line* me niet zo goed had afgeschermd, had ik nooit al die meters kunnen rennen,’ zei ik. ‘Voor die laatste touchdown hoefde ik niet veel meer te doen dan achter Antonio aan te gaan naar de *end zone*.’

Adam snoof. ‘Gast, je bent echt te bescheiden. Deze jongen gaat binnenkort naar de Super Bowl,’ zei hij tegen iedereen en hij wees op mij.

‘Ja hoor. Ik dacht het niet.’

‘Ik meen het,’ zei Adam. Hij pakte zijn telefoon en liet een foto zien van een tafel waarop een waaier van vier grote, zilverkleurige tickets lag met een afbeelding van de Vince Lombardi Trofee en daarboven SUPER BOWL gedrukt. ‘Wij gaan naar de Super Bowl, amigo.’

Als er iets was waarvoor ik mijn dans met Julia zou onderbreken, dan

was dit het wel. Ik pakte de telefoon uit Adams hand en keek naar het schermje. Ik kon mijn ogen niet geloven. ‘Heeft hij ze écht gekregen?’

Dit jaar vond de Super Bowl plaats in Arizona, in Glendale, even buiten het centrum van Phoenix. Adams vader was iets superbelangrijks bij een bank in Phoenix, en hij had zich opgegeven voor een aantal kaarten die de bank als sponsor ontving. Maar Adam en ik hadden nooit gedacht dat zijn vader ze ook echt zou krijgen.

Adam straalde. ‘Yep. Een voor mijn vader, een voor mijn moeder, een voor mij en eentje voor jou.’

Ik schudde mijn hoofd en bleef maar naar de tickets staren. Julia kniep in mijn arm. Ze wist dat ik er dolgraag naartoe wilde. Maar toen zag ik de prijs die op de tickets stond en mijn ogen vielen bijna uit mijn hoofd. Zevenhonderd dollar per kaartje. Ik keek naar achtentwintighonderd dollar aan footballtickets, en nog veel meer geld als je eraan dacht wat je ervoor kon krijgen als je ze doorverkocht zodra de teams voor de Super Bowl bekend waren.

Met een wee gevoel in mijn maag gaf ik de telefoon terug. ‘Dat gaat me niet lukken,’ zei ik tegen Adam. Ik vond het verschrikkelijk om te zeggen. Mijn vader was assistent-professor aan de Arizona State University en mijn moeder werkte op een paardenranch in Apache Junction. We waren zeker niet arm, maar een kaartje voor de Super Bowl was echt te duur voor ons.

‘Daar is voor gezorgd, bro,’ zei Adam. ‘Met de hartelijke groeten van de familie Collier.’ Adam was enig kind, en ik was al bijna mijn hele leven een soort broer voor hem, maar dan nog...

‘Nee, dat kan ik niet aannemen,’ zei ik.

‘Kun je die mafketel hier weghalen voordat hij nog een keer nee zegt tegen een kaartje voor de Superbowl?’ zei Adam tegen Julia.

‘Met alle liefde,’ zei ze. Ze trok me mee naar de tafel met hapjes en

drankjes, en schepte twee glazen vol met punch. We namen een slok terwijl ik nog steeds een beetje duizelig was van Adams aanbod.

‘Je moet echt gaan,’ zei Julia met een glimlach. ‘Je hoeft je niet schuldig te voelen.’

Ik grinnikte, blij dat ze me zo goed kende. Ik sloeg een arm om haar heen en boog mijn hoofd om haar nog een keer te zoenen.

‘Joehoe! Jee! Zoenen-zoenen!’ schreeuwde een onaangename stem boven de muziek uit. Ik draaide me om en dacht dat iemand ons uitlachte. Maar het was een groepje laatstejaars die een jongen uit de brugklas en zijn date lastigvielen. De jongen die stond te schreeuwen zat in de hoogste klas en heette Jeremy Vacca. De afgelopen jaren hadden we een paar keer bij elkaar in de klas gezeten. Hij was het soort jongen dat zijn honkbalpet achterstevoren droeg en een broek aan had die een centimeter of drie van de bovenkant van zijn onderbroek te zien gaf. Ik had hem altijd een zak gevonden, maar hij viel me nooit lastig, dus had ik verder nooit aandacht aan hem besteed.

‘O jee,’ zei Julia en ze knikte naar de brugklassers. ‘Seamus Laurie en Anne Henry.’

‘Bedoel je die kleintjes? Ken je ze?’

Anne was een klein, tenger meisje met rood haar en ze droeg een eenvoudig wit jurkje met een grote roze strik op de rug. Seamus was klein en mager, met een grote bos bruine krullen die als een ruimtehelm om zijn hoofd zat. Hij was echt zo’n jongen die pestkoppen aantrok en het hielp niet dat hij zich voor het bal nog eens extra had uitgedost in een lichtblauwe smoking en een wit hemd met ruches.

‘Ze zitten allebei met mij in het toneelstuk voor komende herfst,’ zei Julia. ‘Ze zijn echt superschattig.’

Jeremy knipte met zijn vinger tegen Seamus’ ruches. ‘Leuke smoking,

smurf! Jullie zien eruit alsof jullie naar een smurfenbruiloft gaan. Maar je hoeft niet met haar te trouwen, hoor.’ Jeremy duwde Seamus opzij. ‘Mag ik deze dans?’ Hij pakte Anne bij haar middel en lachte keihard in haar gezicht.

Anne trok een vies gezicht en probeerde zich uit de greep van Jeremy te bevrijden. Seamus staarde hulpeloos naar de grond. God, was ik ook zo klein geweest?

Ik kon het niet meer aanzien. Ik liet Julia los en ging tussen Jeremy en Anne staan. ‘Oké, Vacca, zo is het wel genoeg,’ zei ik. ‘Waarom laat je ze niet met rust?’

Jeremy deed een stap naar achteren en keek me aan alsof ik iets was dat een hond had uitgekotst.

‘En waarom bemoei jij je niet met je eigen zaken...’ zei hij. ‘Woestijnrat.’

Hoofdstuk twee

E ven leek de tijd stil te staan. Zoals wanneer tijdens een footballwedstrijd op tv het beeld bevriest en je kunt zien of iemand met zijn voeten buiten het veld is geweest of niet. De leerlingen om ons heen stopten met dansen.

‘Sorry,’ zei ik. ‘Wat zei je tegen me?’

Jeremy keek me strak aan. ‘Ik zei dat je een woestijnrat bent, woestijnrat.’

Ik knipperde met mijn ogen. Adam kwam naast me staan en we keken elkaar verbouwereerd aan. Ik was geen brugklassertje van vijftig kilo met wie Jeremy Vacca kon sollen. Ik was een meter vijfenzeventig en ik woog vijfenzeventig kilo, en dat gewicht bestond vrijwel geheel uit spieren. Ik kon de vloer aanvegen met deze gast. Dat wist ik, Adam wist dat, net als Julia en alle leerlingen om ons heen. Zelfs Jeremy wist dat. Dus waarom dacht hij dat hij me ongestraft uit kon schelden?

‘Heb ik je soms iets misdaan?’ vroeg ik, want ik was namelijk echt benieuwd.

‘Het komt door wat jullie soort mensen met mijn land doen, kamelenbultvreter.’ Grinnikend draaide Jeremy zich om naar zijn maten.

Adam wilde hem aanvliegen, maar ik stak mijn arm uit om hem tegen te houden. Ik deed alsof het me niet raakte, dat het me niks kon schelen wat een idioot als Jeremy dacht. Maar toch had ik het gevoel alsof ik een stomp in mijn maag had gekregen. Natuurlijk had ik dit soort dingen weleens eerder gehoord. Woestijnrat, kamelenbultvreter, zandaap, hoofddoek, en nog wel ergere dingen, die ik niet zal herhalen. Mijn vader is wit, maar mijn moeder is Iraans. En ik? Ik zie er heel Midden-Oosters uit, ook al ben ik

hier in Phoenix geboren. Ik heb dik, zwart, krullend haar, zware, zwarte wenkbrauwen, een flinke neus en een lichtbruine huid.

Toen ik zes was, woonden er een paar oudere kinderen bij ons in de straat, Steve en Ben Hollis. Ik liep een keer langs hun huis en toen begonnen ze me uit te schelden, net als Jeremy net deed. Ik had nog nooit zulke scheldwoorden gehoord, en ik had geen idee wat ze betekenden. Volgens mij wisten Steve en Ben het ook niet echt. Waarschijnlijk hadden ze volwassenen horen schelden op mensen die er net zo uitzagen als ik en deden ze hen alleen maar na. Maar ik wist wel dat het gemeen was wat ze zeiden. Dat ze me uitscholden. Dat ze me uitlachten. Huilend rende ik naar huis. Toen Darius hoorde wat er was gebeurd, ging hij naar ze toe en sloeg hen in elkaar. Later kreeg hij daarvoor ontzettend op zijn donder van onze ouders. Ik was blij dat hij het had gedaan, maar ik was nog steeds behoorlijk van slag. Voor het eerst besepte ik dat het niet mee zou vallen om op te groeien als Iraanse Amerikaan. Ook nu nog raakte ik zo ondersteboven van dit soort scheldwoorden dat ik me weer net zo voelde als toen ik zes was en huilend naar Darius rende. Elke. Keer. Weer.

Adam wilde Jeremy nog steeds aanvliegen, maar ik zei dat hij moest ophouden. Ik kon inmiddels voor mezelf opkomen.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg ik aan Jeremy.

‘Wat er aan de hand is, is dat onze homecoming king de broer is van een terrorist!’ Hij schreeuwde zo hard dat iedereen hem boven de muziek uit kon horen.

Ik schoot in de lach. Darius? Een terrorist? Adam en de andere jongen die bij me stonden begonnen ook te grinniken.

‘Je hebt de verkeerde te pakken, Vacca. Mijn broer is afgestudeerd aan West Point, de Militaire Academie van de Verenigde Staten. Misschien heb je daar weleens van gehoord? Hij is een Army Ranger. Weet je wat je

allemaal moet doen om een Ranger te kunnen worden? Soldaten hebben er alles voor over om bij de Rangers te komen.' Ik was ontzettend trots op Darius. 'Hij is nu in Afghanistan met het Third Ranger Battalion Special Operations, om jou tegen terroristen te beschermen.'

'Om de terroristen in hun kont te kruipen, zal je bedoelen,' zei Jeremy. 'Als je thuis naar het nieuws had gekeken voordat je naar het bal ging om de grote sportheld uit te hangen, had je het nu geweten: je broer is een landverrader. Een terrorist!' Jeremy draaide zich om naar zijn vriendjes. 'Eens een Arabier, altijd een Arabier, toch?'

Ik vloog hem aan. Met volle kracht stootte ik hem naar het midden van de dansvloer, waar de kring van mensen uiteenging, net zoals tijdens mijn eerste dans met Julia. Ik gaf hem een ram in zijn maag en een flinke dreun op zijn gezicht, maar hij ging niet onderuit. Hij sloeg zijn arm om mijn hoofd en probeerde me te stompen. Om ons heen stond iedereen te joelen en te juichen, de muziek bonkte, de gekleurde lampjes knipperden. Opeens sprongen Jeremy's vrienden boven op me, trokken me van hem af en schopten en stompten me. En toen wierpen Adam en de rest van het footballteam zich ook in de strijd, en de menigte brulde: 'Knokken, knokken, knokken!' Ik sloeg om me heen om zo veel mogelijk te raken, maar op een gegeven moment haalde meneer Philpot, geassisteerd door meneer Marks en señor Serrano, iedereen uit elkaar en was het afgelopen.

Hoofdstuk drie

Tien minuten later zat ik samen met Adam en een aantal van mijn teamgenoten voor het kantoor van de directeur. Julia was op zoek naar ijs voor mijn gescheurde lip, die behoorlijk pijn deed. Jeremy en zijn vrienden waren binnen en ze kregen van mevrouw DeRosa zo'n enorme uitbrander dat we het op de gang konden horen. Jeremy stond natuurlijk echt wat te wachten vanwege de dingen die hij had gezegd, maar waarschijnlijk werden we allemaal geschorst omdat we hadden gevochten.

Het kon me niet schelen. Het was het allemaal waard om Darius te verdedigen. Darius en ik hadden een code. Een erecode. We kwamen voor elkaar op, wat er ook gebeurde. Net als Adam en ik.

Ik knikte naar mijn vriend om hem te bedanken dat hij me had gesteund en hij knikte terug. Dat was voldoende, meer hoefden we niet te zeggen.

De deur van het kantoor bij de ingang ging open en de moed zakte me in de schoenen toen ik een bekend gezicht zag.

‘O, man,’ mompelde ik. ‘Hebben ze mijn moeder gebeld?’

Mijn moeder had haar werkkleding aan: spijkerbroek, geel western-overhemd, cowboylaarzen en een witte Stetsonhoed. Jeremy zal vast teleurgesteld zijn als hij te weten komt dat ze geen hoofddoek draagt, ging het even door me heen.

Ik zakte onderuit in mijn stoel. Ik had er echt geen behoefte aan dat mijn moeder me van school kwam ophalen, zeker niet op het schoolbal. Ik was toch geen twaalf? Ik zat in de hoogste klas van de middelbare school! Ik had mijn eigen auto, verdomme. Een van mijn teamgenoten begon te grinniken en ik wist zeker dat ik dit nog vaak te horen zou krijgen. Mooie homecoming king was ik.

‘Daar ben je, Kamran, *joon*,’ zei mijn moeder. Ze gebruikte vaak het Perzische woord voor ‘lieverd’ als ze zich zorgen maakte over Darius of mij.

‘Mam, ik kan het allemaal uitleggen,’ zei ik, want ik wilde haar voor zijn voordat ze me op mijn kop zou geven.

Mijn moeder keek bezorgd naar mijn togetakelde gezicht. ‘Kamran, heb je gevochten?’

‘Het was niet zijn schuld, mevrouw Smith,’ zei Adam. ‘Die mafketel zei allemaal stomme dingen over hem en Darius.’

Mijn moeder keek met een ruk op toen Darius’ naam viel.

‘Wist je niet dat ik heb gevochten? Heeft de school je dat niet verteld?’

Er klopte iets niet. Dit was duidelijk foute boel. Plotseling viel het me pas goed op dat mijn moeder nog steeds in haar werkkleding liep, terwijl het al best laat op de avond was. Als ze met mijn vader naar de footballwedstrijd was gaan kijken, zou ze zich eerst hebben omgekleed. En nu ik erover nadacht, had ik ze helemaal niet gezien tijdens de wedstrijd. Ik was zo gefocust op de scout dat ik niet gekeken had of mijn ouders op de tribune zaten. Waren ze er wel geweest? Ze misten geen enkele wedstrijd. Maar als ze niet bij de wedstrijd waren geweest, wat hadden ze dan gedaan?

Ik herinnerde me weer de schampere toon waarop Jeremy zei: ‘Als je thuis naar het nieuws had gekeken voordat je naar het bal ging om de grote sportheld uit te hangen, had je het nu geweten: je broer is een landverrader.’ Mijn hoofd tolde. Ik had het gevoel alsof ik door de stoel zakte en in de grond verdween.

‘Mam, wat is er aan de hand?’ vroeg ik.

Ik zag aan mijn moeders gezicht dat ze op het punt stond te gaan huilen, en toen drong het tot me door dat ze al gehuild had.

‘Kamran, je moet meteen mee naar huis,’ zei ze. ‘Er is iets met je broer.’

Hoofdstuk vier

Mijn moeder kneep zo hard in het stuur van haar SUV dat ik bang was dat ze het zou breken. We hadden mijn auto bij de school laten staan, zodat ik met haar mee kon rijden. Ze had al met mevrouw DeRosa gesproken, alleen had ik geen flauw idee waarover. Ik wist helemaal niets.

‘Mam, wat is er? Wat is er aan de hand?’ vroeg ik ongerust. ‘Is alles goed met Darius?’ Mijn grootste angst was dat Darius gewond was geraakt, of dat hem misschien nog wel iets ergers was overkomen.

Voor ons sprong een stoplicht op rood en mijn moeder trapte zo plotseling op de rem dat ik voorover tegen mijn veiligheidsgordel werd gekwakt.

‘Het was op het nieuws,’ zei mijn moeder uiteindelijk. ‘Er is een aanslag gepleegd op de Amerikaanse ambassade in Turkije. En op de beelden is iemand te zien die op je broer lijkt.’

‘Terwijl hij de ambassade verdedigde?’ Ik begreep er niks van. Darius werkte niet op een ambassade. Hij was in Afghanistan gestationeerd.

‘Nee,’ zei mijn moeder. ‘Hij heeft een aanslag gepleegd op de ambassade.’

‘Wat?’ Ik schrok me rot. ‘Maar... dat kan niet! Dat was Darius vast niet. Dat bestaat niet! Dit is onzin! Waarom zou hij een aanslag plegen op een Amerikaanse ambassade? Hoe kan hij nou in Turkije zijn?’

‘Dat weet ik niet,’ zei mijn moeder. Het stoplicht sprong op groen en ze gaf vol gas, waardoor ik tegen de rugleuning werd gedrukt. ‘Net toen we op het punt stonden om naar de wedstrijd te gaan, belde er iemand van de krant. We hadden geen idee waar hij het over had. Daarna belde de familie Estrella van de overkant en zij zeiden dat we naar het nieuws moesten

kijken. En toen zagen we de beelden.'

'Was hij het?' vroeg ik. 'Dat kan toch niet?'

'Ik weet het niet,' zei mijn moeder en ze kneep weer in het stuur. 'Moeilijk te zeggen.'

'Wat zeggen de mensen bij het leger? Zij zullen toch wel weten of hij in Turkije is?'

'We hebben nog niets van ze gehoord. Je vader heeft geprobeerd ze te bellen.'

'Dit is belachelijk!' zei ik. Voor de zoveelste keer wilde ik dat mijn ouders een smartphone voor me hadden gekocht, nu had ik alleen een telefoontje waar je nauwelijks mee kon sms'en. En mijn moeder had er net zo een. Ik zette de radio aan en zocht naar berichten over Darius. Maar ik kreeg alleen zenders met popmuziek, tot ik overschakelde op de AM-golflengte, waar een politiek commentator enorm tekeerging.

'Dus deze soldaat... nee, daarmee doe je de echte Amerikaanse soldaten onrecht,' zei deze gast. 'Deze man, deze móslim, gaat naar West Point en leert daar alles wat Amerika hem kan leren over tactieken, militaire geschiedenis en geavanceerde oorlogsvoering. Vervolgens zorgt hij ervoor dat hij naar Afghanistan wordt uitgezonden, zodat hij daar kan deserteren, om alles wat hij weet aan Al-Qaida door te geven! Het leger houdt zich nu blijkbaar bezig met het opleiden van islamitische extremisten. Er wordt hun geleerd hoe ze moeten vechten en dan wordt ook eens nog hun reis naar het buitenland betaald zodat ze daar terrorist kunnen worden. Ons grootste probleem is dat we moslims in ons leger toelaten...'

'Zet uit,' zei mijn moeder.

'Maar...'

'Zet die radio uit!'

Ik drukte op het knopje en leunde naar achteren in mijn stoel. Die gast op

de radio kletste uit zijn nek, maar toch wilde ik alle berichten horen die er over Darius waren. Het idee dat Darius naar West Point was gegaan om van alles en nog voor Al-Qaida te leren, was volslagen krankzinnig. Ik keek uit het raam en dacht terug aan de dag, bijna zeven jaar geleden, toen we 's morgens heel vroeg waren opgestaan om Darius weg te brengen voor zijn eerste dag aan de Amerikaanse militaire academie.

We hadden met z'n vieren – Darius, mijn vader en moeder en ik – de nacht doorgebracht in een motel even buiten West Point, in de staat New York. We waren daar de dag ervoor naartoe gevlogen en ik had last van een jetlag waardoor ik bijna mijn bed niet uit kon komen, maar Darius zag eruit alsof hij helemaal niet had geslapen. Hij was zo opgewonden en nerveus dat hij bij het ontbijt geen hap door zijn keel kon krijgen, en tijdens de rit naar de academie zei hij nauwelijks een woord.

We kwamen binnen via Eisenhower Hall, waar een van de oudere cadetten ons vertelde hoe zwaar de komende zeven weken basistraining zouden worden. *Beast barracks*, beestenkazernes, noemde hij het. Ik keek naar Darius. Hij zat voorovergebogen op zijn stoel met zijn armen voor zijn maag over elkaar geslagen, net zoals die keer toen we in een pretpark in een achtbaan zaten en hij probeerde niet over te geven.

‘Moet je kotsen?’ vroeg ik.

‘Nee. Hou je kop,’ zei hij, maar het was duidelijk te zien dat hij moest overgeven. Ik schoof een stukje dichterbij mijn moeder toe.

De cadet keek op zijn horloge. ‘Jullie hebben nu anderhalve minuut om afscheid te nemen van jullie dierbaren,’ kondigde hij aan.

Mensen slaakten verschrikte kreten, en ik ook. Natuurlijk wisten mijn ouders en ik waarom we hier waren: Darius ging hier een opleiding volgen. En wel een heel bijzonder soort opleiding, en we zouden hem pas weer zien als hij met Kerstmis verlof kreeg. Maar dat drong allemaal pas tot ons door

toen we te horen kregen dat we anderhalve minuut de tijd kregen om afscheid te nemen. Darius was nog nooit uit mijn buurt geweest – soms was hij mijn speelkameraadje, soms mijn vertrouweling, soms mijn tegenstander, maar hij was altijd mijn beste vriend – en nu ging hij voor altijd weg. Of in ieder geval, bijna voor altijd.

Ik was nog maar een jochie en ik barstte in tranen uit.

Mijn moeder moest ook huilen. Ze knuffelde Darius, en zonder me ervoor te schamen sloeg ik ook mijn armen om hem heen. Ik snikte en wilde hem niet loslaten, zelfs niet toen de oudere cadetten naar de nieuwelingen riepen dat ze met hen mee moesten komen.

‘Hé, het komt allemaal goed,’ zei Darius tegen me en hij gaf mij ook een knuffel.

‘Niet weggaan,’ zei ik. ‘Ik wil niet dat je weggaat.’

‘Ik zie je heel snel weer,’ beloofde hij. ‘En dan ben ik een echte soldaat.’

‘Ik wil niet dat je een echte soldaat wordt. Ik wil dat je thuis, bij mij, blijft.’

De oudere cadetten riepen weer.

‘Ik moet gaan, Kamran,’ zei Darius en hij maakte zich los uit mijn omhelzing. ‘Je moet de sterkste van de sterksten zijn en de dapperste van de dappersten. Dat lukt je toch wel?’

Snikkend schudde ik mijn hoofd.

‘Jawel, dat kun je,’ zei hij. ‘Ik weet dat je dat kunt.’

Darius omhelsde mijn vader en moeder nog een laatste keer en ging er toen snel vandoor terwijl hij zijn ogen afveegde. Ik keek hem net zo lang na tot hij helemaal verdwenen was tussen de ongeveer duizend andere nieuwe cadetten.

De rest van de dag was oersaai voor mij als jongetje van elf en bestond uit toespraken van officieren, een rondleiding door de academie en een

lunch in de kantine. Ik liep daar maar een beetje en voelde me helemaal hol vanbinnen, alsof het beste deel van mezelf er met een lepel was uitgehaald.

Die dag zagen we Darius nog één keer, en wel tijdens de eedaflegging. We zaten op de tribune terwijl de nieuwe cadetten over het grote voorplein marcheerden, begeleid door trompetten en drums van een militaire band. Alle families deden hun best om hun zoon of dochter in de rijen te vinden. We hoefden geen moeite te doen om Darius te ontdekken, hij stond helemaal vooraan in de eerste rij. Tenminste, ik was er bijna zeker van dat het Darius was. Terwijl wij over het terrein van de academie wandelden, had Darius een enorme verandering ondergaan. Zijn schouderlange, zwarte krullen waren zo kort geknipt dat het leek alsof hij kaal was. Zijn T-shirt, spijkerbroek en sneakers waren vervangen door een wit overhemd met korte mouwen, zwarte schoenen en een grijze broek met een brede zwarte bies aan de zijkant.

Darius en de andere nieuwe cadetten hielden allemaal tegelijk halt, alsof ze aan het exerceren waren en toen herhaalden ze de eed van de militaire academie, die door een hogere officier werd voorgezegt: ‘Ik zweer plechtig dat ik de grondwet van de Verenigde Staten zal eerbiedigen, en trouw zal zijn aan het nationaal gezag; dat ik me zal inzetten voor het verdedigen van de onafhankelijkheid van de Verenigde Staten, en die zal stellen boven de loyaliteit en trouw die ik wellicht verschuldigd ben aan welk ander land dan ook.’

Toen ik Darius de eed zag afleggen, met zijn geschoren hoofd en een ernstig gezicht, terwijl hij van trots bijna uit zijn nieuwe legerhemd knapte, veranderde alles voor me. De hele dag had ik niets liever gewild dan dat hij weer met ons naar huis zou gaan, maar op dat moment begreep ik ineens waarom hij het zonnige Arizona had verlaten en het land over gevlogen was naar deze koude, grijze plek. Waarom hij zijn vrienden achterliet. Zijn

ouders. Mij. Darius ging deel uitmaken van iets wat groter was dan hij, iets met een traditie, met een betekenis. Een aanvulling van alles wat onze moeder ons had verteld over wat het was om Iraans te zijn. Darius maakte nu deel uit van een nieuwe familie. Hij werd een soldaat van de Verenigde Staten.

En die dag nam ik me voor om later ook naar West Point te gaan en soldaat te worden.

‘Hij heeft een eed gezworen,’ zei ik met mijn voorhoofd tegen het autoraampje.

‘Wat?’ zei mijn moeder.

‘Darius heeft gezworen dat hij de Verenigde Staten zal verdedigen,’ zei ik. ‘Daar komt hij echt niet op terug.’

Mijn moeder reed onze straat in en trapte toen op de rem. Voor ons huis stonden cameraploegen en een hele batterij trucks van de lokale tv ons op te wachten.

Hoofdstuk vijf

‘**H**ebben jullie al iets van Darius gehoord?’
‘Wat heeft het leger gezegd?’

‘Is Darius een verrader?’

Journalisten met microfoons en camera’s zwermde om onze auto heen en riepen vragen door het raampje.

‘Zijn jullie moslims?’

‘Is Darius moslim?’

‘Hebben jullie de beelden gezien? Is het Darius?’

Toen mijn moeder claxonneerde en gas gaf, sprongen de journalisten opzij, waarna ze snel de oprit opreed.

‘Meteen naar binnen,’ zei mijn moeder. ‘Niks tegen ze zeggen. Ook niet naar ze kijken.’

Ik voelde vlinders in mijn buik en mijn hart bonsde. Mijn moeder haalde de sleutel uit het contact, ik sprong uit de auto en rende naar de voordeur.

‘Kamran, wacht!’ riep iemand. ‘Vertel even wat je weet over je broer!’

Ik keek niet op en rende door.

‘Ga van ons terrein af,’ riep mijn moeder tegen de journalisten en ze rende achter me aan naar binnen en sloeg de deur dicht.

Mijn vader had de tv op CNN staan en keek naar het nieuws. Toen we binnenkwamen stond hij op, ging direct naar mijn moeder toe en pakte haar vast. Ik liep naar de tv. Onder aan het scherm kwamen de headlines langs, maar er was nu reclame. Ik keek niet zo vaak naar CNN. Ik wist niet eens op welk kanaal die zender was. Het liefst keek ik naar ESPN met het sportnieuws.

‘Wat zeggen ze?’ vroeg ik. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Geen verdere berichten,’ zei mijn vader. ‘Het zou Darius kunnen zijn, maar ook iemand die zijn uniform aanheeft.’

Mijn vader en ik keken elkaar even aan. Als iemand anders Darius’ uniform aanhad, kon dat alleen maar betekenen dat ze dat van hem hadden afgepakt en hij gevangen was genomen.

Of dood was.

Dus Darius was nu óf een terrorist, óf hij was gevangengenomen óf hij was dood. Ik wist niet wat het ergste was.

‘Goedenavond.’ Wolf Blitzer van CNN stond voor een serie enorme tv-schermen, waarop allemaal verschillende beelden te zien waren van vuurgevechten en explosies rondom een wit gebouw met een Amerikaanse vlag op het dak. ‘We gaan nu terug naar de aanslag op de Amerikaanse ambassade in Turkije, waarbij vijfendertig doden zijn gevallen, onder wie tweeëntwintig burgers. Het ernstigste is dat de leider van de aanslag vermoedelijk de US Ranger kapitein Darius Smith is. Maar dat is nog niet bevestigd. Naast me staat de voormalige directeur van het Nationaal Centrum voor Terrorismebestrijding, Trip Conrad. Meneer Conrad...’

Op tv werd een foto van Darius getoond. In uniform. Hij zag er heel knap en serieus uit. Daarnaast verscheen een still, afkomstig van de opnames die gemaakt waren binnen de ambassade; op de achtergrond stond een man met zijn vinger te zwaaien. Hij had dezelfde lengte als Darius, maar zijn gezicht kon ik niet goed zien.

Het was heel onwerkelijk om Wolf Blitzer over mijn broer te horen praten. Hij vertelde waar Darius was opgegroeid, wat zijn cijfers waren op West Point, dat hij was toegelaten tot de Army Rangers en uitgezonden naar het Midden-Oosten. Het was hetzelfde als wanneer Emily Reed, mijn favoriete correspondentente bij de sportzender ESPN (en niet alleen omdat ze zo mooi was), bij SportsCenter verslag had gedaan van mijn prestaties

tijdens de homecoming-wedstrijd op school.

De vaste telefoon ging. Ik wilde opnemen, maar mijn vader wuifde met zijn hand en nam zelf op. ‘Hallo? Nee. Nee, we hebben geen commentaar op dit moment. Niet meer bellen, alstublieft.’ Hij verbrak de verbinding en gooide de telefoon op de bank. ‘Ze blijven natuurlijk aan de gang. Maar ik moet wel opnemen, want het leger kan bellen.’

‘Meneer Conrad, ik moet u helaas onderbreken,’ zei Wolf Blitzler op tv. ‘Ik krijg net een aantal verbijsterende nieuwe beelden door, afkomstig van Al-Qaida, waarop kapitein Darius Smith duidelijk te zien is. We laten u nu de opnames zien.’

Ik ging met mijn vader en moeder voor de tv zitten. Darius verscheen op het scherm. Hij zat aan een bureau en achter hem hing een zwart gordijn. Er ging een schok door me heen. Het was Darius echt. Mijn broer. Maar net als de eerste dag in Westpoint, toen hij helemaal was veranderd, was hij nu weer een totaal ander mens.

Hij droeg nog steeds zijn legeruniform, maar hij had een pluizig baardje en een witte sjaal om zijn hoofd gewikkeld. Mijn moeder gaf een gil en mijn vader sloeg zijn arm om haar heen. Alles om me heen leek te draaien.

‘Ik ben Darius Smith,’ zei Darius in de camera. ‘En ik aanvaard de volledige verantwoordelijkheid voor de vandaag door Al-Qaida gepleegde aanslag op de Amerikaanse ambassade in Turkije.’

Mijn moeder snikte en mijn vader deed zijn ogen dicht. Ik schudde mijn hoofd en smeekte Darius in stilte om niet dit soort dingen te zeggen. Niet te doen. Maar hij ging door.

‘Ooit is mij door de regering van de Verenigde Staten gevraagd om wreedheden jegens moslims te begaan,’ zei Darius, die zijn tekst van een vel papier oplas. ‘Inmiddels heb ik ervoor gekozen om deze onschuldige slachtoffers te leiden in de strijd tegen de Amerikaanse tirannie. De vandaag

gepleegde aanslag op de Amerikaanse ambassade is slechts de eerste van een aantal geplande aanslagen, gericht tegen de Verenigde Staten, om de ongelovigen te straffen voor hun misdaden tegen de islam.'

Toen we nog een stuk jonger waren, keken Darius en ik een keer naar een film over aliens. Omdat ik het eng vond, deed ik mijn handen voor mijn ogen en zei tegen Darius dat hij het moest zeggen als die engerds weer van het scherm waren. Ik wachtte af, doodsbang dat als ik door mijn vingers keek ik er eentje zou zien en dan wekenlang nachtmerries zou hebben. Op een gegeven moment zei Darius dat ik weer kon kijken.

De aliens waren er nog steeds.

Ik begon te gillen en Darius lag dubbel van het lachen. Hij had het expres gedaan, om me te pesten. Ik was woedend en pakte een kussen van de bank om hem ermee op zijn hoofd te meppen, maar tegelijkertijd was ik zo bang dat ik me er maar achter verborg.

Zo voelde ik me nu ook. Ik wist niet meer of ik bang was of woedend. Ik trilde over mijn hele lichaam. 'Nee! Nee!' schreeuwde ik tegen de Darius op tv. De stropdas die ik speciaal voor het bal om had gedaan, leek me ineens te verstikken, en ik rukte hem af en gooide hem op de grond. Darius bleef maar doorgaan over ongelovigen, jihad, martelaren en Al-Qaida, maar ik luisterde al niet meer. Ik hoorde alleen het bloed in mijn oren suizen, mijn gejaagde ademhaling en mijn moeder die zachtjes naast me op de bank zat te huilen.

Wat Darius verder nog zei, deed er trouwens niet meer toe. Het enige wat ertoe deed, was dat ons leven nooit, nooit meer hetzelfde zou zijn.

Hoofdstuk zes

Voor het eerst sinds de kleuterschool was ik echt bang om naar school te gaan.

Ik stond onder aan de trap naar de ingang van mijn school, en de andere leerlingen liepen langs me heen. Een paar van hen wisten niet wie ik was. Voornamelijk brugklassers. Jongens en meisjes die niets hadden met football, homecoming en dat soort dingen. Kinderen met ouders die niet naar het nieuws keken.

Anderen wisten heel goed wie ik was, en ze wisten ook wat Darius had gedaan. Of wat hij bewéérde te hebben gedaan.

Vrijdagnacht had ik helemaal niet geslapen, en ik zag steeds weer die beelden van Darius voor me. Hoe langer ik erover nadacht, hoe meer het tot me doordrong dat Darius' toespraak typisch terroristengeklets uit een of ander boekje was. Ik was ervan overtuigd dat iemand de tekst voor hem had opgeschreven en dat hij werd gedwongen die voor te lezen. Of dat hij was gehersenspoeld. Het bestond gewoon niet dat Darius vrijwillig het leger had verlaten en zich bij Al-Qaida had aangesloten. Dat wist ik zo zeker als wat. Zelfs als hij iets voor de islam voelde – hoewel ons gezin helemaal niet gelovig was – dan nog. Iraniërs waren sjiitische moslims en Al-Qaida was soennitisch. Het was ondenkbaar dat hij zich bij Al-Qaida zou willen aansluiten, en Al-Qaida zou hem niet eens willen hebben.

Ik wilde mijn ouders vertellen wat ik had bedacht, maar ze waren te veel van de kaart door de schok en het verdriet om te luisteren. De eerste video van Darius kreeg zaterdag een vervolg. En zondag kwam er nog eentje. Darius die troepen van Al-Qaida trainde. Darius die Amerikaanse moslims opriep de wapens op te nemen tegen hun land. Met elke video werd het

erger.

En te zien aan de blikken die de andere leerlingen me op maandagochtend toewierpen, hadden ze hem al schuldig verklaard. En ik was medeschuldig, omdat hij mijn broer was.

Mijn handen balden zich tot vuisten. Mijn hart ging tekeer en ik voelde dat ik een rood hoofd kreeg. Ik werd weer overspoeld door emoties, een mengeling van gevoelens die ik onder controle dacht te hebben gekregen tijdens het afgelopen, krankzinnige weekend. Ik wilde weglopen en me verstoppen. Ik wilde schreeuwen. Ik wilde huilen, ergens tegenaan schoppen. Ik wilde iemand een dreun geven.

Maar wat ik niet wilde was de trap naar de ingang van de school op lopen. Toch deed ik dat. Al die blikken zouden me niet ervan weerhouden om door te gaan met mijn leven.

Eenmaal binnen was het nog erger. In de hal weken de leerlingen uiteen alsof ze een plens water waren en ik een druppel olie. Gesprekken verstomden. Ogen volgden me. De stilte achtervolgde me. Er was weleens vaker zo naar me gekeken, maar nooit zo openlijk. Het gebeurde ook weleens in openbare gelegenheden, waar niemand me kende. Als ik met Darius in het winkelcentrum was, dan keken de mensen – meestal volwassenen – ook wel vanuit hun ooghoeken naar ons, of hielden ons met een achterdochtige blik in de gaten. Ze dachten natuurlijk dat we dat niet merkten, maar mooi wel. Ik in ieder geval zeker. Maar eigenlijk voelde ik het meer dan dat ik het zag. Ik voelde dat de mensen me bekeken als ik in de gamewinkel aan het snuffelen was of in de rij stond bij Orange Julius. En zodra ik daar geen erg meer in had, als ik even vergat dat ik toevallig dezelfde neus, huidskleur en haar had als een of ander monster dat een vliegtuig had gekaapt, dan werd ik er door zo'n achterdochtige blik meteen weer aan herinnerd. Deze mensen hadden er geen flauw idee van dat ik was

opgegroeid in een buitenwijk van Phoenix, als een heel gewone Amerikaanse jongen, die Xbox speelde en Cheetos at. Of misschien interesseerde hun dat niet. Ze waren bang voor me – ze haatten me – alleen maar omdat ik een getinte huid had.

Maar op school was dat nooit zo geweest. Dit was mijn terrein. Mijn koninkrijk.

Ik kreeg al een knoop in mijn maag tijdens het korte wandelingetje naar mijn kluisje. Als dit zo bleef, wist ik niet hoe ik deze dag door moest komen. Ik keek of ik Adam zag. Het afgelopen weekend had hij me wel een paar keer een sms'je gestuurd met HOI ALLES OK? Maar verder had hij me met rust gelaten terwijl mijn ouders en ik te maken kregen met het ene na het andere gruwelverhaal op CNN. De enige die ik niet had gesproken was Julia, en toen ik haar in de gang zag staan met haar vriendinnen, sjeesde ik dan ook meteen op haar af. Als ik iemands steun nodig had, dan was het wel die van haar.

‘Hé, Julia!’ riep ik.

Julia's vriendinnen keken haar even aan en dropen toen af. Ik boog me naar haar toe om haar een zoen te geven, maar ze draaide haar hoofd weg waardoor ik haar een kus op haar wang gaf in plaats van op haar mond. Ik snapte er niks van.

‘Ik heb je het hele weekend gebeld,’ zei ik, en ik moest een licht gevoel van paniek onderdrukken.

‘Ik was bezig met het toneelstuk,’ zei ze, nog steeds zonder me aan te kijken.

Er was echt iets niet in orde. Zou het met Darius te maken hebben? Maar Julia kende me toch? En ze kende Darius ook! Ik ging door en probeerde de spanning die tussen ons hing te negeren. ‘Hoe ging de repetitie?’

‘Goed,’ zei ze.

‘Is het nog gelukt met die ene scène? Je weet wel, waar je zo mee bezig was?’

‘Ja,’ zei ze. En toen: ‘Ik moet naar de huiswerkklas.’

‘Julia, wacht even,’ zei ik en ik haalde haar in voordat ze verdwenen was. ‘Wat is er?’

Eindelijk keek ze me aan, met dunne lippen, en in haar blauwe ogen stond verdriet en gekwetstheid te lezen. Maar er lag nog iets anders in haar blik.

Angst.

Ik deinsde achteruit, verbijsterd, alsof ze me een klap had geven.

‘Julia...’

‘Je moet me maar even niet meer bellen,’ zei ze met een klein stemmetje, heel anders dan haar gebruikelijke zelfverzekerde toon.

‘Wil je... wil je het uitmaken met me?’ vroeg ik. Ik knipperde met mijn ogen en werd een beetje duizelig. ‘Je kunt het toch niet met me uitmaken?’ zei ik. ‘Ik hou van je.’

Julia slikte een snik weg en draaide zich om met haar hand voor haar mond.

‘Julia!’ riep ik, en mijn stem brak, maar ze was al weg. Plotseling besepte ik dat we publiek hadden – een stuk of wat leerlingen die net deden alsof ze niet hadden gekeken naar de homecoming queen die de king dumppte. Ik kreeg een knalrood hoofd van schaamte en de tranen sprongen in mijn ogen. Omdat ik niet wilde dat ze ook nog eens zagen dat ik huilde, drong ik me snel tussen al die dommig starende kinderen door. Ik liep naar de jongenswc en boog me over de wastafel.

Met de rug van mijn hand veegde ik mijn tranen weg. Mijn borst brandde alsof mijn hart eruit was gerukt. Ik wist niet hoe ik hiermee om moest gaan. Ik was nog nooit gedumpt. En ik had ook nog nooit tegen een meisje

gezegd dat ik van haar hield. En nu was zowel het een als het ander op dezelfde dag gebeurd.

In de gang ging de bel. Ik kwam te laat in de huiswerkklas, maar dat kon me niks schelen. Ik liet de kraan lopen en spetterde water over mijn gezicht, om de sporen van tranen te verdoezelen. Ik wilde in een hoekje kruipen en me zo klein maken dat ik helemaal verdween. Julia had het met me uitgemaakt. Maar waar ik echt van was geschrokken, was die blik in haar ogen.

Julia was bang voor me.

Ik keek in de spiegel en probeerde te zien wat zij had gezien. Ik probeerde het monster te zien dat alle andere mensen zagen: een terrorist. Maar ik zag alleen mezelf.

Hoofdstuk zeven

‘Tweeëntwintig! Tweeëntwintig! Blauw zeventien!’ riep Francisco.

Ik stond achter hem en zag de verdediging zich verplaatsen. We waren alweer anderhalf uur bezig met een afmattende trainingssessie. Het was al november, maar toch was het heel droog en stoffig en de zon brandde genadeloos boven Arizona. In mijn helm liep het zweet met straaltjes langs mijn gezicht. Dit was zwaar, maar het was nog niks vergeleken met wat ik die dag op school had meegemaakt. Die blikken. Dat gefluister. De angst.

Ik zag Julia’s gezicht weer voor me. Die blik. Die blik waar mijn hart van stilstond en waarvan mijn maag zich omdraaide.

Het was dezelfde blik die ik in de ogen van mijn klasgenoten had gezien. Behalve bij Adam, die als enige nog met me praatte en tijdens de lunch bij me was komen zitten. Verder leek iedereen te geloven dat ik een radicale islamitische terrorist was.

Ik had helemaal niets tegen de islam. De jongste broer van mijn moeder, oom Rahim, was geloviger dan mijn moeder. Een hele poos geleden had hij Darius en mij een keer mee naar de moskee genomen, en ik herinnerde me allemaal mannen op gebedskleedjes, die bogen en gebeden mompelden. Mijn ouders waren niet gelovig. We deden niet aan ramadan, maar we vierden wel Kerstmis, eigenlijk alleen omdat we het leuk vonden om elkaar cadeautjes te geven. We gingen niet naar een moskee en ook niet naar een kerk.

Maar niemand trok zich iets aan van de feiten. Iedereen had besloten dat ik moslim was en dat ik me tegen Amerika zou keren, net zoals mijn broer had gedaan.

Ik kookte onder mijn footballhelm. Over zeven maanden deed ik eindexamen, daarna ging ik naar West Point en dan hoefden ze op school nooit meer mijn ‘Arabische’ gezicht te zien. Ik schudde mijn hoofd. Iraniërs waren niet eens Arabieren. Dat waren twee totaal verschillende dingen. Maar zoals ik al zei, niemand trok zich iets aan van de feiten.

‘Set! Hut!’ riep Francisco. We gingen weer verder.

De bal werd gegoooid. Francisco ging naar achteren om te passen. Ik knipperde met mijn ogen en probeerde me te herinneren waar ik was en wat ik aan het doen was. Ik stapte net een seconde te laat opzij om te blokkeren.

Wham! Omar, de linebacker, knalde vol tegen me aan en ik smakte tegen de grond. Het duurde een paar seconden voor ik weer lucht kreeg en overeind kon komen. Inmiddels had Francisco de bal al *downfield* gegoooid en was de wedstrijd afgelopen.

Ik schudde mijn hoofd en probeerde weer helder om me heen te kijken. Die dreun van Omar had me helemaal door elkaar geschud. Het was niet de bedoeling dat we elkaar tijdens de training zo hard raakten, maar ik wist dat het meer mijn schuld was dan die van Omar. Ik was op dat moment ergens anders met mijn gedachten: bij Wolf Blitzers gezicht op tv en Julia’s gezicht op school in de gang. Het gezicht van Darius toen hij aan de andere kant van de wereld een terroristenboodschap voorlas.

Coach Reynolds blies op zijn fluitje en ik krabbelde overeind. Niemand stak zijn hand uit om te helpen met opstaan.

‘Smith!’ riep de coach naar me. ‘Niet aarzelen. Niet twijfelen. Je niet laten afleiden. Begrepen?’

Hij had makkelijk praten. Ik knikte om aan te geven dat ik de boodschap had begrepen en liep terug naar de rest van het team. Met een half oor luisterde ik naar Francisco, die de volgende wedstrijd aankondigde en ik dacht: geweldig. Het zou niet makkelijk zijn op school, de trainingen

zouden niet makkelijk zijn, het leven zelf zou niet makkelijk zijn vanaf nu, maar ik kon wel wat hebben. Ik was mijn hele leven al een taaie geweest. Dat moest ook wel, omdat ik Darius had om tegenop te boksen. Hij was acht jaar ouder dan ik, en acht jaar is een groot leeftijdsverschil als je jong bent. Voor mij was hij een reus. En we speelden vaak samen, zoals broertjes doen, maar in onze buurt woonden diverse kinderen van Darius' leeftijd met wie hij ook graag speelde. Zeker football. Ik was dus een stuk kleiner dan Darius en zijn vriendjes en ik mocht nooit met hen meedoen.

‘Ga naar huis, Kamran,’ zei Darius een keer toen ze de teams samenstelden.

‘Ik wil ook meespelen!’ zeurde ik.

‘Je kunt in die boom gaan zitten en naar ons kijken,’ zei hij.

‘Ik wil niet kijken. Ik wil meespelen!’

‘Je bent nog te klein.’

‘Nietes!’ Ik begon te huilen en werd kwaad. ‘Als ik niet mee mag spelen, zeg ik het tegen papa en mama.’

De andere kinderen draaiden met hun ogen en zeiden tegen Darius dat hij moest komen spelen, maar toen ging ik pas echt goed hard janken. Darius zuchtte en trok me aan mijn arm met zich mee.

‘Stel je niet zo aan, je lijkt wel een kleuter,’ zei hij toen we uit de buurt van de andere jongens waren.

‘Ik ben geen kleuter,’ protesteerde ik.

‘Gedraag je dan niet zo.’

Ik snoof en haalde mijn hand langs mijn neus. ‘Ik wil meespelen.’

‘Je bent nog te klein, Kamran.’

‘Kan me niks schelen.’

Darius zuchtte weer. ‘Oké dan. Wil je meespelen? Kom dan maar. Maar je gaat niet huilen als je omver wordt gelopen. En ook niet zeuren als je de

bal niet krijgt. Als je pijn hebt, dan ga je gewoon door. Als je met de grote jongens wilt spelen, dan moet je je niet als een kleuter gedragen. Dan moet je stoer zijn.'

'De sterkste van de sterksten,' zei ik, nasnikkend. 'De dapperste van de dappersten.'

Hij keek me aan alsof hij dacht dat het me niet zou lukken, waardoor ik alleen nog maar meer wilde laten zien dat ik het wel kon. Dat ik zou bewijzen dat ik stoer genoeg was.

Alles gebeurde inderdaad zoals Darius had gezegd. Ik werd onder de voet gelopen, ik deed me pijn en ik kreeg niet één keer de bal. Maar ik deed ook wat ik had beloofd: ik huilde niet, ik hield mijn mond, ik veegde het bloed af en bleef spelen. En de volgende dag kwam ik terug. En ook de dag daarna en de daaropvolgende. En al snel kreeg ik wel de bal toegespeeld en werd ik bij de wedstrijd betrokken. En op een dag was ik ook niet meer de laatste die werd gekozen voor het team. Door die wedstrijden te spelen, werd ik steeds beter en harder, en die hardheid had ik nu ook wel nodig. Helemaal.

De *center* gooide de bal tussen zijn benen door naar achteren. Francisco liep weg. Omar kwam op me af. Maar deze keer was ik erop voorbereid. Ik ving hem op met mijn schouder en gaf hem een zet. Hij kwam onmiddellijk weer tegen me aan staan en begon te duwen en te schuiven. Ik kon mijn arm bijna niet tussen ons krijgen om hem te blokken. Hij botste tegen me aan, beukte op me in en gaf me elleboogstoten. Hij gaf met net zo'n pak slaag als ik van de grote jongens had gekregen tijdens die eerste wedstrijd bij ons in de buurt.

De woede en frustratie die ik de hele dag had gevoeld zochten een uitweg en ik flippte. Het fluitje klonk en ik ging recht tegenover Omar staan, klaar om hem in elkaar te slaan.

Hoofdstuk acht

‘**W**at mankeert jou?’ riep ik.

Omar haalde zijn schouders op alsof hij niks verkeerd had gedaan. Ik gaf hem een duw en hij duwde terug. Ik haalde met mijn vuist naar hem uit, probeerde hem naast zijn schouderpads te raken, en binnen de kortste keren sloegen en schopten we erop los.

Coach Reynolds blies op zijn fluitje en kwam aangerend om ons uit elkaar te halen.

‘Kappen – ophouden nu!’ zei hij. ‘Wat krijgen we nou?’

‘Hij flipte helemaal,’ zei Omar. ‘Hij duwde tegen me aan en toen wilde hij me een dreun geven.’

‘Omdat jij me aanviel, ’ zei ik. Ik wilde Omar weer aanvliegen, maar Adam pakte me vast en hield me tegen.

‘Ga jij maar even afkoelen,’ zei de coach tegen mij. ‘De rest gaat weer op zijn plek staan.’

Ik wilde weer op Omar af gaan, maar Adam trok me mee.

‘Hé, hé,’ zei hij. ‘Kamran, luister nou even. Omar wilde gewoon langs de man met de bal komen.’

Ik knipperde met mijn ogen. Ik haalde nog steeds gejaagd adem en mijn handen waren tot vuisten gebald. Ik draaide me een stukje opzij en keek over Adams schouder te zien of Omar en zijn maten over mij stonden te praten. Adam trok me aan mijn helm terug.

‘Kamran, hij deed gewoon wat hij altijd doet. Ik zag het. Laat het gaan,’ zei Adam. ‘Wees niet zo gauw op je teentjes getrapt.’

Ik keek Adam aan. Hij was groot en slank en zijn adamsappel stak onder de kinbeschermer van zijn helm uit. ‘Hoe bedoel je, “wees niet zo gauw op

je teentjes getrapt?” zei ik en ik begon te schreeuwen. ‘Misschien heb je het niet gemerkt, maar iedereen deed vandaag tegen me alsof ik een bomgordel om had.’

Adam reageerde niet. We hadden de hele dag zorgvuldig het onderwerp Darius vermeden, en alleen maar gekletst over de Super Bowl en het huiswerk voor wiskunde. Maar nu kon ik er niet meer omheen. Iedereen haatte me. Ze waren bang voor me.

‘Kamran, je kunt het de mensen niet kwalijk nemen dat ze zo reageren,’ zei Adam uiteindelijk.

‘O nee? Zelfs mijn teamgenoten niet? En ook mijn vriendinnetje niet? Ze denken dat Darius een terrorist is. Ze denken dat ik een terrorist ben.’

‘Dat laatste is inderdaad stom,’ gaf Adam toe. ‘Maar, Kamran, je moet ook begrijpen hoe andere mensen je broer zien. Hij was toch echt op tv en zei: “Ik ben een terrorist.”’

‘Maar dat is hij niet! Dat bestaat niet. Dat weet jij ook wel. We zijn al vrienden vanaf groep vijf. Je kent Darius toch?’

‘Dat dacht ik tenminste,’ zei Adam zacht.

Dat Adam dit zei, deed me meer pijn dan wat Omar had gedaan. Ik gaf Adam een zet tegen zijn schouderpads en hij viel bijna om. ‘Neem dat terug,’ zei ik. Hij gaf mij ook een flinke zet en toen was het klaar. Het scheelde maar een haartje of we waren gaan knokken, net als ik met Omar had gedaan.

‘Darius is geen terrorist,’ zei ik dreigend.

‘Wie wil je daarvan overtuigen? Jezelf of mij?’ reageerde Adam fel.

Die was raak. Alle twijfels waar ik mee worstelde kwamen in één keer bij me boven en onder mijn helm gloeide mijn gezicht van schuldgevoel en schaamte.

Ik duwde Adam opzij. ‘Weet je wat? Hou dat ticket voor de Super Bowl

maar. Neem Omar mee. Of nog beter, Julia. Ik heb gehoord dat ze vrij is.'

'Kamran...' riep Adam nog, maar ik was al op weg naar de kleedkamer. Ik was er helemaal klaar mee.

Coach Reynolds zou vast kwaad op me zijn, waarschijnlijk moest ik de volgende wedstrijd op de bank zitten, maar dat was van later zorg. Op dat moment wilde ik daar alleen maar weg zijn. Ik wilde naar huis en me opsluiten in mijn kamer en er nooit meer uit komen.

Ik kwakte mijn helm op de plank en deed mijn pads af. Het footballveld was altijd een heilige plek voor me geweest. Waar ik ook was en wat er ook gebeurde, wanneer ik die helm opzette, was ik geen terrorist, of wat mensen dan ook stiekem van me dachten. Ik was Smith, nummer 13, *running back*. Ik maakte deel uit van een team, en werd alleen beoordeeld op mijn prestaties en inzet. Mensen juichten voor me op het veld. Ze hielden spandoeken omhoog om me aan te moedigen. En nu had ik het gevoel dat ook die laatste veilige plek niet meer bestond.

Ik ging douchen, trok mijn kleren aan en zorgde dat ik weg was voordat iemand anders de kleedkamer binnenkwam. Ik wilde niemand meer zien. Zeker Adam niet. We waren al vanaf de basisschool elkaars beste vriend, en Darius had hij ook al die tijd gekend. Darius gooide de bal altijd voor ons op als Adam en ik in de tuin football speelden. Na school gamede Darius met Adam en mij. Als Adam niet meer in Darius' onschuld geloofde, konden we geen vrienden meer zijn.

Eerst Julia en nu Adam. Ik stond er helemaal alleen voor.

Toen ik mijn straat in reed, verbaasde het me niet dat er een hele rij tv-auto's stond. Maar er was nog iets anders. Iets nieuws. In de voortuin van ons huis stond een zwarte gepantserde auto met BINNENLANDSE VEILIGHEIDSDIENST op de zijkant. Het leek net op een van de foto's die Darius in Afghanistan had genomen. Een tank op wielen. Eromheen

stonden witte bestelbusjes, ook van de binnenlandse veiligheidsdienst, en grote zwarte SUV's met knipperende rode en blauwe lichten.

De binnenlandse veiligheidsdienst was bij ons op bezoek.

Hoofdstuk negen

Mannen in nette pakken en mannen in witte veiligheidskleding liepen ons huis in en uit. Ik kon niet eens bij de oprit komen, dus parkeerde ik mijn auto maar in de straat en liep naar huis. Bij een wegversperring werd ik tegengehouden door een politieagent.

‘Ik woon hier,’ zei ik tegen hem. Hij zei dat ik moest wachten en nam contact op via zijn portfoon. Ik voelde het zweet over mijn rug lopen. Mijn hart klopte in mijn keel en mijn ademhaling ging snel. Als je me op een leugendetector had aangesloten, was de naald al uitgeschoten als ik alleen maar mijn naam had gezegd. Ik voelde me net een misdadiger, terwijl ik helemaal niets had gedaan. Aan de overkant van de straat stonden de kinderen van de familie Estrella vanaf hun oprit naar me te staren.

Twee agenten in pak kwamen de deur uit. Ze zeiden dat ik mijn gymtas en tas met boeken open moest ritsen zodat ze er met een zaklantaarn in konden kijken.

‘Waarom is dit?’ vroeg ik, maar ze gaven geen antwoord. Waarom wilde niemand me iets vertellen? Waarom moesten ze mijn spullen doorzoeken voordat ik mijn eigen huis binnen mocht?

Toen ze zeker wisten dat mijn boek over de geschiedenis van Amerika geen bom was, liepen de twee agenten met me mee naar binnen. Mijn vader en moeder stonden in de woonkamer te praten met twee andere agenten in pak terwijl de op astronauten lijkende mannen in witte veiligheidskleding de keuken overhoophaalden.

‘Wat gebeurt hier?’ vroeg ik weer.

‘Ze doorzoeken het huis,’ zei mijn vader.

‘Waarom?’ Ik keek de gang door. Er waren ook mensen in mijn kamer en

in mijn spullen aan het rommelen. ‘Hé! Dat kunnen jullie niet zomaar doen,’ zei ik en ik liep de gang door.

Een gewapende agent hield me tegen en bracht me terug naar mijn ouders.

‘Reken maar dat we dit kunnen doen,’ zei een van de agenten, een grote, blanke vrouw in een grijze rok en jasje. Haar collega, een donkere man in een pak van vrijwel dezelfde tint grijs, liet me zijn badge van de binnenlandse veiligheidsdienst zien.

‘We zijn van de binnenlandse veiligheidsdienst,’ zei de vrouw.

‘Ja, dat snap ik. Ik zag die tank van jullie al in onze tuin staan.’

‘Kamran,’ zei mijn moeder.

‘Wat nou? Het lijkt hier wel Operatie Nieuwe Dageraad,’ zei ik.

‘Wat weet jij van Operatie Nieuwe Dageraad?’ vroeg de mannelijke agent.

‘Ik weet dat mijn broer Darius daaraan deelnam als US Army Ranger, en toen werd hij door Al-Qaida gevangengenomen en gehersenspoeld.’

‘Kamran, hou op,’ zei mijn vader.

‘Pap, ze halen ons hele huis overhoop alsof we terroristen zijn! We zijn Amerikaanse staatsburgers!’

‘We hebben toestemming om dit pand te doorzoeken,’ zei de vrouw. ‘Je broers appartement bij Fort Benning hebben we ook op deze manier onderzocht. We willen straks met jullie praten, eerst afzonderlijk en dan samen.’

‘Darius is geen terrorist!’ schreeuwde ik. De mensen in witte veiligheidskleding bleven staan en draaiden zich naar me om. Niemand zei iets. Het was griezelig. Ik deed een stap naar achteren. ‘Ik zeg dat hij geen terrorist is.’

‘Kamran, maak het allemaal niet nog erger dan het al is,’ zei mijn vader.

‘Nog erger? Hoe kan het nou nog erger worden?’

‘Kamran, luister naar je vader en ga op de bank zitten,’ zei de vrouw.

‘Ik wil niet op de bank zitten,’ zei ik.

‘Het was geen vraag,’ zei de vrouw.

Ik zette mijn kiezen op elkaar en voelde mijn gezicht gloeien. Wat verbeeldde deze wildvreemde vrouw zich wel dat ze me zo commandeerde?

Mijn moeder legde haar hand op mijn arm. ‘Kamran, laten we even gaan zitten.’

Mijn moeder wist me altijd te kalmeren als ik kwaad werd en wilde ruziemaken en vechten. Ze trok me mee naar de bank, en de vrouw van de binnenlandse veiligheidsdienst verdween uit beeld. De agenten in de zwarte SWAT-uniformen bleven op hun plek.

Ik zag een agent in de woonkamer door onze dvd's snuffelen, alsof er iets verstopt kon zitten in het doosje van *Iron Man*. Verderop in de gang hoorde ik in de badkamer die ik ooit met Darius deelde iemand de bril van de wc halen.

Mijn maag kneep samen en ik had zin om te schreeuwen. Het was zó gemeen. Mijn vader en moeder had niks verkeerd gedaan. En wij moesten hier gewoon maar blijven zitten en alles accepteren, zoals ik ook moest accepteren dat mijn medescholieren me aanstaarden, en dat mijn vrienden me hadden laten zitten. Ik trilde van woede. Ik haatte de binnenlandse veiligheidsdienst, ik haatte de pers. Ik haatte de mensen in het winkelcentrum en de leerlingen op school. Ik haatte mijn vader en moeder omdat ze dit allemaal toelieten, ik haatte Adam en Julia omdat ze zich tegen me hadden gekeerd, ik haatte Darius dat hij me dit aandeed.

Darius.

Alle spanning verdween één keer uit mijn lijf, net als wanneer je uit een achtbaan stapt en nog een minuut of zo een beetje slappe benen hebt. Het

was waar: ik haatte Darius. Het was zijn schuld dat dit allemaal gebeurde. Het was zijn schuld dat mijn leven nu een puinhoop was.

De agenten kwamen naar mijn ouders en mij toe en begonnen vragen te stellen. Had Darius weleens gezegd dat hij kwaad was op de Amerikaanse regering? Had hij weleens laten merken dat hij het eens was met Al-Qaida? Had hij meer dan normale belangstelling getoond voor de soenitische islam? In de shariawetgeving? Wie waren zijn vrienden? Zijn kennissen? Hadden we de laatste weken nog iets van hem gehoord? Brieven gekregen. Telefoontjes? E-mails?

Mijn ouders beantwoordden de meeste vragen, maar toen de agenten mij aankeken, antwoordde ik als een soort robot en liet ik niet merken dat ik woedend was op Darius. Toen duidelijk werd dat wij hun niets meer te vertellen hadden, ging iedereen weg. Wij bleven achter met nog meer cameraploegen en een overhoopgehaald huis.

Mijn vader en moeder begonnen zwijgend de rotzooi in de woonkamer en de keuken op te ruimen. En ik liep door de gang naar mijn kamer om te kijken wat ze daar allemaal hadden aangericht.

Hoofdstuk tien

Mijn kamer was een gigantische puinhoop. Alle laden met kleren waren doorzocht. Mijn stripboeken waren van de planken getrokken. Het beddengoed was van mijn bed gehaald, het matras omgekeerd. De spullen uit mijn bureaulaatjes waren op de grond gekwakt. Ze hadden alle boeken op de planken doorzocht, alle tassen met footballspullen, alle cd- en dvd-hoesjes. De posters waren van de muren getrokken en mijn kast was leeggehaald. De mensen van de binnenlandse veiligheidsdienst hadden zelfs alle hoopjes met vuile kleren doorzocht.

Ik ging op mijn kale bed zitten en probeerde niet te huilen. Ik had het gevoel alsof er inbrekers in huis waren geweest. Alsof mijn spullen niet meer van mij waren. En dat waren ze ook niet, want die agenten konden binnenvallen wanneer ze wilden en alles overhoophalen.

Ik haatte die gasten en ik wilde dat Darius er nu was. Hij was degene naar wie ik altijd toe ging als er iets naars aan de hand was. Ook al voordat ik bevriend was met Adam. Darius wist altijd raad op alles.

Maar je hebt me nooit verteld wat ik moest doen als jij de oorzaak van de problemen was, Darius.

Ik klopte op de muur tussen Darius' kamer en die van mij. Het waren dezelfde signalen die we als kind gebruikten om boodschappen aan elkaar door te geven als we eigenlijk moesten slapen. Een bepaalde reeks klopjes van Darius betekende bijvoorbeeld dat onze vader en moeder naar de tv zaten te kijken en dat ik veilig naar zijn kamer kon gaan. Dan sloop ik zachtjes naar hem toe en verzoon Darius allerlei verhalen voor me. Dat deed hij dan met behulp van G.I. Joe-actionfiguren, die Rostam en Siyavash, helden uit de Perzische mythologie, moesten verbeelden.

Kom hier, tikte ik. Kom hier.

Kom terug, Darius, ik heb je nodig.

Ik wist heus wel dat mijn broer geen antwoord zou geven en dus stond ik op en liep naar zijn kamer. Vanzelfsprekend had de veiligheidsdienst hier ook alles doorzocht, maar de rotzooi viel mee. Darius was uit huis gegaan toen hij aan West Point was afgestudeerd, dus er was niet veel meer om overhoop te halen. Toch zette ik al zijn bekers, medailles en foto's weer op hun plek en rangschikte zijn modeltanks en vliegtuigen zoals hij dat zelf altijd deed.

En toen vond ik de Code.

Hij lag ergens begraven onder de spullen die ze uit Darius' bureau hadden gegoooid. Het was een bladzijde uit een losbladig schrift, met Darius' handschrift van toen hij dertien was, geplakt op een vel vervaagd blauw karton. Bovenaan stond: DE ERECODE, met daaronder de zeven regels waaraan alle helden zich volgens ons moesten houden.

- 1) Wees de sterkste van de sterksten.*
- 2) Wees de dapperste van de dappersten.*
- 3) Help de hulpelozen.*
- 4) Spreek altijd de waarheid.*
- 5) Wees loyaal.*
- 6) Geef nooit op.*
- 7) Dood alle monsters.*

In het doden van monsters waren we heel goed.

Darius en ik hadden allebei plechtig onze handtekening in schuin schoolschrift eronder gezet. Volgens mij hadden we de code nog het liefst met bloed ondertekend.

Ik las de code nog een keer. Het was gewoon kindergedoe. Maar Darius

en ik hadden zo lang volgens die code gespeeld dat we hem uit ons hoofd kenden. We hielden ons er ook aan en geloofden er heilig in. Net als kinderen die op een formulier waar naar je godsdienst wordt gevraagd, ‘Jedi’ invullen. Onze Erecode was ook een soort geloof geweest. Ik wist dat Darius liever zou sterven dan deze code breken.

Dit velletje papier, deze ordelijke nette planken, dát was de echte Darius. Niet die sjofele mafkees die op tv aan het tieren was. Ik kreeg plotseling zo’n schuldgevoel dat ik even op de stoel aan zijn bureau moest gaan zitten. Ook al had ik hem verdedigd, ik was Darius toch gaan haten omdat een heel klein, donker deeltje van mij had geloofd dat hij inderdaad een verrader was.

Ik werd er helemaal naar van. Hoe had ik ooit kunnen denken dat de Darius die ik kende, de Darius met wie ik was opgegroeid, zo’n persoon kon zijn?

Toen Darius dertien was en ik vijf, liepen we een keer over het pad bij de paardenranch waar onze moeder werkte, in de schaduw van Superstition Mountain.

‘Kijk nou, Siyavash!’ riep Darius naar me. ‘Ze zijn allemaal besmet!’

Ik keek door een bosje zandverbena naar de drooggevalle beek onder ons, waar alleen een dikke bruine pad te zien was die op een rotsblok zat te zonnen. Maar in mijn verbeelding zag ik miljoenen zombies die door de straten van het centrum van Phoenix waggelden.

‘Wat moeten we doen, Rostam?’ vroeg ik bloedserieus.

Aan dit spel van ons kwam nooit een eind: Darius speelde Rostam en ik was altijd zijn beschermeling Siyavash. Mijn moeder had ons verhalen over deze helden voorgelezen, maar Darius en ik deden niets liever dan onze eigen avonturen verzinnen, die een mengeling waren van die oude Perzische legenden en onze favoriete films en strips van dat moment.

‘We moeten de sterksten van de sterksten zijn, de dappersten van de dappersten,’ zei Darius. ‘En we moeten alle monsters doden.’

Rakhsh, het paard waarmee we vanuit de ranch op pad waren gegaan, strekte zijn hals naar ons uit om aan de verbena te knabbelen.

‘Maar hoe dan? Er zijn er zoveel!’ zei ik.

Darius haalde een plastic trolpoppetje met warrige haren uit zijn zak. ‘Hiermee,’ zei hij, net zo serieus als ik. ‘Dit is het magische beeld van een trol. Hiermee kun je zombies weer in normale mensen veranderen. We moeten alleen naar de top van de Chase Tower voordat de zombies onze hersens opeten.’ Darius draaide zich om en rende de vallei in. ‘Ben je er klaar voor, Siyavash?’ schreeuwde hij. ‘Jij en ik samen tegen de wereld!’

Jij en ik samen tegen de wereld, dacht ik. Ik keek naar het blauwe stuk karton. Ik mocht niet aan Darius twijfelen. Ik mocht niet kwaad op hem zijn. Zeker niet nu de hele wereld dacht dat hij schuldig was. Hij moest in ieder geval één bondgenoot hebben, iemand die nog steeds in zijn onschuld geloofde, en dat was ik dus.

Maar wat moet ik doen, Rostam?

De antwoorden stonden voor mijn neus.

Wees sterk. Wees dapper. Wees loyaal.

Geef nooit op.

Ineens wist ik precies wat ik ging doen: ervoor zorgen dat Darius’ naam werd gezuiverd.

Hoofdstuk elf

Ik liep Darius' kamer uit, ging naar mijn bureau en veegde alle rotzooi die de veiligheidsdienst erop had gekwakt op de grond. Eronder lag mijn laptop. Om te beginnen ging ik op internet de video's die Darius had gemaakt bekijken. Die waren op geen enkele zender in zijn geheel uitgezonden. Voor hen ging het alleen om de 'sappige' gedeeltes. De gedeeltes waarin Darius dingen zei waar ze pakkende citaten van konden maken. Ik wilde al die opnames in hun geheel zien. Misschien ontdekte ik iets waarmee ik kon bewijzen dat Darius onschuldig was.

Uit gewoonte klikte ik eerst op de bladwijzer waar de status van mijn aanmelding voor West Point stond. Het had een eeuwigheid geduurd voordat ik me kon aanmelden bij de Amerikaanse militaire academie. Je begon al halverwege de derde klas middelbare school met de voorbereidingen. Die bestonden uit testen doen, vragenlijsten invullen, het Summer Leadership Seminar bijwonen, je conditie laten beoordelen, verzoeken tot aanbeveling indienen en kopieën van documenten opsturen. Dat moest je allemaal doen voordat je je ook officieel kon aanmelden. Dan nog meer brieven, nog meer beoordelingen van je conditie, medisch onderzoek, gesprekken, nog meer gesprekken, het opsturen van documenten en schoolresultaten, en als je dan alles goed had gedaan, als je alle tests en gesprekken achter de rug had en goede cijfers had gehaald, dan was je van alle vijftienduizend mensen die zich hadden aangemeld, misschien een van de duizend die werden toegelaten. Ik was hier nu al een jaar mee bezig, en elke keer als ik achter mijn computer ging zitten, klikte ik onwillekeurig de pagina aan waar West Point al mijn vorderingen met groen of rood had gemarkeerd, afhankelijk van welk onderdeel wel of niet was afgerond.

Mijn lijst zou nu vrijwel helemaal groen moeten zijn. Ik was er bijna. Er bleven nog maar een paar dingen over, en die kon ik niet eerder doen dan in januari.

Maar opeens stond tussen al die groene dingen die ik al had gedaan, een rode X die er daarvoor niet had gestaan.

Alle kandidaten van West Point moesten officieel worden voorgedragen door hun vertegenwoordiger in het Congres, een van de twee senatoren, of de Amerikaanse vicepresident. Ik was al voorgedragen door mijn vertegenwoordiger Kathryn Barnes, maar nu was dat groene vinkje veranderd in een rode X. Ik klikte op de link om te kijken waarom dat was. Er stond alleen: 'Voordracht ingetrokken.'

Ik kreeg het opeens benauwd. Ik stond op en liep door mijn kamer. Mijn handen trilden en ik kon me nergens meer op concentreren. Maanden van brieven schrijven, gesprekken voeren, conditiebeoordelingen en examens; zeven jaar van hoop en dromen waren in rook opgegaan. Zodra Darius op tv de verantwoordelijkheid had opgeëist voor een aanslag op de Amerikaanse ambassade, was de brief waarin ik werd voorgedragen voor West Point meteen ingetrokken. Bam. Zomaar. Vertegenwoordigster Barnes had waarschijnlijk een snelheidsrecord gevestigd om haar brief terug te trekken toen ze hoorde wie ik was. Niemand mocht erachter komen dat ze de broer van een terrorist had aanbevolen bij de Amerikaanse militaire academie.

Ik bleef staan en legde mijn voorhoofd tegen de muur. Er was nog tijd om door iemand anders te worden voorgedragen, maar door wie dan? Zeker niet door de Amerikaanse vicepresident. Dus het was afgelopen. Ik deed niet meer mee. Voorbij. Voor mij geen West Point meer. Mijn hele leven – alles wat ik ooit had gedaan, alles wat ik had gepland – was door de wc getrokken.

Ik schopte mijn lege prullenbak tegen de muur.

Mijn moeder riep vanuit de gang beneden of alles in orde was.

‘Ja hoor,’ riep ik terug. ‘Alles is helemaal top. Geweldig.’

Ik gaf weer een schop tegen de prullenbak om aan te geven hoe geweldig alles was en toen zei ze niets meer. Ik liep nog even heen en weer en probeerde te kalmeren. Ook al was ik nog zo kwaad, ik kon me niet langer met West Point bezighouden. West Point was nu onbelangrijk. Wel belangrijk was dat ik Darius’ naam moest zuiveren. En daarmee ook die van mij.

Hoofdstuk twaalf

Op de eerste video was Darius te zien voor de Amerikaanse ambassade in Turkije, en er kwam niets in voor wat ik niet eerder op tv had gezien: Darius die op de achtergrond met zijn vinger in de lucht zwaaide en de rebellen aanspoorde om de ambassade aan te vallen. Geen geluid. Ik begreep nog steeds niet hoe Darius vanuit Afghanistan in Turkije was terechtgekomen, maar dit was natuurlijk wel minder vreemd dan wanneer hij bijvoorbeeld in Japan zou zijn. Turkije lag namelijk niet zo heel ver van Afghanistan, als je het een beetje ruim bekeek.

Ik ging naar de volgende video. Deze bevatte veel meer beelden die ik niet had gezien en ik kon er bijna niet naar kijken. Ik zag de ogen van mijn broer als hij opkeek van het papiertje waarvan hij alles oplas. Het leek echt alsof hij elk woord meende van al dat gescheld op Amerika en de ongelovigen. De video duurde twaalf minuten, maar voor mijn gevoel leek er geen eind aan te komen. Geen wonder dat ze dit soort materiaal voor tv bewerkten. Darius kletste maar door over eerdere aanvallen op islamitische landen, de hoeveelheid mensen die daarbij waren omgekomen en zijn plannen om dit allemaal te vergelden.

‘Zoals Rostam de draak versloeg, zullen we de kop van Amerika afhakken, en zal er een rivier van gif uitstromen,’ zei Darius. ‘Zoals Rostam in de grot van de Sith Lord zullen wij als overwinnaars uit de strijd komen.’

Hè? Wacht eens even. Zei Darius nou echt ‘Sith Lord’? Ik zette de video op pauze en ging een paar seconden terug. Daar kwam het weer: ‘Zoals Rostam in de grot van de Sith Lord zullen wij als overwinnaars uit de strijd komen.’

Wat bedoelde hij? Wat hij zei over Rostam die de kop van de draak

afhakte, klopte. Of in ieder geval klopte het volgens de mythe. Dit was een van de Zeven Werken van Rostam. Maar het zinnetje over Rostam in de grot van de Sith Lord, dat was iets wat Darius en ik een keer 's zomers hadden verzonnen, tien jaar geleden. Omdat we helemaal gek waren van de Star Wars-films hadden we lichtzwaarden, ruimteschepen en Jedi aan onze verhalen over Rostam toegevoegd. In een van onze avonturen stond onze held tegenover Kanselier Palpatine, de gast die Keizer wordt in de oude Star Wars-films. In ons verhaal ging Rostam de strijd met hem aan, maar wordt dan gevangengenomen en opgesloten in een grot door Graaf Dooku, een leerling van Palpatine.

Gevangengenomen en opgesloten in een grot. Rostam kwam inderdaad als overwinnaar te voorschijn in ons verhaal, maar wel nadat hij gevangen was genomen! En dat niet alleen: Graaf Dooku had zijn Jedi-krachten gebruikt om Rostam te hersenspoelen, waardoor Rostam zijn vrienden aanviel! Darius, in de rol van Rostam kwam achter mij, als Siyavash, aan en we leverden een langdurig gevecht met lichtzwaarden in onze tuin. Rostam stond op het punt zijn vriend te doden toen Siyavash *The Force* gebruikte om Rostam met een boemerang op zijn hoofd te slaan. Die dreun op Rostams hoofd zorgde ervoor dat hij op het laatste moment weer bij zinnen kwam en toen gingen Rostam en Siyavash samen achter Graaf Dooku aan en doodden hem.

Dit was het verhaal waar Darius het over had op de video. Rostam in de grot van de Sith Lord. Maar ik was de enige die dat verhaal kende. Verbijsterd leunde ik achterover in mijn stoel. Er was inderdaad iets in deze video's waarmee Darius' naam kon worden gezuiverd. Een geheime boodschap die alleen ik kon begrijpen: Darius was gevangengenomen door schurken, die hem dwongen tegen zijn vrienden te vechten.

Hoofdstuk dertien

‘Mam! Pap! Het is een code! Darius heeft me een boodschap gestuurd in een van de video’s!’ riep ik terwijl ik mijn kamer uit stormde en naar beneden rende.

Mijn vader kwam zijn werkkamer uit, met een stapeltje papieren in zijn hand. Mijn moeder verscheen in de deuropening van de keuken.

‘In de tweede video,’ zei ik buiten adem, ‘zei Darius: “Rostam in de grot van de Sith Lord”. Dat komt voor in een van de spelletjes die we speelden. Weten jullie nog dat we altijd speelden dat we Rostam en Siyavash waren?’

Mijn vader keek me verbaasd aan. ‘Wat bedoel je?’

‘In die toespraak op tv. Die heb ik helemaal bekeken, ook de gedeelten die ze niet op tv hebben uitgezonden. Darius had het over een van onze avonturen. Daarin wordt Rostam gevangengenomen en...’

‘Kamran, het lijkt me sterk dat Darius jou geheime boodschappen stuurt,’ zei mijn vader. ‘Volgens mij was het heel duidelijk wat hij zei.’

‘Maar...’

Mijn moeder schudde haar hoofd en ze moest duidelijk moeite doen om niet te gaan huilen terwijl ze de keuken weer in liep.

‘Het is allemaal al erg genoeg, Kamran,’ zei mijn vader zacht. ‘Maak het nog niet moeilijker voor je moeder. Voor ons allemaal.’

‘Maar Darius is onschuldig! Hij zit gevangen! We moeten hem helpen!’

De telefoon ging. Mijn vader nam op en ik zag even een glimp van hoop op zijn gezicht toen hij ‘hallo’ zei. We hoopten nog steeds dat het leger zou bellen om te zeggen dat Darius was opgespoord en in veiligheid was. Dat het allemaal een enorme vergissing was.

Maar mijn vaders gezicht betrok meteen weer. Het was de zoveelste

journalist. ‘Nee,’ zei hij. ‘Geen commentaar. Bel alsjeblieft niet meer.’ Hij verbrak de verbinding en liet de telefoon op de bank vallen.

‘Pap, ik meen het echt. Darius wilde me iets vertellen.’

‘Kamran, het is een vermoeiende dag geweest,’ zei mijn vader. Hij draaide zich om en liep naar zijn werkkamer.

Ik kon wel gillen. Ik pakte de telefoon en kneep erin. Ik wilde het ding tegen de muur kwakken en in duizend stukken gooien. De lampen omver schoppen. De tv kapot trappen. De ramen ingooien, de deur vernielen. Alles wilde ik wel doen om mijn ouders wakker te schudden. Ik strekte mijn arm om de telefoon als een football weg te gooien, en toen bedacht ik opeens: de binnenlandse veiligheidsdienst. Die kon ik bellen! Die mevrouw van de veiligheidsdienst had ergens haar kaartje neergelegd. Ze had gezegd dat we haar moesten bellen voor het geval Darius contact met ons zocht. Nou, hij had toch via de video geprobeerd contact met me te zoeken?

De vrouw die nog twee uur geleden ons huis overhoop had gehaald, nam op nadat de telefoon de twee keer was overgegaan. ‘Binnenlandse Veiligheidsdienst. Met agent Griggs.’

‘Eh,’ zei ik. ‘U spreekt met Kamran Smith. U heeft uw nummer achtergelaten en gezegd dat ik moest bellen als mijn broer contact met me zocht. Mijn broer Darius.’

De stem van agent Griggs klonk meteen gespannen. ‘Heeft Darius contact met je opgenomen? Hoe dan? Wanneer?’

Hakkelend legde ik haar uit dat ik zeker wist dat Darius me in de video een boodschap wilde sturen. Ik vertelde haar over Rostam en Graaf Dooku, en hoorde zelf hoe belachelijk het klonk. Er was een aanslag gepleegd op een Amerikaanse ambassade, waar mensen bij omgekomen waren, en nu kwam ik met een verhaal over Perzische mythologie en Star Wars.

‘Ik weet dat het gek klinkt, maar het kan niet anders dan dat Darius het

tegen mij had in de video. Het moet wel.'

Agent Griggs bleef een fractie van een seconde langer stil dan normaal was. Ik merkte dat ze het geloofde. 'Heeft Darius echt contact met je opgenomen?' vroeg ze, maar ze klonk nu niet meer zo gespannen.

'Dat probeer ik duidelijk te maken,' zei ik. 'Ik denk dat hij het tegen mij heeft in de video. Ik denk dat hij wil zeggen dat hij onschuldig is. Dat hij een gevangene is. Dat hij wordt gedwongen dit te doen.'

'Maar hij heeft dus niet rechtstreeks contact met je opgenomen.'

'Nee,' zei ik. Ik raakte gefrustreerd. Ze nam het niet serieus. 'Maar...'

'Bedankt voor de informatie, Kamran,' zei agent Griggs. 'Bel ons alsjeblieft als Darius rechtstreeks contact met je opneemt.'

Ik voelde dat de kans om Darius te helpen verkeken was. *Wees loyaal*, ging het door me heen toen ik aan de Erecode dacht. *Geef nooit op*.

'Darius is geen verrader,' zei ik nog snel. Maar agent Griggs had de verbinding al verbroken.

Hoofdstuk veertien

Voor ongeveer de duizendste keer keek ik naar de beelden van de bomaanslag op de ambassade, toen mijn vader op de deur van mijn kamer klopte.

‘Kamran, eten.’

De afgelopen week was ik niet naar school gegaan, en ik had de hele tijd zo’n beetje vastgeplakt aan mijn computer in mijn kamer gezeten. Mijn ouders vonden het goed dat ik thuisbleef en ze hadden zelf ook vrij genomen van hun werk. We hadden alle drie geen zin om elke keer geconfronteerd te worden met de journalisten die in onze straat bivakkeerden. We wilden niet op school en op het werk al die blikken voelen, dat gefluister horen. Adam had me een paar keer een berichtje gestuurd om te vragen hoe het met me was. Maar ik had niets teruggestuurd. Af en toe vroeg ik me af wie hij nu mee zou nemen naar de Super Bowl. Of met wie Julia Gary nu misschien datete, of wie mijn plaats had ingenomen in het footballteam, maar eigenlijk kon het me niet schelen.

Ik had geen tijd voor dat soort dingen. Ik had nergens anders tijd voor dan het bewijs te leveren dat Darius geen verrader was.

Ik ging op de tijdbalk van de video naar het punt van zes minuten en negenendertig seconden en drukte op Play. ‘Ik ben bezig,’ zei ik.

‘We moeten het over familiezaken hebben,’ zei mijn vader.

Familiezaken? We hadden het nog nooit over ‘familiezaken’ gehad. Maar nu wel, praten over Darius hoorde bij familiezaken.

Met tegenzin liep ik mijn kamer uit, mijn rug en benen waren helemaal stijf. Dagenlang had ik in die stoel gezeten en tot diep in de nacht steeds weer de video’s bekeken. In elke video maakte Darius wel een opmerking

over onze oude Rostam-en-Siyavash-spelletjes, en ik wist zeker dat ze iets te betekenen hadden. Iets wat alleen ik kon begrijpen. Maar ik wist niet wat.

Mijn vader en moeder zaten al aan tafel, en ze zagen er net zo beroerd uit als ik me voelde. Mijn moeder had *lubia polo* gemaakt, een Iraans gerecht met pilafrijst, vlees en sperziebonen. Het was een van mijn lievelingsgerechten, maar ik had helemaal geen trek. Blijkbaar waren mijn ouders ook niet echt hongerig. Niemand van ons nam een hap.

‘Je moeder en ik hebben het erover gehad om te verhuizen,’ zei mijn vader zonder enige inleiding. ‘Misschien ook onze naam veranderen.’

‘Hè?’ zei ik. ‘Dat meen je toch niet?’ Ik was verbijsterd. We waren de familie Smith. We woonden in Phoenix. Zo was het altijd geweest. ‘Onze naam veranderen? En waarnaartoe verhuizen?’

‘Misschien naar Mexico,’ zei mijn moeder zacht. ‘Of Canada.’

Met open mond keek ik haar aan. ‘Canada of Mexico? Ik dacht dat je misschien Californië of zoiets zou zeggen. Willen jullie weg uit Amerika? Dat is dan fantastisch. Hoe zou dat overkomen, denken jullie?’

‘Kamran...’ begon mijn vader.

‘We kunnen niet zomaar naar een ander land gaan! We zijn Amerikanen, het maakt niet uit wat Darius heeft gedaan.’

De telefoon ging weer. Mijn vader stond op om op te nemen. Ik was razend.

‘Geen commentaar,’ zei mijn vader. ‘Nee. Belt u alstublieft niet meer op.’

Hij had nog maar net opgehangen of de telefoon ging weer. Hij keek kwaad toen hij opnam. ‘Hallo? Nee, ik... Nee. Niet meer bellen...’

Terwijl hij nog aan het praten was, ging mijn moeders telefoon.

We werden nog steeds elke dag door de pers gebeld, maar niet meer zo vaak als nu. Het was weer net als op de eerste avond van de homecoming-

wedstrijd toen Darius' video voor het eerst werd vertoond. En dat betekende maar één ding:

Darius had weer iets erg gedaan. Iets heel ergs.

Hoofdstuk vijftien

Toen de vaste telefoon voor de vierde keer ging, zette ik CNN aan.
Er was een Amerikaanse journalist onthoofd. Op tv.

Darius had het zwaard niet zelf gehanteerd, maar hij stond er wel bij, op de achtergrond.

Hij stond erbij en had niets gedaan om het tegen te houden.

Ik ging op de bank zitten en keek. Er was geen boodschap deze keer. Geen code. Alleen maar Darius die daar stond terwijl een Amerikaans staatsburger wreed werd vermoord op tv. Mijn maag draaide zich om. Dat ik niet moest overgeven, kwam alleen doordat ik al twee dagen niets gegeten had. De tranen stroomden over mijn wangen en drupten op mijn T-shirt. Ik moest huilen om de journalist, om de familie van de journalist, om Darius, om de hele gruwelijke wereld. Hoe kon zoiets gebeuren? Hoe kon Darius zoiets laten gebeuren? Hoe zat het met onze Code? Hoe zat het met de dapperste van de dappersten zijn, en de hulpelozen helpen? Hoe zat het met het doden van alle monsters?

Hoe zat het met Darius?

Mijn moeder rende naar de slaapkamer en deed de deur dicht. Mijn vader bleef telefoontjes afhouden. Ik zat als verstijfd naar de tv te kijken. Alsof het mijn plicht was om te kijken. Alsof ik dat verschuldigd was aan de journalisten, de soldaten en de burgers die waren omgekomen bij de aanslagen waaraan Darius deel had genomen. Ik hoorde nauwelijks wat er werd gezegd doordat de telefoon alsmaar ging. Maar dat maakte niet uit. Ik kon niet anders dan blijven kijken.

Plotseling veranderde het beeld. CNN vertoonde de inmiddels bekende foto van Darius, kortgeknipt en in legeruniform. En daarna een live-opname

van de voorkant van ons huis. Ik knipperde met mijn ogen toen het langzaam tot me doordrong dat ik naar ons eigen huis keek. Het huis waar ik op hetzelfde moment was.

De camera zoomde in op een man die in onze voortuin stond. Hij was gekleed in een spijkerbroek en een T-shirt en had een omgedraaid honkbalpetje op zijn hoofd. Voor zijn neus en mond had hij een zakdoek gebonden, zoals de boeven in een wildwestfilm, en hij schudde met iets in zijn rechterhand. Ik tuurde nog eens goed om te kijken wat het was.

De man richtte zijn arm op en spoot een grote letter T onder ons raam aan de voorkant.

‘Pap, pap! Iemand kliepert met een spuitbus op de muur van ons huis.’

Mijn vader keek op van de telefoon, fronste zijn voorhoofd en probeerde tot hem door te laten dringen wat hij op tv zag. Na de T had man de letter E gespoten.

‘Hij bewerkt ons huis met een spuitbus!’ zei ik weer. ‘Nu, op dit moment. Hij staat buiten!’

Mijn vader rende naar de voordeur en ik ging achter hem aan. Zodra mijn vader de deur opendeed werden we beschenen door cameralampen en de journalisten kwamen als een zwerm sprinkhanen de oprit op.

‘Hé,’ riep mijn vader naar de vandaal. ‘Ga weg hier!’

‘Kom maar op, Osama!’ riep de man terug. Hij bleef spuiten. Hij was totaal niet bang voor ons.

De journalisten waren nu vlak voor de deur, met hun felle lampen en hun vragenvuur. Mijn vader trok me naar binnen.

‘Pap, die man staat er nog steeds,’ protesteerde ik.

‘Laat maar, Kamran,’ zei hij en hij deed de deur dicht.

Ik ging weer naar de tv. De vandaal was bijna klaar. In grote, slordige letters had hij het woord TERRORISTEN op de voorkant van ons huis

gespoten. Iedereen kon het zien, onze buren, CNN en de hele wereld. Iemand bonsde op de voordeur en belde aan. Een journalist klom over het hek van onze achtertuin. Mijn vader rende het huis door om alle deuren op slot te doen en liet de zonwering naar beneden. Het leek wel alsof we werden aangevallen. Alsof heel Amerika de deur in zou trappen en ons kwam halen.

En diezelfde nacht gebeurde dat ook echt.

Hoofdstuk zestien

Was ik in een lift? Dat kon ik niet goed beoordelen met die zak over mijn hoofd. Ik voelde een lichte trilling onder mijn voeten. En doordat het voelde als een kleine ruimte en de geluiden ook zo klonken, werd me duidelijk dat dit inderdaad een lift was. Er waren twee mensen bij me. Dat wist ik omdat ze me allebei bij de arm hadden gepakt om me door het gebouw te loodsen waar ze me naartoe hadden gebracht.

‘Waar brengen jullie me naartoe?’ vroeg ik voor de zoveelste keer. ‘Waar zijn mijn ouders?’

En weer kreeg ik geen antwoord.

Ik vind het afschuwelijk om te bekennen, maar ik was zo bang dat ik begon te huilen.

Met mijn handen geboeid en een zak over mijn hoofd was ik het huis uit gesleept en in een auto gesmeten. We hadden een stukje gereden, waar ik niets van had gezien vanwege de zwarte zak, en toen werd ik uit de auto gehaald en in een vliegtuig gezet. Ik herkende het geluid van vliegtuigmotoren die stonden te draaien. Ik wist wat de paar treden omhoog op een ijzeren trapje betekenden. Mijn handen werden voor mijn buik gebonden zodat ik in een stoel kon zitten. Ik werd vastgegespt en kreeg te horen dat ik mijn riem niet mocht losmaken. Weer vroeg ik waar ik naartoe werd gebracht en waar mijn ouders waren, maar weer kreeg ik geen antwoord. Iemand drukte een koude plastic fles in mijn handen met de mededeling dat er water in zat en dat ik moest drinken. De zak werd een stukje omhoog getrokken zodat mijn mond vrijkwam. Ik dronk, eigenlijk alleen maar om even te genieten van het heerlijke gevoel van frisse lucht op mijn lippen.

Op een gegeven moment werd ik slaperig en ging ik onder zeil. Ik herinner me niet dat het vliegtuig opsteeg of landde. Ik werd wakker in een andere auto, op weg naar waar ik nu was. Toen ik weer een beetje helder kon denken, beseftte ik dat ze me hadden gedrogeerd. Ze hadden iets in het water gedaan om me bewusteloos te maken. Zodat ik geen moeilijkheden zou veroorzaken.

Ik was uit mijn huis gehaald, met geboeide handen en een zak over mijn hoofd. En gedrogeerd.

Ik kreeg kippenvel. Ik was al bang, maar nu was ik echt doodsbang. Dit was allemaal bloedserieus.

Ik hoorde de liftdeuren opengaan. Ik werd bij mijn armen gepakt en we liepen weer verder.

Waar hadden ze me naartoe gebracht? Als we met een vliegtuig waren gegaan, waren we waarschijnlijk niet meer in Arizona. In een of ander overheidsgebouw in New Mexico misschien? Colorado? Nevada? De luchtmacht had allerlei vliegbases in het westen. Dat konden er zoveel zijn.

Ik werd meegenomen door een hol klinkende gang en een kamer binnen gebracht. Een stoel piepte toen die voor mij werd bijgeschoven en ik werd erin geduwd. Mijn armen lagen op een metalen tafel. Ik hoorde gerinkel van een ketting en iemand bevestigde mijn handboeien met een klik aan de tafel.

En toen werd, vlak voordat de laatste persoon de kamer verliet, de zak van mijn hoofd getrokken.

Ik ademde de koele frisse lucht in terwijl achter me de deur in het slot viel. Ik was alleen. Alleen in een kleine, witte kamer met aan één kant een raam van spiegelglas en in een hoek een camera met een rood lampje dat brandde. Ik had genoeg politieseries gezien om te weten waar dat grote raam voor was. Daarachter zaten mensen die naar je keken terwijl je werd

verhoord. Dit was een verhoorkamer. Er was niemand anders aanwezig; alleen ik, vastgebonden aan de tafel met tegenover me twee stoelen.

‘Hallo!’ riep ik. Ik draaide me naar het spiegelraam. ‘Is daar iemand? Waar ben ik? Wat gebeurt er?’

Er kwam niemand. Niemand gaf antwoord. Misschien zat er iemand naar me te kijken achter het glas en via de camera, maar ik was helemaal alleen.

Ik legde mijn hoofd op mijn armen en probeerde niet te huilen.

Hoofdstuk zeventien

Achter me ging de deur open en met een ruk schoot ik overeind. Had ik weer geslapen? Hoe lang zat ik hier al? Ik had geen idee. En ik had ook mijn telefoon niet om te kunnen kijken hoe laat het was.

Er kwamen twee mensen binnen, een man en een vrouw. De man was ouder dan mijn vader, maar jonger dan mijn opa. Misschien in de vijftig? Ik vind het altijd moeilijk om de leeftijd van mensen te schatten. Hij had een nette broek aan en een gekreukeld wit overhemd, zonder stropdas. Hij had donkerbruin haar dat hij zo te zien al een poosje niet had gekamd en stoppeltjes op zijn wangen, die je bijna een baard zou kunnen noemen. Hij had een kleine mond met dunne lippen en een korte, scherpe kin. In zijn voorhoofd zaten rimpels, of misschien keek hij alleen bezorgd, maar het zou ook allebei kunnen zijn. Hij ging op een stoel zitten en keek me met zijn grijsblauwe ogen indringend aan.

‘Zijn die handboeien echt nodig?’ vroeg hij aan de vrouw.

De vrouw reageerde niet. Ze legde een dikke map op tafel en ging zitten. Ze was slank en knap en ze had een mantelpak aan. Haar gezicht was rond en zacht, maar ze had haar blonde haar strak naar achteren getrokken om er strenger uit te zien. Stoer. De man was heel ontspannen en slordig, en zij was heel keurig en zakelijk. Ze zat zo rechtop dat haar rug niet eens de stoelleuning raakte.

‘Kamran Smith? Ik ben *special agent* Tomaszewski.’ Ze stelde de man niet voor en hij noemde ook zelf zijn naam niet.

‘Waar ben ik?’ vroeg ik. ‘Waarom ben ik hierheen gebracht? Ik weet nergens van.’

‘Je bent gast van de Amerikaanse regering,’ zei de vrouw.

Ik probeerde mijn handen op te tillen van de tafel waaraan ze vastzaten.
'Een "gast"?'

'We willen met je over je familie praten,' zei agent Tomaszewski.

'Waar zijn mijn ouders? Mag ik ze zien?'

'Niet nu meteen,' zei de special agent. Ze sloeg de map open.

'Ik wil een advocaat,' zei ik tegen haar. Ik wist niet waarom ik een advocaat nodig had. Ik wilde alleen iemand bij me hebben tegenover deze mensen van de overheid, en dit had ik horen zeggen op tv.

'Ik ben bang dat dat niet gaat,' zei ze. 'Je staat niet officieel onder arrest.'

'Mag ik dan weg?'

'Nee. Zoals ik al zei, ben je gast van de Amerikaanse regering.'

'Tot wanneer?'

'Totdat we antwoord hebben gekregen op onze vragen,' zei special agent Tomaszewski. 'Zo. Laten we het eens over je moeder hebben.'

'Mijn moeder?'

'Ze is toch geboren in Iran?'

Daar gaan we, dacht ik. We zijn allemaal terroristen omdat mijn moeder in Iran is geboren.

'Klopt. Hoezo?'

'Ze is in 1978 naar Amerika gekomen om de Iraanse revolutie en de opkomst van de Islamitische Republiek te ontvluchten,' las agent Tomaszewski voor uit het dossier.

'Als u dat al weet, waarom vraagt u het dan?' zei ik.

'Kamran. Het zal echt een stuk makkelijker zijn als je meewerkt.'

'Wat bedoelt u daarmee?' vroeg ik.

'Uiteindelijk kwam je moeder terecht in de omgeving van Phoenix. Ze studeerde aan de Arizona State University, waar ze je vader heeft leren

kennen. Klopt dat?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Voor zover ik weet wel. Ik was er toen nog niet.’

‘Je vader is christelijk, klopt dat?’

‘Min of meer,’ zei ik. ‘Hij gaat niet naar de kerk of zo, maar hij is wel christelijk opgevoed.’

‘En je moeder is moslim?’

Ik keek haar nijdig aan. ‘Dit is een vrij land,’ zei ik. Ook al voelde ik me helemaal niet vrij.

‘Geef alsjeblieft antwoord op die vraag.’

‘Ja, mijn moeder is islamitisch opgevoed,’ zei ik. ‘Maar dat is ze nu niet meer. Niemand uit ons gezin. We gaan niet naar de kerk of de moskee, of dat soort dingen. Mijn moeder is geboren in Iran, maar daarna is ze Amerikaans staatsburger geworden. Mijn vader is Amerikaan. Ik ben in Amerika geboren. Darius is in Amerika geboren. We zijn Amerikanen. Het enige andere land waar ik ooit ben geweest is Mexico, op vakantie. We zijn geen terroristen of aanhangers van Al-Qaida. Darius is geen terrorist. Luister, mijn moeder is sjiiet. Die gasten van Al-Qaida zijn soennieten. Als Darius opeens gelovig zou zijn geworden – wat niet zo is – zou hij sjiiet zijn en geen soenniet. Al-Qaida zou hem niet eens willen.’

‘Tenzij ze een Amerikaanse moslim nodig hadden om als uithangbord te dienen voor hun jihad.’

Ik zuchtte even heel diep en probeerde het nog een keer. ‘Darius en ik hebben een erecode waar we ons aan houden. Hij is een Amerikaanse soldaat die gevangengenomen is en gedwongen wordt om dingen te doen. Dat heeft hij tegen me gezegd. De video’s van hem bevatten een geheime code. Dat probeer ik jullie steeds te vertellen.’

‘Een erecode. Geheime codes. Nogal veel codes,’ zei special agent

Tomaszewski en ze bladerde door de map. ‘Goed. Laten we het dan eens over de codes hebben.’

Hoofdstuk achttien

Ik vertelde haar alles wat ik ook al aan de agent aan de telefoon had verteld: over Rostam, en dat Darius en ik avonturen verzonnen, over de verwijzing naar de Sith Lord en wat het volgens mij betekende.

‘Er zijn nog meer verwijzingen. In de latere video’s. Verwijzingen naar de spelletjes die we samen speelden. Alleen weet ik nu nog niet wat die betekenen.’

De man naast agent Tomaszewski ging rechtop zitten en hij keek naar haar. Het leek alsof hij iets wilde zeggen, maar ze ging verder.

‘Hebben de spelletjes die jullie als kind speelden hier iets mee te maken?’ vroeg ze. Ze haalde een glanzende foto uit de map en schoof die over de tafel naar me toe. Vol verbazing keek ik ernaar. Het was een foto van de Erecode die Darius en ik als kind hadden opgesteld. Dezelfde Erecode die ik een paar dagen geleden uit de spullen van Darius’ bureau had gevestigd. De binnenlandse veiligheidsdienst had er een foto van gemaakt. En als bewijsstuk genummerd.

Bewijs van wat?

‘Ja. Dit is... Darius en ik hebben dit verzonnen,’ zei ik. ‘Het is de erecode van onze held Rostam in onze verhalen.’

‘Een erecode waar je broer en jij je dus ook aan hielden. Klopt dat? Dat zei je namelijk net.’

‘Ja, zoiets. Ik vind het wel goede regels om je aan te houden in het leven.’

Special agent Tomaszewski knikte. ‘Wees sterk. Wees dapper. Spreek de waarheid,’ zei ze terwijl ze door het lijstje ging. ‘Wees loyaal.’ Ze zweeg even. ‘Loyaal aan wie?’

‘Wat bedoelt u?’

‘Loyaal aan wie?’ herhaalde ze. ‘Hier staat “Wees loyaal”, maar er staat niet bij aan wie je loyaal moet zijn.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Je vrienden, denk ik. Je familie.’

‘Je land? Je geloof?’

‘Ja, ik denk het wel.’ Welke kant wilde ze op?

‘Wees loyaal. Geef nooit op. Dood alle monsters.’ Ze liet weer een stilte vallen. ‘Welke monsters?’

Waar sloeg dit op? ‘Draken, demonen. Vampiers, ninja’s. Sauron, de Joker, Voldemort, Darth Vader. Dat soort gekke dingen. Ik was een jaar of vijf toen we dat lijstje maakten.’

Agent Tomaszewski vouwde haar handen weer. ‘Het ging dus niet over het doden van echte monsters,’ zei ze.

Ik schoot in de lach. ‘Misschien weet u het niet, maar monsters bestaan niet.’

‘O nee?’ zei ze heel ernstig. ‘Sommige mensen vinden dat de Amerikaanse regering uit monsters bestaat.’

‘Zal wel,’ zei ik en ik zakte zo ver als mijn handboeien het toelieten achterover in mijn stoel. ‘Zo langzamerhand begin ik te denken dat ze misschien wel gelijk hebben.’

De man naast special agent Tomaszewski ging iets meer rechtop zitten. ‘Hoho. Luister knul, ik vind niet dat je...’ Hij sprak zacht en met een Iers accent.

‘Ken je de Perzische legende van de Zeven Werken van Rostam?’ vroeg agent Tomaszewski, die daarmee haar collega onderbrak. De man zakte weer onderuit op zijn stoel.

‘Zeker,’ zei ik. ‘Mijn moeder vertelde ons die verhalen.’

‘Dus Darius kende ze ook?’

‘Natuurlijk.’

Special agent Tomaszewski las op uit het dossier: ‘Rostam strijdt tegen beesten, draken, demonen... Is dat het soort monsters dat je broer en jij hadden gezworen te doden?’

‘Ja, zoiets. Ik begrijp niet wat...’

‘Kamran, weet je nog wat het laatste van Rostams Zeven Werken is?’

‘Hij doodt de Witte Demon en redt de koning.’

Special agent Tomaszewski knikte. ‘Sommige deskundigen denken dat het laatste verhaal een metafoor is. Dat het eigenlijk gaat over de strijd tussen de Perzen en de indringers uit het noorden. Witte indringers. Volgens hen is Rostam in Iran een held omdat hij heeft gestreden tegen de witte indringers die zijn koninkrijk wilden veroveren, en dat hij hen heeft overwonnen.’

Ik snapte opeens welke kant ze op wilde. Dit was idioot. ‘Maar... op die manier hebben we er nooit over nagedacht. De Witte Demon was gewoon een grote tovenaars. Hij was een mengeling van Voldemort en Groemp. Voor ons vertegenwoordigde hij helemaal geen witte indringers of zoiets. We waren kinderen!’

‘Maar dat zijn jullie nu niet meer,’ zei special agent Tomaszewski.

‘Dus u wilt daarmee zeggen... dat Darius vindt dat Amerikanen monsters zijn die hij moet doden omdat hij een of andere erecode heeft ondertekend op zijn dertiende? Dat slaat echt nergens op! Waarom zou hij Amerika haten? Hij is bij het Amerikaanse leger gegaan! Hij is een Ranger!’

‘Laten we het even over Darius hebben,’ zei de agente. Ze sloeg een andere bladzijde in de map open en ik zakte dieper weg in mijn stoel. Ik begon echt een pesthekel aan die map te krijgen.

‘Allemaal hoge cijfers op de middelbare school. Lid van het footballteam

van de universiteit. Goede cijfers voor zijn toelatingsexamen voor West Point. Aangemeld bij de Army Rangers. Nog voor zijn vijfentwintigste bevorderd tot kapitein. Erg indrukwekkend allemaal. Net zo indrukwekkend als jouw schoolprestaties tot dusver, Kamran. Bijna identiek. Wil je in zijn voetsporen treden?’

Dat was een beladen vraag, en dat wisten we allebei. Ja, ik wilde in Darius’ voetsporen treden. Maar voor mij was hij een Amerikaanse held, en voor haar was hij een terrorist. Ik gaf geen antwoord, en zij ging verder:

‘Tijdens zijn laatste jaar op de middelbare school heeft Darius een week in Washington doorgebracht. Best een vreemde plek om als jongen van zeventien in de voorjaarsvakantie naartoe te gaan. Wat heeft hij daar gedaan?’

‘Dat... ik weet het niet.’ Ik herinnerde me vaag dat Darius een reis naar Washington had gemaakt met een paar vrienden. Aan de foto’s die ze op Facebook hadden gezet, was te zien dat ze erg veel lol hadden. ‘Het Witte Huis bezocht? Foto’s genomen. Toeristische dingen gedaan.’

‘Niet gespioneerd voor Al-Qaida?’

‘Gespioneerd? Nee, natuurlijk niet!’

Special agent Tomaszewski sloeg een pagina om. ‘Vertel me eens iets over een incident dat plaatsvond toen jij nog klein was. Je werd uitgescholden door twee jongens bij jou in de straat.’

Ik kon mijn oren niet geloven. Hoe was de binnenlandse veiligheidsdienst hier in vredesnaam achter gekomen? Iemand uit onze straat had het ze vast verteld. Misschien Ben en Steven zelf wel. Dat betekende dus dat al onze burens waren ondervraagd om te kijken of er iets slechts over ons te vertellen viel. Zou ze me nu ook gaan vragen hoe het zat met die keer dat ik met Halloween het huis van de burens in wc-papier had ingepakt?

‘Kamran?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Het was niks bijzonders. Die twee jongens hadden me uitgescholden. Ze wisten niet eens wat ze zeiden.’

‘En hoe reageerde je broer? Hij was boos, toch?’

Aha. Nu begreep ik waar ze naartoe wilde. De grote boze Darius, de buurtterrorist. ‘Ja. Hij heeft ze in elkaar geslagen,’ zei ik. Het had geen zin om te liegen. Ze kende het hele verhaal duidelijk al.

‘En elf september? Hoe reageerde hij daarop?’

‘Dat weet ik niet. Ik was toen drie.’

‘Maar toen was Darius dus... elf. Het is best lastig als je op die leeftijd door iedereen wordt bekeken alsof je een terrorist bent.’

‘Het is hoe dan ook vervelend als mensen naar je kijken alsof je een terrorist bent,’ zei ik tegen haar. ‘Zoals nu bijvoorbeeld.’

De man naast haar moest een grijns onderdrukken, zag ik. Een punt voor mij.

Agent Tomaszewski gaf geen krimp. ‘Het heeft vast grote indruk op hem gemaakt.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Zou kunnen. Misschien wilde hij daarom een held worden.’

‘Een held voor wie?’

‘Voor de Verenigde Staten. Misschien heeft u het niet gezien, maar in het dossier zal ook wel staan dat hij in Afghanistan drie jaar lang voor de vrijheid heeft gevochten. Darius is een Amerikaanse held.’

‘Er is een filmpje van Darius Smith waarop hij militairen van Al-Qaida traint, en hij is verantwoordelijk voor de dood van drieënvijftig mensen in de Amerikaanse ambassade in Turkije, onder wie tweeëntwintig burgers. Hij was ook aanwezig bij de onthoofding van een Amerikaanse journalist. Gisteren.’

Mijn gezicht gloeide. Ik schoot naar voren en mijn handboeien rinkelden tegen de tafel. ‘Dat heeft hij niet gedaan! Niet met opzet! Hij is hun gevangene! Ze willen het alleen laten lijken alsof...’

‘Waarom zou Darius alles weggooien?’ onderbrak special agent Tomaszewski me. ‘Waarom zou hij zijn vrienden, zijn familie en zijn land in de steek laten?’

Ik ging weer naar achteren zitten en keek haar aan. Ik had haar al verteld hoe het echt zat, maar ze wilde niet naar me luisteren.

‘Wist je dat Darius een vrome moslim is, Kamran?’

‘Ik zei u toch dat hij geen...’

Ze haalde nog een foto uit de map. ‘Weet je wat dit is?’ vroeg ze. Het was een foto van een snoer van houten kralen met een kwastje aan het eind.

‘Een kralenketting,’ zei ik.

‘Het is een *misbaha*,’ zei ze. ‘Een gebedssnoer. Moslims gebruiken dit om hun gebeden te tellen. Dit hebben we in het appartement van je broer gevonden.’

Ik was verbijsterd. Waarom zou Darius een gebedssnoer hebben? ‘Hij is niet gelovig,’ zei ik.

Agent Tomaszewski schoof me nog wat papieren toe. Prints van websites. ‘We hebben de computer van je broer doorzocht en daaruit blijkt iets heel anders. Iemand heeft via het IP-adres van zijn computer informatie gevraagd over de regels over de islamitische wet in een online-forum, onder de naam van Rostam90. “Is het verboden om mijn baard af te scheren als mijn beroep dat vereist?” “Mag ik naar feesten gaan waar alcohol wordt gedronken, ook al drink ik zelf niet?” “Is het toegestaan om te bidden met mijn legerlaarzen aan?”’

Ik keek naar de prints, Rostam90 moest Darius zijn. Hij was in 1990 geboren. Was Darius echt moslim geworden? En zo ja, had dat dan iets te

betekenen?

‘Ik vraag het je nog een keer, Kamran,’ zei special agent Tomaszewski.

‘Loyaal aan wie?’

Hoofdstuk negentien

Ik ging op bed zitten in de kleine cel die nu mijn thuis was en dacht na over Darius. Ik dacht trouwens alleen maar aan hem. Ik praatte alleen maar over hem.

Ik was hier – waar dat ‘hier’ ook was – nu al meer dan een week. Elke dag verliep hetzelfde: wakker worden in deze cel, dan kreeg ik als ontbijt een bord mufte muesli, en daarna werd ik naar de verhoorkamer verderop in de gang gebracht. Special agent Tomaszewski en de zwijgende man zonder naam zaten dan al op me te wachten met het dossier en dan namen we alles nog een keer helemaal door. Soms kwam ze met een nieuw feit uit Darius’ leven en wist ze het zo te vertellen dat het leek alsof dit de zoveelste reden voor hem was geweest om een terrorist te worden, de zoveelste verklaring voor het feit dat hij zich bij Al-Qaida had aangesloten.

Daarna werd ik teruggebracht naar mijn cel voor de lunch, en af en toe ging ik weer naar de verhoorkamer en werd alles besproken met twee andere mensen. Ik had nog steeds mijn ouders niet gezien. Ik wist ook niet of ze wel in hetzelfde gebouw waren. En ik had ook geen idee of ik hier ooit weer uit zou komen, of wat er met Darius gebeurde.

Dag na dag lag ik in de clinch met special agent Tomaszewski en de andere mensen door te zeggen dat Darius geen terrorist was, maar nu ik al wekenlang had gehoord waarom hij dat wel was, begon ik toch te twijfelen. En ik vond het vreselijk van mezelf dat ik twijfelde. Het was alsof ik hem verraadde. Dat ik Darius alleen al verraadde door het te denken.

Maar stel nou dat Darius mij had bedonderd? Wat als Darius alles en iedereen van wie hij hield had bedonderd? Wat als Darius eigenlijk nooit van ons had gehouden? Dat hij altijd maar had gedaan alsof hij een echte

Amerikaanse jongen was door goede cijfers te halen, football te spelen en in het leger te gaan, maar dat hij steeds stiekem van plan was geweest om naar Afghanistan te gaan en dan over te lopen naar Al-Qaida, waar hij uiteindelijk zichzelf kon zijn? Dat hij daar uiteindelijk kon laten zien wie de echte Darius was?

Ik stond op en gaf een schop tegen mijn krakkemikkige houten bed. Ik vond het verschrikkelijk dat ik aan Darius twijfelde, dat Darius mij een reden gegeven had om aan hem te twijfelen. Ik haatte Darius omdat hij me in deze situatie had gebracht.

Het was voor ons allemaal beter geweest als hij in Afghanistan was gesneuveld.

Nee. Nee. Zo mocht ik niet denken. Dat kon gewoon niet. Ik wilde niet dat Darius dood was. Ik wilde dat hij levend en wel naar huis kwam en dat zijn onschuld werd bewezen.

Maar stel dat hij niet onschuldig was? Agent Tomaszewski leek ervan overtuigd dat hij schuldig was. Zij schatte in dat hij al vanaf zijn elfde een terrorist was, misschien nog wel eerder. Was Darius nog steeds kwaad op mensen als Ben en Steve Hollis? Haatte hij alle haters? Hadden ze hem zo vaak tot monster bestempeld met hun blikken, hun gefluister en hun vooroordelen dat hij uiteindelijk maar datgene was geworden waarvan ze hem beschuldigden?

En dan de codes. De geheime codes waar ik mijn ondervragers steeds maar over wilde vertellen. Verbeelde ik me die maar? Misschien was mijn broer inderdaad krankzinnig geworden. Misschien verwarde hij de legenden van Rostam met de verhalen die we als kind verzonnen.

Ik ging weer op mijn bed zitten. Ik had het gevoel dat ik helemaal niets meer wist, en vooral niets van mijn broer.

Iemand klopte op de deur, zoals wanneer ik eten kreeg of naar de

verhoorkamer werd gebracht. Maar het was laat. Mijn dienblad met avondeten was al weggehaald en na het avondeten kwam er nooit meer niemand.

Ik haalde even diep adem. Wat wilden ze nu weer van me?

Hoofdstuk twintig

De deur ging open en de man met het Ierse accent, die steeds aanwezig was geweest tijdens de verhoren van agent Tomaszewski, kwam binnen. Hij had een stoel bij zich. Hij zag er verfomfaaid uit en had zich niet geschoren. Het was maar goed dat hij zijn eigen stoel had meegebracht, zeker als hij wilde blijven. Ik had geen ander meubilair dan mijn bed, het toilet en de wasbak in de hoek.

Mijn bewaker kwam binnen met de handboeien die hij me altijd omdeed als ik ergens naartoe moest, maar de Ier hield hem tegen. ‘Die hebben we niet nodig, sergeant. Toch?’ zei hij en hij keek me aan.

Ik schudde mijn hoofd. Wat er ook ging gebeuren, dat kon best zonder handboeien. Ik had een pesthekel aan die dingen, en ze deden pijn aan mijn polsen. Maar het allerergste was dat ik daardoor het gevoel had dat ik iets verkeerd had gedaan.

‘Dat dacht ik ook,’ zei de Ier en hij zette de stoel neer. En knikte naar de bewaker bij de deur. ‘Alles in orde. Ik roep wel als er iets is.’

Mijn bewaker keek met een frons naar mij en ging toen weg. Waarschijnlijk had hij geen idee wie ik was of wat ik had gedaan waardoor ik hier nu opgesloten zat. Voor zover hij wist was ik een gewelddadige crimineel.

De Ier ging recht tegenover me op zijn stoel zitten. Hij sloeg zijn benen over elkaar en leunde naar achteren. ‘Hallo, Kamran. Ik weet alles over jou, maar jij weet bijna niets van mij,’ zei hij. ‘Ik ben Mickey Hagan, en ik werk als analist bij de CIA.’

Een analist van de CIA. Ik moest even slikken. Het was dus nog erger dan ik had gedacht.

‘Ik... ik ben hier... om... eh...’ Hij zweeg even. ‘Godallemachtig. Ik weet helemaal niet waarom ik hier ben.’

Dit had ik niet verwacht. Hij bleef zwijgen, en wel zo lang dat ik me opgelaten begon te voelen, maar ik zei niets. In de verhoorkamer had ik al genoeg moeten vertellen en ik was niet in de stemming om daar nog iets aan toe te voegen. Ik zakte onderuit op mijn bed en sloeg mijn armen over elkaar.

‘Dat is trouwens niet helemaal waar,’ zei Hagan eindelijk. ‘Ik weet wel waarom ik hier ben. Ik wilde je een verhaal vertellen.’

Ja hoor. Een verhaal van een analist van de CIA die al een week bij mijn verhoor aanwezig was geweest. Blijkbaar zag hij aan mijn gezicht dat ik niet erg enthousiast was.

‘Ik snap je,’ zei hij. ‘Maar luister gewoon naar me. Het heeft heel veel met jou te maken. Eigenlijk alles.’

Hij ging verder: ‘Ik ben hier niet geboren. Nu ben ik Amerikaans staatsburger, net als jouw moeder, maar mijn wieg stond in Noord-Ierland, en al zo lang geleden dat ik het er maar liever niet over heb. Weet jij iets over Noord-Ierland?’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Maakt niet uit. Als je in dezelfde tijd was opgegroeid als ik, had je er vast wel iets over op het nieuws gehoord. Noord-Ierland is het bovenste puntje van Ierland. De hoed van Ierland, zou je kunnen zeggen,’ zei hij en er verschenen pretlichtjes in zijn ogen. ‘Maar Noord-Ierland beschouwt zichzelf niet graag als een deel van Ierland. Er wonen voornamelijk protestanten, van de Anglicaanse kerk. En die zouden liever willen dat Engeland nog steeds de baas was in heel Ierland.’

Ik snapte niet wat dit met mij te maken kon hebben. Hagan wuifde met zijn hand alsof hij wel begreep dat hij een beetje moest opschieten.

‘Maar er wonen nog steeds een heleboel katholieken, en in Ierland zelf wonen bijna alleen maar katholieken. Het stikt ervan. Dus ik woonde als katholiek Iers jongetje in een omgeving waar ze niets van katholieken moesten hebben. Mijn grote broer Conor had altijd gedoe met de politie toen we nog jongens waren, maar zo ging dat nu eenmaal. Als katholiek in Noord-Ierland had je alles tegen je. We werden naar aparte scholen gestuurd. We moesten in aparte restaurants eten. Als je katholiek was, kreeg je bij geen enkele protestant een baan, terwijl in Noord-Ierland vrijwel alle bedrijven in handen zijn van de protestanten. Uiteindelijk werd er zelfs een muur gebouwd tussen de protestanten en de katholieken. Voor het geval we nog niet wisten dat we niets met elkaar te maken mochten hebben. Maar die muur hielp niet echt om de vrede te bewaren. Tientallen jaren werd Noord-Ierland verscheurd door wat ze heel netjes de “The Troubles”, De Moeilijkheden, noemden. De Republikeinen, dat waren de mensen die wilden dat Noord-Ierland weer bij Ierland kwam, voerden strijd met de Loyalisten, die wilden dat Noord-Ierland bij Engeland bleef horen. Ze staken elkaars huizen in brand, plaatsten bommen bij bedrijven en schoten elkaar dood op straat. De protestanten keken altijd naar katholieken alsof ze een bomgordel onder hun jas hadden verstoppt. Misschien herken je dat gevoel wel.’

Ik wist hoe dat voelde, en hij dus ook.

‘Je hoorde bij de kant van de muur waar je woonde, of je dat nu wilde of niet,’ zei Hagan. ‘In Noord-Ierland liep je net zo veel kans om per ongeluk als met opzet op straat te worden doodgeschoten.’

Hierna viel hij even stil. Toen vermande hij zich en ging verder.

‘Dus deed het gezin Hagan wat elk arm Iers gezin doet als het leven te zwaar wordt: we pakten onze biezen en verhuisden. Weg uit Noord-Ierland, weg van alle problemen, naar Galway, in de goede oude Republiek Ierland.

Zonder de protestantse overheid die voor ons bepaalde wat we wel en niet mochten, ging het best goed met ons en wij dachten dat we nu alle narigheid wel achter de rug hadden. Ik ging naar school en haalde cijfers die net voldoende waren om van mijn ouders geen draai om mijn oren te krijgen en verder besteedde ik mijn tijd aan voetballen en dromen over meisjes. En dan bedoel ik het echte voetballen en niet wat jullie Amerikanen football noemen.'

Ik kon er niks aan doen dat ik moest lachen. Het was al zo lang geleden dat ik had gelachen dat ik bijna was vergeten hoe dat moest.

'Maar Conor had nog steeds problemen met het gezag,' zei Hagan. 'Ook al waren er geen protestantse politieagenten meer die agressie uitlokten. In Belfast had hij geleerd om de overheid niet te vertrouwen, snap je. En het viel niet mee om dat af te leren. In Belfast was hij ook een echte hooligan geworden, en als je eenmaal dat pad bent ingeslagen is het is heel moeilijk om daarop terug te keren.'

Er viel een korte stilte.

'En ik? Ik ging precies de andere kant op. Na mijn eindexamen van de middelbare school nam ik dienst in het leger – het Ierse leger – en al snel kwam ik bij de militaire inlichtingendienst terecht. Dus terwijl Conor om de haverklap in de gevangenis belandde, was ik met het tegenovergestelde bezig. Ik verdedigde hem en probeerde hem via mijn contacten weer op het recht pad te krijgen, onder het waakzame oog van het wettelijk gezag. Hij had nooit een ernstig misdrijf gepleegd, hield ik mezelf voor. Alleen zo nu en dan een beetje rotzooi getrapt. Natuurlijk was Conor wel met politiek bezig. En natuurlijk wilde Conor dat Noord-Ierland weer bij Ierland kwam. En in die vijftien jaar in Belfast was hij wel fanatieker geworden. Maar in een vrije maatschappij mag je toch je eigen mening hebben, waar of niet? Dat staat in ieder geval in de voorlichtingsfolders. Als Conor bijvoorbeeld

werd gearresteerd tijdens een bijeenkomst van Sinn Féin, dan deed ik een goed woordje voor hem bij mijn meederen. Want Conor was niet echt schuldig. Dat kon gewoon niet. Ik was met hem opgegroeid. Ik kende hem beter dan wie dan ook. En Conor Hagan was geen terrorist.'

Daar was het eindelijk. Het verband met mij. Hoe vaak had ik dat niet over Darius gezegd tijdens het verhoor? Darius Smith was geen terrorist. Dat kon niet. En wat was mijn beste argument? Dat ik met hem was opgegroeid. Dat ik hem beter kende dan wie dan ook, en dat ik het niet geloofde. Want als Darius Smith een terrorist was geweest, dan had ik dat geweten.

Toch?

Hoofdstuk eenentwintig

‘Ik heb nog een verhaal voor je,’ zei Hagan. ‘Het verhaal over hoe mijn broer en ik in Noord-Ierland opgroeiden is nog niet afgelopen. Nu volgt alleen een kleine onderbreking. Noem het dichterlijke vrijheid.’

In 1982, lang voordat jij werd geboren, ging een jonge man die zich had aangesloten bij het Ierse Republikeinse Leger, de IRA, naar een viswinkel in Belfast, Noord-Ierland. Hij had een bom bij zich. Nu moet je weten dat het Ierse Republikeinse Leger iets anders is dan het leger van de Republiek Ierland. Dat zijn twee verschillende dingen. Ik was in dienst van het leger van de Republiek Ierland, een leger met tanks, vliegtuigen en mooie uniformen. Maar de jongen over wie ik het heb, zat bij de IRA, een terroristische organisatie die vastbesloten was om Noord-Ierland weer deel te laten uitmaken van Ierland, met gebruik van alle middelen die er maar bestonden – wat meestal neerkwam op een benzinebom of een machinegeweer.

Dan had je ook de nog de Ulster Defense Association, de UDA, een net zo bloedige, trotskistische groepering, die wilde dat Noord-Ierland onafhankelijk bleef. En de UDA zou een bijeenkomst hebben boven de viswinkel waar die jongen met de bom naar binnen ging. Het was de bedoeling dat die jongen deed alsof hij een bestelling kwam brengen, vervolgens met een geweer de klanten de winkel uit joeg en dan zijn tijdbom inschakelde met een korte ontstekingsstijd, waardoor hij net genoeg tijd had om weg te komen voordat de boel werd opgeblazen. Maar er ging iets mis. De bom ging eerder af dan was voorzien. Voordat de onschuldige mensen de winkel uit gejaagd konden worden. Het hele pand vloog de lucht in en het regende hout, stenen en cement. Daarbij kwamen acht protestanten

om en op straat vielen meer dan vijftig gewonden. Er werd één UDA-man gedood – de eigenaar van de viswinkel – en de anderen bleven ongedeerd. Ze hadden de bijeenkomst namelijk afgelast, maar dat wist de jongen met de bom niet. Hij kwam natuurlijk ook om. Dat was niet de bedoeling, maar toen de bom te vroeg ontplofte was hij op slag dood.’

Mickey Hagan staarde naar zijn schoenen en hij moest duidelijk moed verzamelen om verder te gaan.

‘De jongen met de bom was natuurlijk mijn broer Conor,’ zei hij uiteindelijk. ‘Daar was je vast al achter, want je bent een slimme jongen. Het waren dus geen twee verhalen, maar een. Het begin en het einde van een tragedie. De jongen met de bom was mijn broer, iemand van wie ik had gezworen dat hij geen terrorist was. Het was stom van me dat ik geloofde dat hij naar een wedstrijd van de voetbalclub Galway United ging kijken. Ik geloofde altijd alles wat hij zei, elke leugen, en nu was hij dood. Op een bepaalde manier waren we allebei dood. Misschien weet jij ook wel een beetje hoe dat voelt.’

Darius was niet dood – niet voor zover ik wist tenminste – maar ik begreep wat Hagan bedoelde. Mijn hele leven had ik geloofd in een bepaald beeld van Darius, en nu was hij misschien wel iets anders. Nu leek zijn hele leven één grote leugen. En dat van mij ook, omdat ik hem had geloofd.

Dus daarom was Mickey Hagan hier. Om me een verhaal over zijn broer te vertellen. De broer die hij vertrouwde en verdedigde, om uiteindelijk zijn geloof en loyaliteit in vlammen te zien opgaan. Hij was hier om mij te leren accepteren dat Darius een terrorist was.

‘Ik geloofde...’ zei ik. ‘Ik wist gewoon zeker...’

Hagan knikt begripvol.

‘Maar ook al heeft hij al die dingen gezegd en gedaan,’ zei ik, ‘toch geloof ik nog steeds niet dat Darius een terrorist is.’

‘En ik ook niet,’ zei Hagan.

Hoofdstuk tweeëntwintig

Zei die gast nou net dat hij dacht dat Darius géén terrorist was?

‘Maar u heeft me net verteld over uw broer. U dacht dat hij onschuldig was, terwijl later bleek dat hij wél schuldig was,’ zei ik.

‘Omdat ik wil dat je inziet wat er met mij is gebeurd,’ zei Hagan. ‘En ik wist dat je het beter dan wie ook zou begrijpen. Ik heb je deze week heel langzaam het vertrouwen in je broer zien verliezen, net zoals mij is overkomen. Het is al moeilijk genoeg om de waarheid onder ogen te zien. Je verzet je ertegen. Ontkent alles. Maar op een gegeven moment ga je overal aan twijfelen, waardoor je in alle dingen die je broer heeft gezegd en gedaan een aanwijzing gaat zoeken of hij niet tóch een terrorist is, en dan kan je jezelf wel voor kop slaan dat je zo blind bent geweest.’

Ik knikte. Dat was precies waar ik mee bezig was toen Hagan hier binnenkwam.

‘Ik was totaal kapot van Conors dood,’ zei Hagan. ‘Niet alleen omdat ik mijn grote broer had verloren, iemand tegen wie ik mijn hele jonge leven had opgekeken en die ik had bewonderd, maar ook omdat ik aan mezelf twijfelde. Ik kende Conor als geen ander en als ik niet had gemerkt dat hij een terrorist was, hoe kon ik er dan nog op vertrouwen dat ik wist hoe iemand in elkaar stak? Hoe kon ik nog op mijn gevoel afgaan?’ Hij klopte met zijn vuist op zijn borst. ‘Vanaf dat moment twijfelde ik voortdurend aan mezelf.’

‘Mijn coach zegt altijd: “Laat je niet afleiden, niet twijfelen, niet aarzelen,”’ zei ik.

‘Wijze woorden,’ zei Hagan. ‘Na Conors dood werd ik door alle drie die dingen achtervolgd. Ik was er met mijn hoofd niet bij. Ik vertrouwde mezelf

niet meer en ik twijfelde aan elke beslissing die ik nam. En als je dat doet in de spionagesector... dan kun je het wel vergeten. Dan is het afgelopen met je. Het Ierse leger wilde geen broer van een bekende terrorist in hun gelederen, en dus deed ik wat iedere arme Ier doet...'

'Ik pakte mijn biezen en verhuisde,' maakte ik zijn zin af.

Hagan glimlachte zuur. Dit kon hij wel waarderen. 'Inderdaad. Ik ging naar Amerika, zoals zo veel van mijn landgenoten hebben gedaan, en hier bleken ze het niet zo erg te vinden dat mijn broer een terrorist van de IRA was, want de IRA had geen gedoe met de VS. Ik kreeg een baan bij de CIA als analist op het gebied van contraterrorisme, en hier ben ik dus: een bereisde, zeer ervaren contraterrorisme-expert, die heel goed verdient, maar het zelfvertrouwen mist om moeilijke beslissingen te nemen, en te veel dienstjaren heeft om te worden ontslagen. En wat levert dat op? Dan ben je de verfomfaaide oude kerel die bij een verhoor aanwezig is, maar geen vragen mag stellen. Je bent niemand. Niets. Een lachertje.'

Hagan streek met zijn handen over zijn gezicht en door zijn haar en gaf vervolgens zo'n harde klap op zijn knieën dat ik ervan schrok.

'Ik wil weer geloven, Kamran. Ik wil weer de man zijn die ik was, de man die geloofde dat mijn broer onschuldig was. Nee... die wíst dat mijn broer onschuldig was. Ik wil ophouden met aan alles twijfelen. Ik wil iets aanvoelen en dan gelijk krijgen. En ik heb dat gevoel over jouw broer, Kamran. Ik denk dat hij is wat jij steeds hebt gezegd: een loyale Amerikaanse soldaat, die gevangen is genomen en nu zijn uiterste best doet om ons zo veel mogelijk te vertellen over wat de mensen die hem gevangenhouden van plan zijn, zodat we ze kunnen tegenhouden.'

Ik kon het gewoon niet geloven. Net toen ik begon te denken dat iedereen hier gelijk had wat Darius betrof, kwam er eindelijk iemand die al vanaf het begin had geloofd wat ik zei. Ik was helemaal in de war. Ik wilde

ook geloven, net als Hagan. Ik wilde weer de onschuldige, naïeve Kamran zijn die niets slechts over zijn grote broer wilde horen. Maar kon ik dat nog wel zijn? Kon ik alles vergeten wat ik deze week over Darius te weten was gekomen? Kon ik ooit nog de gebeurtenissen in zijn leven anders zien dan als een aanloop tot terrorisme?

‘Iedereen in dit gebouw denkt dat je broer zijn land heeft verraden,’ zei Hagan. ‘En misschien hebben ze gelijk. Ik weet het niet. Dat is mijn vloek. Ik kan niet meer op mijn gevoel vertrouwen. Maar ik wil het proberen. Dus heb ik besloten jou te geloven, Kamran. In jou en je broer en jullie erecode. Mijn enige vraag aan jou is: geloof jij nog steeds?’

Dat was een terechte vraag. Maar ook een vraag waar ik niet meteen een antwoord op had.

‘Ik... ik... ik weet niet of ik het nog steeds geloof,’ zei ik. ‘Maar dat wil ik wel.’

‘Dat is voldoende,’ zei Hagan. Hij stak zijn hand uit en ik schudde die.

‘Zo,’ zei hij. ‘Als je het niet te druk hebt hier, dan zou ik graag nog een keer die video’s van Darius met je doornemen.’

Hoofdstuk drieëntwintig

‘Kijk!’ Ik wees naar de beelden van de aanslag op de ambassade. ‘Zie je hoe hij met zijn vinger zwaait? Het lijkt op het patroon van het kloppen op de muur. Zo stuurden we elkaar ’s avonds berichtjes om te laten weten of we naar elkaars kamer konden glippen.’

Hagan en ik zaten in een donkere ruimte die vol tv-schermen en computers stond. Het was de eerste keer dat ik ergens anders was dan in mijn cel of in de verhoorkamer. Hagan had zelfs een blikje cola en een zak chips meegebracht. Dit was het echte leven.

Zogenaamd dan. Een paar weken geleden was mijn opvatting van ‘het echte leven’ dansen met Julia Gray en met Adam naar de Super Bowl gaan. Grappig eigenlijk hoe kleine dingen opeens heel belangrijk kunnen worden als je niets meer hebt.

‘En wat is de boodschap?’ vroeg Hagan, wiens gezicht verlicht werd door het tv-scherm.

‘Ik... ik weet het niet. Ik kom er niet gewoon niet achter,’ zei ik en ik voelde me ontzettend stom.

‘Dat komt doordat je het ziet en het niet hoort. Laten we het hoorbaar maken.’

‘Maar er is geen geluid.’

‘Kom op, een beetje creatief wezen,’ zei Hagan bemoedigend. Hij spoelde de video terug en we keken weer. Maar nu klopte hij op de tafel terwijl Darius zijn vingers bewoog. ‘Herken je al iets?’ vroeg hij.

Ik schudde van nee. Het klonk helemaal niet als een van onze codes. Misschien had ik het verleerd.

Nee. Niet aan jezelf twijfelen.

‘Nog niet,’ zei ik.

‘Je zei toch dat jullie die codes ’s nachts gebruikten? Doe je ogen dicht. Doe alsof je weer klein bent en luistert naar je broer die op de muur klopt.’

Ik deed wat hij zei. Ik verbeeldde me dat ik weer klein was en in bed lag te wachten tot Darius het signaal zou geven dat de kust veilig was. Ik verheugde me erop om naar zijn kamer te sluipen, waar hij met zijn G.I. Joe’s een nieuw verhaal over Rostam zou opvoeren.

Hagan klopte. Klopte weer. Klopte nog een keer. Ik stond op het punt om naar Darius te sluipen, maar... opeens wist ik dat het niet ging.

‘Pap en mam komen eraan!’ zei ik. ‘De klopsignalen betekenen: “Pap en mam komen eraan!”’

‘Geweldig,’ zei Hagan. Even dacht ik dat hij het sarcastisch bedoelde, maar hij maakte aantekeningen in zijn zwarte notitieboekje.

‘Maar... maar waar slaat dat op? Mijn vader en moeder hebben hier niets mee te maken.’

‘Nee,’ zei Hagan. ‘Maar verplaats je even in Darius’ legerlaarzen. Je bent gevangengenomen in Afghanistan, gedwongen om soldaten van Al-Qaida op te leiden, of in ieder geval te doen alsof, en dat wordt allemaal gefilmd. Ja? Doordat het wordt uitgezonden krijg je de kans om een boodschap naar Amerika te sturen. Misschien heb je de terroristen horen praten over een aanval op een militaire installatie van de VS of een Amerikaanse ambassade. Dat wil je ons vertellen. Je wilt ons waarschuwen. Je weet dat je dat niet hardop voor de camera kunt zeggen. Dat zullen ze namelijk nooit op internet zetten. Je moet het stiekem doen. Je moet het zeggen op een manier die de mensen die je gevangenhouden niet begrijpen. Je hebt een code nodig. En gelukkig heb je die al. Een code die behalve jij maar één iemand op de wereld begrijpt. Een code die niemand anders op de wereld kan kraken. De beste code.’

‘Maar de klopsignalen zijn geen letters of woorden die je in een bepaalde volgorde kunt zetten. Deze betekenen alleen: “Mam en pap komen eraan,” en deze betekenen: “De kust is veilig,” en deze: “Ik kom naar je toe.”’

‘Oké. Het aantal woorden van de code is dus beperkt. Maar dit is alles wat hij heeft. Dus je moet de boodschap niet letterlijk nemen. Denk even na over wat “Pap en mam komen eraan” echt betekent.’

‘Weet ik niet. Eh... “Pas op? Gevaar?”’

‘Precies. Dat is het kort samengevat: gevaar. Darius probeerde ons van begin af aan te waarschuwen dat er moeilijkheden kwamen. Ik kan niet anders zeggen dan dat hij gelijk heeft gekregen.’

Het klonk aannemelijk. Ook al kon hij niet zeggen wat die moeilijkheden inhielden, ‘Pas op!’ betekende wel degelijk iets.

‘Stel je voor. Je probeert dus je boodschap zo goed mogelijk over te brengen,’ zei Hagan en hij zette een andere video op. ‘En dan wacht je. En je luistert. En dan, hoera, een tweede wonder: ze willen dat je een toespraak houdt voor de camera. Ze willen dat je práát.’

Hagan had het over de tweede video, waarin Darius de verantwoordelijkheid opeiste voor de aanslag op de Amerikaanse ambassade. Hagan wist precies waar het stukje over de Sith Lord kwam, en hij ging op de tijdbalk naar de minuut en de seconde. Hij had echt naar me geluisterd toen ik zei dat Darius met me wilde communiceren. Hij had aantekeningen gemaakt. De video keer op keer bekeken, om het te kunnen begrijpen. Om me te kunnen geloven. Ik was hem zo dankbaar dat ik hem wel had kunnen zoenen, als dat niet een beetje raar was geweest.

‘Dus nu kun je je boodschap in je toespraak verwerken, maar dat moet je heel slim doen,’ zei Hagan met zijn blik nog steeds op de video gevestigd. ‘Je kunt nu geen code gebruiken, zoals de code voor op de muur. Maar je hebt wel een taaltje dat één ander iemand ook kent. Een taal die niemand

anders dan je broer begrijpt of kan vertalen. De taal van twee jongens die samen zijn opgegroeid. “Rostam in de grot van de Sith Lord.” Het is briljant. Het is zo willekeurig, zo cryptisch, dat het nergens op slaat. Het lijkt op het verwarde gebazel van een gevangene. Of misschien van iemand die doet alsof hij naar hun kant is overgelopen.’

Hoofdstuk vierentwintig

‘Denk je dat hij doet alsof hij aan hun kant staat?’ vroeg ik.

‘Dat is een doeltreffende manier om te overleven als er geen andere opties meer zijn,’ zei Hagan. ‘Als je het tenminste voor elkaar krijgt dat ze je geloven. En misschien denkt hij wel dat hij dan in vertrouwen wordt genomen en zo nog meer geheime informatie kan doorspelen.’

Hagan liet de derde video zien. Weer Darius die tekeering en iets van papier oplas. Nu eiste hij nergens de verantwoordelijkheid voor op, en er was ook geen aanslag meer gepleegd.

‘Hier,’ zei Hagan en hij klikte verder. ‘In de vierde minuut en zevenendertig seconden heeft hij het weer over Rostam.’

‘Rostam en de Dooddoeners,’ zei ik. Ik wist waar hij het over had. Ik had er al tig keer naar gekeken en geprobeerd te begrijpen wat Darius me wilde vertellen.

‘Een verwijzing naar Harry Potter,’ zei Hagan een beetje trots. ‘Kijk niet zo verbaasd. Dat ik honderd jaar eerder ben geboren dan jij en voor de CIA werk, wil nog niet zeggen dat ik onder een steen heb gelegen. Ik heb alle Potter-boeken gelezen,’ zei hij. ‘*De Vuurbeker* was natuurlijk mijn favoriet. Maar ik wil jouw versie horen.’

Ik herinnerde me nog het verhaal dat we hadden bedacht. ‘Oké. Rostam en Siyavash zitten achter de Dooddoener Bellatrix van Detta aan.’

‘Een doortrapte, gevaarlijke heks,’ zei Hagan en hij schreef iets op in zijn notitieboekje.

‘Precies. We komen erachter dat Voldemort haar opdracht heeft gegeven een oude Schouwer gevangen te nemen, Remigius Pendule.’

Hagan keek op van zijn notitieboekje. ‘Zou ik die naam moeten kennen?’

‘Nee. Die hebben we verzonnen.’

‘Leuk,’ zei Hagan.

‘Denkt u dat dat de clou is? Dat Darius heeft gehoord dat ze iets van plan zijn met iemand die Pendule heet?’

‘Nee,’ zei Hagan en hij gebaarde dat ik door moest gaan.

‘We komen erachter waar Remigius Pendule woont en gaan naar zijn huis. Bellatrix van Detta is daar ook, want ze is naar hem op zoek. We raken met haar in gevecht.’

‘Allicht,’ zei Hagan.

‘Maar terwijl we aan het vechten zijn, horen we van de huiself dat Pendule er niet is en al heel lang dood is.’

‘Dus Voldemort is verslagen,’ zei Hagan.

‘Nee,’ zei ik. ‘Pendules portret bestaat nog.’

Hagan ging rechtop zitten. ‘Zijn portret?’

‘Ja. U weet toch dat in de Harry Potter-boeken alle schilderijen leven? Pendules portret hangt in een museum en Bellatrix van Detta vliegt ernaartoe om het te stelen.’

‘Ze gaat dus een museum beroven?’ zei Hagan. Hij legde zijn notitieboekje neer en draaide zich om naar een van de computers.

‘Dat probeert ze tenminste. We houden haar natuurlijk tegen. Maar ik begrijp nog steeds niet wat Darius met dat verhaal bedoelt.’

‘Ik wel, denk ik.’ Hagan draaide het computerscherm naar me toe. Er stond een artikel op uit het tijdschrift *Time*, met een foto van een Amerikaanse soldaat naast de gehavende en half verbrande ijzeren deur van een gebouwtje. ‘Het Nationale Museum van Irak heeft een uitgebreide renovatie ondergaan sinds het in 2003 zwaar werd beschadigd tijdens de Irak-oorlog,’ zei Hagan. ‘Gedurende de renovatiewerkzaamheden werden de overbleven oudheden naar een geheime plek gebracht, onder

bescherming van de Amerikaanse troepen. Alleen het Amerikaanse leger wist waar deze voorwerpen waren verborgen, maar twee weken geleden hebben gewapende strijders de plek overvallen en een vrachtwagen met Mesopotamische kunstvoorwerpen buitgemaakt, waarvan sommige meer dan vijfduizend jaar oud zijn.'

'Darius!' zei ik. 'Darius wist misschien waar die plek was.'

'Het is mogelijk dat hij het aan hen heeft verteld, maar dat hoeft niet. In ieder geval kunnen we met zekerheid zeggen dat hij ons waarschuwde dat er een museum zou worden beroofd. Kijk maar naar de datum bij het artikel en de datum van de video.'

Er zaten een paar dagen tussen, en Darius' waarschuwing kwam als eerste.

'Waarom willen terroristen een zootje oude kunstvoorwerpen stelen?'

'Vanwege het geld,' zei Hagan eenvoudig. 'Geweren, bommen en trucks kosten geld, en deze kunstvoorwerpen zijn heel veel waard op de internationale markt. En dat ze kunstvoorwerpen uit handen van de Amerikaans soldaten hebben bevrijd, was een extra meevaller denk ik.' Hagan pakte me bij de schouders. 'Dit is een geweldige doorbraak!'

'Maar we zijn te laat. Ze hebben die spullen al gestolen. En die zijn waarschijnlijk allang verdwenen.'

'Jawel. Een kolonel van de mariniers houdt zich nog steeds bezig met het achterhalen van de voorwerpen die tijdens de Irak-oorlog zijn gestolen. We zullen aan hem doorgeven wie volgens ons de daders zijn en kijken wat hij en zijn team kunnen doen. Maar snap je niet wat dat betekent? We hebben een bewijs, Kamran! Een bewijs! Het is zo klaar als een klontje dat je broer ons gecodeerde boodschappen stuurt. Hij heeft verwezen naar een verhaal over de beroving van een museum, en drie dagen later worden in Irak kunstvoorwerpen gestolen. Dat is het bewijs dat we het bij het juiste eind

hebben. Wij allebei.'

We hadden gelijk. Ik had gelijk. Darius probeerde echt in contact met me te komen via de video's. Ik voelde me rot dat ik aan hem had getwijfeld. Het was weer Darius en ik tegen de hele wereld.

Nee, dat was niet waar, besepte ik. Het was Darius, ik en Mickey Hagan tegen de hele wereld. Eindelijk had ik een bondgenoot.

'Laten we doorgaan,' zei hij.

'Dus *De Vuurbeker* is uw favoriet?' zei ik terwijl hij de volgende video tevoorschijn haalde.

'Nou en of,' zei Hagan. 'In dat deel wint Ierland namelijk het wereldkampioenschap zwerkbal. Dichter bij het winnen van een wereldkampioenschap zullen we als Ieren nooit komen.'

Hoofdstuk vijfentwintig

Hagan stond in de deuropening van de videoruumte waar mijn bewaker mij nu elke dag naartoe bracht.

‘Ik heb een nieuwe,’ zei Hagan tegen me.

‘Een nieuwe video?’

Hij nam me mee naar een stoel en drukte op Play. Daar was Darius weer; nog viezer, nog magerder en afgetobder. Zijn baard was een stuk voller en hij had een tulband op zijn hoofd. Ik herkende hem bijna niet. Het was nog maar anderhalve maand geleden sinds de eerste video, maar voor Darius leek het wel een heel leven.

Net als voor mij.

We waren al dagenlang bezig met het bekijken van de video's om de aanwijzingen en de gebeurtenissen waar Darius naar verwees met elkaar in verband te brengen. Ik vertelde Hagan onze zelfverzonnen Rostam-verhalen waar Darius naar verwees, en Hagan maakte gebruik van zijn ervaring en kennis van buitenlandse zaken om ze te koppelen aan de recente incidenten in het Midden-Oosten. Aan sommige dingen die Darius zei konden we nog steeds geen touw vastknopen, maar een nieuwe video bracht weer nieuwe kansen. Hier hadden we op gewacht. Als Darius hierin een aanwijzing gaf en we die wisten te ontcijferen, konden we misschien voorkomen dat er een ramp gebeurde.

Misschien vonden we zelfs een manier om Darius te redden.

Ik concentreerde me op wat Darius zei. Het was zoals gewoonlijk weer een scheldpartij, gericht tegen de Amerikanen en ongelovigen.

En toen kwam hij met de volgende verwijzing naar Rostam.

Ik sprong zowat een gat in de lucht. Hagan was ook opgetogen. Dat

merkte ik. Hij speelde de video snel af zodat we hem nog een keer konden beluisteren.

‘Zoals Rostam de grijnzende handlangers van de Joker te pakken neemt, zullen wij overwinnen en het recht laten zegevieren!’ zei Darius.

Hagan schreef iets in zijn notitieboekje. ‘Zoals Rostam de grijnzende handlangers van de Joker te pakken neemt, zullen wij overwinnen en het recht laten zegevieren,’ herhaalde hij.

‘O, die? Echt?’ zei ik. Mijn opwindning verdween en de moed zakte me in de schoenen.

‘Hoezo? Wat betekent dit?’ vroeg Hagan. ‘Hoe gaat het verhaal?’

‘Dat is het nou juist,’ zei ik. ‘Het is geen verhaal.’

Hagan hield zijn pen in de aanslag boven zijn notitieboekje.

Ik zuchtte. ‘Darius en ik speelden een keer football in de tuin. Een tegen een. We gooiden de bal gewoon naar elkaar over. En toen bedacht Darius dat er een bom in de bal zat.’

Hagan keek op. ‘Een bom?’

‘We deden alsof de Joker uit *Batman* een atoombom in de bal had verstoppt en dat Rostam en Siyavash een touchdown moesten scoren om de bom onschadelijk te maken.’

Hagan keek me sceptisch aan.

‘We waren nog kinderen, hoor!’ zei ik voor de zoveelste keer dat we hiermee bezig waren. Al onze spelletjes en verhalen waren stom. Alle mensen spelen stomme spelletjes en stomme verhalen als ze klein zijn, omdat ze niet beter weten. ‘Ik vertel alleen maar hoe het ging.’

‘Tuurlijk,’ zei Hagan. ‘En wat nog meer?’

‘Dat de handlangers van de Joker grijnsden, kwam doordat hij ze met lachgas had bewerkt. Een beetje zoals... enge clowns met footballhelmen op. Darius en ik – Rostam en Siyavash – moesten langs hen heen zien te

komen om te scoren.'

'En wat nog meer?'

'Dat is alles. Dat zei ik toch? Het heeft niks te betekenen. We speelden gewoon football en daar voegden we onze avonturen van Rostam aan toe. Ik weet niet wat we hieraan hebben.'

We bekeken ook de rest van de video om te zien of Darius nog meer aanwijzingen gaf. Vlak voor het einde maakte hij weer een opmerking over Rostam. Hagan en ik zaten op het puntje van onze stoel.

'En als onze taak is volbracht en de laatste ongelovige van de aardbodem is gevaagd, zoals Rostam in het Einde van de Wereld, zullen wij onze uiteindelijke beloning krijgen,' zei Darius plechtig.

'Oké! Oké!' In dit verhaal zit veel meer!' zei ik, blij dat ik weer iets nuttigs kon bijdragen. 'Rostam en Siyavash moeten Optimus Prime helpen de AllSpark terug te krijgen van Syndrome, de schurk uit *The Incredibles*.'

'Nu kan ik je niet meer volgen,' zei Hagan. 'We hebben het nu niet meer over Harry Potter, toch?'

'Optimus Prime is een Transformer.'

'Ga verder,' zei Hagan.

'We vechten tegen een van Syndromes gigantische robots, en we winnen, en dan implanteert Syndrome nanobots in Optimus Prime, zodat hij ons aanvalt. Dus nu moeten we tegen een van onze bondgenoten vechten.'

'Zo dus,' zei Hagan.

'Het lukt om ons Optimus Prime weer in zijn gedaante van truck te krijgen, maar de nanobots activeren een apparaatje voor zelfvernietiging in Optimus Prime. We moeten zorgen dat we van hem af komen, anders zal hij ontploffen en daardoor de helft van Phoenix vernietigen. Dus stapt Rostam in de truck en...'

O, nee. Nee. Laat dat niet gebeuren, dacht ik.

‘En wat dan?’

‘Dan rijdt hij hem van een klif aan het Einde van de Wereld. Optimus slaat te pletter en ontploft. Rostam sterft om de stad te redden.’

Hagan keek me een beetje vreemd aan. ‘Maar hij blijft toch leven? Hij is je held. Helden gaan nooit dood in dit soort verhalen.’

‘Nee, Rostam gaat echt dood,’ zei ik. ‘In het volgende verhaal gaat Siyavash namelijk op zoek naar Syndrome om wraak te nemen. Dan blijkt dat de nanobots van Syndrome in staat zijn om Optimus Prime en Rostam weer op te bouwen en worden ze weer tot leven gewekt.’

‘Zie je wel,’ zei Hagan.

‘Maar... maar, meneer Hagan, er bestaan geen nanobots die iemand weer tot leven kunnen wekken.’

Dat wist Hagan natuurlijk ook wel. Maar hij had er niet bij stilgestaan wat dit verhaal echt kon betekenen. Niet tot dat moment. Hij had niet gedacht wat ik wel had gedacht: Darius vertelde ons dat hij zich ging opofferen.

Darius ging dood.

Hoofdstuk zesentwintig

Een paar minuten lang was in de ruimte alleen het lage gebrom van de computers en schermen te horen.

Hagan leunde achterover in zijn stoel. ‘Goed. Even stapje voor stapje. Wat het eerste verhaal betreft: daar hebben we volgens mij niet veel aan. Maar we gaan toch kijken wat we ermee kunnen doen. Alle andere aanwijzingen die we hebben achterhaald, hebben te maken met gebeurtenissen in Afghanistan, Irak, Turkije en Saoedi-Arabië. Die landen vormen duidelijk de basis voor hun operaties. Het is nog steeds een enorm gebied, maar we hebben in ieder geval iets om mee te beginnen.’

‘Maar er zijn niet veel mensen die daar American football spelen,’ zei ik.

‘Volgens mij moeten we niet focussen op de verwijzing naar football,’ zei Hagan. ‘Er is een ander deel van het verhaal dat ik erg interessant vind als contraterrorisme-analist van de CIA.’

‘De atoombom,’ zei ik.

‘De atoombom,’ bevestigde Hagan. ‘Er zijn nu maar negen landen in het bezit van kernwapens: de VS, Groot-Brittannië, China, Frankrijk, Rusland, India, Pakistan, Noord-Korea en Israël. Israël wil niet bevestigen dat het land kernwapens heeft, maar wij weten dat het zo is, dus telt Israël ook mee. Alleen tegen niemand zeggen. Staatsgeheim.’

‘Ik zou... ik zal nooit,’ stamelde ik.

‘Israël zal natuurlijk nooit een van zijn atoombommen aan deze terroristen geven,’ ging Hagan verder. ‘Dus voor onze terroristen ligt het het meest voor de hand om er een in Pakistan te halen. Pakistan heeft een gemeenschappelijke grens met Afghanistan van vijftienghonderd kilometer, die loopt door een gebied dat bestaat uit woestijn en bergen waar

niet gepatrouilleerd wordt. Gemakkelijk om de grens over te komen, wil ik maar zeggen. En Pakistan is het land waar alle leiders van Al-Qaida naartoe gaan wanneer de drones te dicht bij hun verblijf in de buurt komen. Het is hun tweede bunker, zogezegd.'

'Dus u denkt dat Darius ons wil zeggen dat iemand een bom transporteert?'

'Zou kunnen. American football gaat nu eenmaal over het vooruit spelen van de bal. Het winnen van terrein.'

Er schoot Hagan iets te binnen. Ik hoorde het aan zijn stem. Zag het aan zijn gezicht. Hij draaide zich om naar de computer om iets op te zoeken.

'Maar hoe zit het met dat andere verhaal? Over Optimus Prime en de nanobots? Betekende dat wat ik denk dat het betekent?'

Hagan had gevonden waarnaar hij zocht en leunde weer achterover.

'Volgens mij kan het alles betekenen wat het volgens ons betekent. Zelfs een footballwedstrijd.'

Ik snapte het niet.

'Het kwam bij me op toen ik net "American football" zei,' zei Hagan. 'Je broer had het over een verhaal met een bal en een bom. Jij geeft er jouw betekenis aan en ik de mijne. Maar stel je voor dat het allebei is? Dat het een voetbalcompetitie is die komende zomer in Canada zal plaatsvinden. Het wereldkampioenschap voetbal voor vrouwen.'

'Wat? Bedoelt u voetbal en niet football?'

'Ja. Voetbal zoals de rest van de wereld het kent. En je broer zou daar bekend mee kunnen zijn, omdat hij inmiddels veel gereisd heeft. Ken jij verhalen over voetbal?'

'Nee,' zei ik. 'Ik zou het niet weten.'

Hagan knikte. 'Dus moest hij jullie versie van voetbal, football, gebruiken om zijn waarschuwing door te geven. Dit WK is echt een

schitterend doelwit voor de jihad. Ongelovige vrouwen die buiten lopen zonder sluier. En onfatsoenlijk veel blote huid laten zien, in de ogen van een radicale moslim tenminste. En is er nog een betere plek om een aanslag te plegen? Het is dicht genoeg bij de Verenigde Staten om indruk te maken, maar het heeft als voordeel dat de bom niet Amerika binnengesmokkeld hoeft te worden.’ Hij draaide het scherm naar me toe. Daarop stonden de schema’s en tabellen van het WK vrouwenvoetbal. ‘En Amerika speelt al in de eerste ronde tegen Australië.’

‘Denkt u – denkt u echt dat ze een bomaanslag zullen plegen tijdens het WK vrouwenvoetbal in Canada?’

‘Jawel,’ zei Hagan. ‘En ik vind het heel erg, Kamran, maar ik denk dat het andere verhaal betekent dat Darius de bom op zijn lijf zal dragen.’

Hoofdstuk zevenentwintig

Mickey Hagan gebaarde naar een pizzadoos en een tweeliterfles frisdrank. ‘Zie, ik breng u geschenken,’ zei hij met een grijns tegen me.

Pizza! Tijdens mijn verblijf hier had ik alleen maar eten uit de kantine en melk in een pak gekregen, geserveerd op metalen dienbladen. Als ik alleen al keek naar doos met pizza liep het water me in de mond. Mijn bewaker liet me met Hagan achter in de videoruimte en ging buiten op de gang staan.

‘Hebben we iets te vieren?’ vroeg ik.

Hagan keek een tikkeltje verbaasd. ‘Nou, het is Kerstmis.’

Ik ging op een stoel zitten. Kerstmis. Toen dit allemaal begon was het november. En nu was het kerst. Normaal gesproken zou ik nu thuis zitten met mijn ouders en cadeautjes uitpakken. Naar basketbal kijken.

Proberen contact te krijgen met Darius via Skype.

Plotseling zag ik ons huis voor me. Koud. Donker. Verlaten. Geen kerstboom. In de keuken werd geen eten gekookt. Geen muziek. Geen vrienden en familie. Waar waren mijn ouders? Hoe lang zou het nog duren voordat we hieruit waren?

‘Ik wist niet of jullie thuis wel Kerstmis vierden,’ zei Hagan.

‘Jawel, hoor.’ Ik zuchtte. ‘Ik mis mijn ouders.’

‘Dat snap ik, jongen. Ik vind het rot voor je, maar ik kan er niks aan doen.’

Ik knikte. Ik had het idee dat Mickey Hagan de enige persoon in dit gebouw was die iets om me gaf.

‘Ik vind dat je in ieder geval een beloning verdient voor je hulp bij het ontcijferen van de boodschappen die Darius doorgeeft,’ voegde hij eraan

toe.

Hij maakte de doos open en daarin lag een grote pizza met kaas en een dunne bodem. Voor mij was het op dat moment de heerlijkste pizza die ik ooit had gezien. Hagan gebaarde dat ik mijn gang kon gaan en ik pakte een stuk.

‘Maar niet genoeg om me hieruit te krijgen?’ vroeg ik tussen een grote hap pizza en een slok frisdrank door.

‘Ik ben bang van niet,’ zei Hagan. ‘Maar het is wel bewezen dat ze gelijk hadden om je hierheen te brengen.’

Ik hield op met kauwen. ‘Meent u dat nou? Ik dacht dat ik juist zou worden vrijgelaten als ik meewerkte.’

‘Dat zal uiteindelijk ook wel gebeuren,’ zei Hagan. ‘En het belangrijkste is dat het levens kan redden. Misschien zelfs het leven van je broer.’

‘Gaan ze er dus iets mee doen? Met het WK vrouwenvoetbal?’

‘De autoriteiten zijn op de hoogte gebracht. De beveiliging wordt verdubbeld. Er komt een speciaal team om de bom op te sporen. Ik kan niet alle details prijsgeven, natuurlijk, maar je kunt erop rekenen dat er maatregelen worden genomen.’

‘En Darius?’ zei ik en ik nam nog een slok frisdrank. ‘Wat gebeurt er met hem?’

Hagan pakte ook een stuk pizza. ‘Dat is moeilijk te zegen. Er hangt heel veel af van wat hij gaat doen, of en wanneer ze hem te pakken krijgen. O, wacht,’ zei hij. ‘Ik heb hier ergens een stuk keukenpapier.’

Toen hij opstond en zich omdraaide, deed ik snel het deksel van de pizzadoos dicht en keek naar de folder van het restaurant die daarop zat vastgeplakt. Onder het portret van George Washington met een zonnebril op stond: WE THE PIZZA. Het adres was 51st Street NW, nummer 1776. Geen naam van een stad. Rare naam voor een pizzatent. Ik had er nog nooit

van gehoord. Deze zaak maakte zeker geen deel uit van een pizzaketen in Arizona. Colorado misschien? Californië? Het netnummer was 202. Dat kwam me ook niet bekend voor.

Hagan kwam terug met een paar papieren handdoeken, en ik deed de doos weer open.

‘Alsjeblieft,’ zei Hagan, en hij gaf me een servet. ‘Nu kan je moeder in ieder geval niet klagen als je haar weer ziet.’

Haha. We wisten allebei dat mijn ouders genoeg te klagen hadden, en geen servetje gebruiken was nummer 19.976.242 op de lijst.

‘En nu?’ vroeg ik. Ik was weer naar de videoruimte gebracht, hoewel we al hadden uitgevogeld welke boodschappen in Darius’ verhaaltje verstopt zaten.

‘De binnenlandse veiligheidsdienst wil dat we de tapes nog een keer bekijken,’ zei Hagan. ‘Let goed op of je nog iets anders tegenkomt wat Darius ons misschien probeert te vertellen.’

Ik zuchtte. ‘Maar we hebben die video’s nu al zo vaak afgespeeld,’ zei ik. ‘Wat kunnen we nog meer te weten komen? We hebben ze allemaal tig keer beluisterd.’

Hagan ging rechtop zitten. ‘Je hebt gelijk.’ Hij rolde in zijn stoel naar de computerschermen en haalde de video over de training van Al-Qaidamanschappen weer op. Ik kreunde.

‘Nee, wacht nou,’ zei hij. Hij speelde de video af op een van de grote schermen, dimde het licht in de ruimte en drukte op Play, maar deze keer zette hij het geluid uit.

‘Wat doet u nu?’ vroeg ik.

‘Je hebt gelijk. ‘We hebben de video’s tot in den treure beluisterd. En nu gaan we ernaar kijken.’

Hoofdstuk achtentwintig

Ik rolde met mijn stoel een stukje verder en nam mijn stuk pizza en frisdrank mee. Het was best raar om in het donker te zitten met mijn voeten op een bureau, en al pizza etend en frisdrank drinkend naar Darius te kijken, die met Al-Qaida-soldaten aan het trainen was. Net alsof ik op een willekeurige zaterdagavond thuis met Adam naar een dvd keek.

Adam. Vandaag was hij natuurlijk thuis met zijn ouders en pakte hij cadeautjes uit. We belden elkaar met kerst altijd later op de dag om te vertellen wat we hadden gekregen. Soms ging ik dan 's avonds naar hem toe om met onze nieuwe videogames te spelen.

Denk maar niet meer aan Adam, zei ik tegen mezelf. *Hij denkt ook niet meer aan jou.*

Op het scherm zag ik Darius bevelen naar de troepen schreeuwen en op zijn been kloppen. We waren er al achter dat dit de code was voor: 'Er dreigt gevaar'. Ik verlegde mijn aandacht van Darius naar de mannen die hij trainde, naar de wapens die ze droegen, de hindernissen waar ze overheen sprongen, onderdoor doken en achter rolden. De beelden waren schokkerig, alsof iemand de camera met de hand vasthield. De camera bewoog over een stukje woestijn, om Darius' trainingssessie vanuit alle hoeken vast te leggen.

'Stop!' riep ik.

Hagan viel bijna uit zijn stoel in zijn haast om de muis te pakken en de video stil te zetten. Zijn bureaustoel vloog naar achteren toen hij naar voren schoot.

'Wat zag je? Zag je iets?' vroeg hij.

'Spoel even terug,' zei ik. 'Die berg op de achtergrond ken ik.'

Hagan keek me ongelovig aan. ‘Dat kan niet. Dit is in Afghanistan. Of anders in Pakistan.’

‘Nee, nee. Ik weet zeker dat ik die berg weleens heb gezien.’ Ik was ervan overtuigd dat ik de berg zelfs een paar keer had gezien. Niet kort geleden, maar ik had er pas nog aan gedacht. Wanneer...? Opeens wist ik het weer. Toen ik terugdacht aan die keer dat ik met Darius in de woestijn Rostam en Siyavash had gespeeld! Darius en ik die vanachter de dorre struiken naar een droge rivierbedding keken terwijl de oranje zon onderging achter dezelfde berg die ik nu hier op de achtergrond zag. ‘Superstition Mountain!’ zei ik. ‘Dat is Superstition Mountain, in de buurt van Phoenix!’

‘Kamran...’ zei Hagan.

‘Ik weet het absoluut zeker. Kijk. Die plant. Dat is zandverbena. Rakhsh vindt dat lekker.’

‘Hebben we het nu over de verhalen die Darius en jij verzonnen, of is het echt, Kamran?’

‘Ik bedoel de echte Rakhsh. Een van de paarden van de ranch waar mijn moeder werkt. Ze had hem Rakhsh genoemd omdat het paard van Rostam zo heette. Ik heb heel vaak paardgereden in het Tonto National Forest, in de buurt van Superstition Mountain. Rakhsh en de andere paarden waren dol op zandverbena. En ik weet bijna zeker dat de Sonorawoestijn de enige plek is waar die groeit. In ieder geval is het een van de inheemse planten van Arizona. Dit soort dingen leren we op school in groep zes.’

Hagan tuurde aandachtig naar het scherm. ‘Moeilijk te zien wat het is,’ zei hij. ‘En wat die berg betreft, dat kan elke willekeurige berg zijn, en overal. Je kunt hem nauwelijks zien.’

‘Meneer Hagan, u moet me geloven. Darius is hier in Arizona!’

Hagan stak zijn handen in de lucht. ‘Rustig aan, cowboy. Ik ga dit eerst laten onderzoeken door geologen en plantkundigen van de CIA. Eens kijken

wat die erover te zeggen hebben.'

'Hebben jullie geologen en plantkundigen in dienst?'

'Natuurlijk,' zei Hagan. Ik wist niet of hij dat als woordgrapje bedoelde. Volgens mij wel. 'We zullen zien wat de jongens van de stenen en planten erover te zeggen hebben. We zullen zorgen dat de onderste steen boven komt, om het zo maar eens te zeggen. Maar Kamran, ik kan je nu al vertellen dat Darius niet in Arizona is. Ook al zou jij dat nog zo graag willen. Hij is in Afghanistan. Daar is hij gevangengenomen. Daar kwamen ook die beelden vandaan.'

'Maar als ze die aanslag in Canada gaan plegen...'

'Dan hadden ze hem vanuit Groenland met een watervliegtuig Canada binnengesmokkeld. Ze hadden nooit het risico genomen om hem naar Amerika te brengen, alleen maar om hem vervolgens over de grens met Canada te smokkelen. Kamran, geloof me nu maar. Als je steeds maar opnieuw naar die video's kijkt om naar de minste of geringste aanwijzing te zoeken, dan vind je die ook, is mijn ervaring. Of die aanwijzingen er nu echt zijn of niet.'

Ik werd er moedeloos van. Maar...

'Ik heb geprobeerd het ze te vertellen,' zei Hagan. 'Ik heb gezegd dat we echt het onderste uit de kan hebben gehaald, maar denk je dat ze naar Mickey Hagan luisteren? Echt niet. Dat doen ze al lang niet meer.'

Ik zuchtte. Ik was er heilig van overtuigd dat de berg op de video Superstition Mountain was. Maar nu Hagan dit allemaal had gezegd, me duidelijk had gemaakt dat het vergezocht was, besepte ik dat het waarschijnlijk alleen maar *wishful thinking* was. De berg op de video was heel klein, de beelden afgesneden en wazig. En de beelden van de verbena waren net zo onduidelijk. Het kon echt van alles zijn.

Ik wilde blijkbaar met alle geweld dat Darius niet in Afghanistan was.

Dat hij ver weg was van alle echte gevaar. Dichter bij huis. Darius en ik hadden daar al heel lang niet meer paardgereden, maar als hij echt in Arizona was, dan zou hij dat toch ook moeten weten?

Nee. Ik wist het zeker. Ik had die berg op de achtergrond herkend. Het was Superstition Mountain.

‘Ik weet dat het nergens op slaat,’ zei ik tegen Hagan. ‘Waarom zouden de terroristen Darius in Afghanistan ontvoeren, hem hiernaartoe brengen, langs al die beveiliging, en daarna naar het noorden, naar Canada, vervoeren omdat hij daar een zelfmoordaanslag moet plegen tijdens het wereldkampioenschap vrouwenvoetbal?’

Hagans blik gleed weer naar het scherm. ‘Natuurlijk zouden ze dat nooit zo doen,’ zei hij afwezig.

‘Maar zo hebben ze het wél gedaan,’ zei ik. ‘Ik weet niet waarom. Maar het is zo. Darius is in Arizona.’

Hoofdstuk negenentwintig

Oudejaarsavond ging voorbij – ik noteerde het op de kalender die ik in mijn hoofd bijhield – maar voor mij waren er natuurlijk geen feestjes. Geen sportwedstrijden om naar te kijken.

Ik trok me er niet al te veel van aan. Ik was in mijn gedachten steeds bezig met Darius in Arizona. Als ik niet in de videoruimte bezig was Mickey Hagan van mijn gelijk te overtuigen, ijsbeerde ik door mijn cel en vergeleek mijn herinneringen met die ene video. Ik wist het nu helemaal zeker: Darius was in Arizona. Het was niet te verklaren, maar ik wist dat het zo was. Maar als ik het wist, waarom wist Darius het dan niet? En als hij het wel wist, waarom maakte hij dat dan niet duidelijk? Rekende hij erop dat ik het had opgemerkt, net zoals ik de signalen met zijn hand en de verwijzing naar Rostam had opgemerkt? Die waren me ook ontgaan als ik niet elke seconde van die video's aandachtig had bekeken. Als Darius wist dat hij in Arizona was dan had hij wel iets gezegd, een hint gegeven. En dat betekende dus dat hij het niet wist.

Of dat hij het wel wist, maar dat voor ons wilde verbergen.

Dit besef trof me als een mokerslag. Een hele tijd was ik er zo zeker als wat van geweest dat Darius een onschuldig slachtoffer was. Toen hadden de CIA en de binnenlandse veiligheidsdienst me ervan overtuigd dat hij datgene was waar iedereen hem van verdacht. En vervolgens had Mickey Hagan me weer op andere gedachten gebracht. Maar wat als Darius inderdaad bezig was ons te misleiden? Dat de aanwijzingen die hij gaf expres verkeerd waren? Stel dat hij de hele tijd had geweten dat hij in Arizona was. Stel dat zijn aanwijzingen bedoeld waren om te verhinderen dat ik hem op het spoor kwam, omdat hij wist dat ik de enige op de wereld

was die er alles voor over zou hebben om hem op te sporen?

Ik ging op mijn bed zitten en legde mijn hoofd in mijn handen. Ik wist niet meer wat ik moest denken. Ik wist alleen zeker dat de berg op de achtergrond Superstition Mountain was en dat Darius in Arizona was. De rest... van de rest werd ik doodziek. Van al die twijfels zou coach Reynolds ook duizelig zijn geworden.

Er werd op de deur geklopt en Mickey Hagan kwam binnen. Hij had geen stoel bij zich en hij keek ook niet blij.

‘De geologen hebben de video’s bekeken, Kamran. Ze zeggen dat de berg op de achtergrond een van de tientallen toppen uit de Chagaiheuveld in Afghanistan en Pakistan zou kunnen zijn, maar net zo goed een willekeurige berg waar ook ter wereld.’

‘Maar...’

Hagan stak zijn hand op. ‘Ik weet het. Je bent er zeker van. Maar dit zijn deskundigen. Ze hebben elke centimeter van dat terrein op hun computer uitgeplozen.’

‘Maar ik ben er op een paard doorheen gereden!’ zei ik. ‘En de verbena dan?’

‘Te vaag om iets over te kunnen zeggen, Kamran. Maar waarschijnlijk een variëteit verbena die in Afghanistan groeit. Sorry, jongen.’

Ik stond op en begon weer te ijsberen. ‘Ze vergissen zich. Darius is hier, meneer Hagan. Ik weet het zeker!’

‘Goed, voor de zekerheid heb ik gevraagd om een verkenningsvliegtuig foto’s te laten nemen van het gebied rondom de berg.’

‘En?’

‘Er werd niks ongewoons ontdekt, Kamran. Alleen wandelaars, ruiters en Forest Rangers, de boswachters. En woestijn. Heel, heel veel woestijn.’

‘Maar in die bergen zijn grotten,’ wierp ik tegen. ‘Daar kunnen ze zich

verschuilen zonder dat iemand erachter komt! Als je er één keer overheen vliegt, zie je ze heus niet.'

'Kamran...'

Ik gaf een trap tegen het bed naast de muur. Het maakte zo veel herrie dat de bewaker binnenkwam, met zijn hand op zijn pistoolholster.

'Alles is in orde,' zei Hagan tegen hem. 'We moesten alleen een beetje stoom afblazen.'

De bewaker was er niet zo zeker van dat alles in orde was. Hij keek bedenkelijk, ging naar buiten en deed de deur weer dicht.

'Zo, je moet je niet zo laten gaan, jongen,' zei Hagan. 'Daar help je niemand mee, en zeker jezelf niet.'

'Maar het lucht wel op.'

'Dat kan wel zo zijn, maar ik wil alleen wat het beste voor je is. Ik hoop dat je dat beseft. Op dit moment is het het beste voor jou om je een beetje in te houden. Afgesproken?'

'Ik vind... ik vind het gewoon ontzettend klote dat ik weet dat ik gelijk heb en dat niemand naar me luistert.'

'Ik luister wel naar je,' zei Hagan. 'Maar de mensen van de binnenlandse veiligheidsdienst hebben hun eigen mening. En hun mening is dat we een berg in Afghanistan zien. En dat weten ze nu ook zeker.'

Dit was nieuw voor me. 'Hoe dan?' vroeg ik.

'Het plan dat we hadden ontdekt, je weet wel, Darius' verhaal over een voetbalwedstrijd met een tikkende tijdbom... dat plan is vrijdeld.'

Hoofdstuk dertig

‘Om 21.52 uur plaatselijke tijd heeft een team Navy SEALs een inval gedaan in een gebouw in een dorp buiten Zarghun Shahr, aan de Afghaans-Pakistaanse grens,’ zei Hagan. ‘Ze hebben een groep getrainde terroristen onderschept die in het bezit waren van blauwdrukken voor het Investors Group Field-stadion in Winnipeg, Manitoba, Canada, de plek waar de eerste wedstrijd zou plaatsvinden van het Amerikaanse vrouwenteam tijdens het WK. En ze troffen ook genoeg explosieven aan om de boel met de grond gelijk te maken.’

‘Kernwapens?’

‘Gelukkig niet,’ zei Hagan. ‘Maar de rest van de informatie klopte, Kamran. Uitstekend. Je hebt vandaag een heleboel levens gered.’

‘Is er iemand omgekomen tijdens de inval?’

‘Zeven terroristen en twee Navy SEALs,’ zei Hagan zacht.

‘En... en Darius?’ Eigenlijk wilde ik het niet weten. ‘Hebben ze hem gepakt?’

‘Hij was er niet,’ zei Hagan. ‘En ook de man die volgens ons achter deze geschiedenis zit was er niet, een Irakese terrorist die Haydar Ansari heet.’

‘Zie je nou wel!’ zei ik. ‘Die Ansari en Darius waren er niet omdat ze hier zijn. In Amerika.’

‘Kamran, zelfs als ze kans hebben gezien om Darius hier het land binnen te smokkelen, is het totaal ondenkbaar dat Ansari bij hem is. Die man staat op elke internationale zwarte lijst van hier tot Australië. Hij is berucht. Hij zal het Midden-Oosten of Afghanistan nooit verlaten. Dat is veel te gevaarlijk voor hem. En hij is daar ook veel te laf voor.’

‘Dan is Darius hier dus alleen,’ zei ik. ‘Alstublieft, meneer Hagan. Ik

smeek het u. Er is nog iets anders aan de hand.'

Hagan schudde zijn hoofd, maar ik merkte dat hij toch twijfelde. Hij twijfelde net zo hard aan zichzelf als ik had gedaan.

'Wat zegt uw gevoel?' vroeg ik.

'Mijn gevoel zegt dat ik niet gegeten heb.'

Ik wilde weer een schop tegen mijn bed geven, maar ik deed het toch maar niet. Ik draaide Hagan mijn rug toe en probeerde in deze krappe ruimte zo ver mogelijk bij hem uit de buurt te gaan.

'Kamran,' zei hij verontschuldigend. 'Kamran, laten we er even van uitgaan dat ik je geloof.'

'Maar dan...' begon ik, maar Hagan onderbrak me.

'Laten we ervan uitgaan dat ik je geloof, Kamran. Het gaat nu niet om mijn gevoel, of dat van jou. Mijn gevoel zei dat je het bij het rechte eind had wat de code betrof, en dat klopte. Dat was de aanwijzing die we nodig hadden. We hebben iets vreselijks voorkomen, dat is een feit. Maar dat gedoe over Arizona... Ik heb alles gedaan wat ik kon.'

'Echt?' zei ik uitdagend. 'Hebt u dat echt gedaan?'

'Ja,' zei Hagan kortaf.

'Bent u naar de media gegaan?'

'Kamran, zo werkt dat niet hier.'

'Hebt u dan contact opgenomen met de Forest Rangers?'

'Nee, Kamran...'

'Er een team van SEALs op afgestuurd?'

'Een elitecorps naar een nationaal park bij Phoenix sturen?' zei Hagan. 'Kamran, meen je dat nou echt?'

'Naar wie bent u toe gegaan met deze informatie? Naar uw baas? En hoe zit het met de baas van uw baas of zijn baas? Het hoofd van de binnenlandse veiligheidsdienst, of wie dan ook?'

‘Kamran.’

‘U doet uw best niet!’ schreeuwde ik tegen hem.

‘Ik heb alles geprobeerd!’ schreeuwde Hagan terug. ‘Ik ben niet de bondgenoot die je nodig hebt, Kamran. Je hebt de verkeerde voor je. Die code van je, de informatie, de inval. Dat was een overwinning. Een grote. Dat ze naar me wilden luisteren was bovendien een overwinning op zich. Een overwinning die me punten heeft opgeleverd in deze organisatie, dat is een feit. Punten die ik misschien zou kunnen inzetten om die theorie over Arizona door te drukken. Maar hoeveel krediet ik ook heb, hoe hard ik ook doordruk, ik loop altijd tegen een muur aan die ik niet omver kan duwen. Geen enkel succes kan mijn lei helemaal schoonvegen. Ik zal altijd de sukkel blijven die zo erg aan zichzelf twijfelt dat hij niet eens een inlichtingenverslag kan schrijven zonder zichzelf tegen te spreken. Iemand die alleen maar geschikt is om aanwezig te zijn bij het verhoor van een middelbare scholier. Ik zal altijd de grote idioot blijven die niet eens wist dat zijn bloedeigen broer een terrorist was, dertig jaar geleden. Dat ben ik dus,’ zei hij, en hij kalmeerde een beetje. ‘Dat is het enige wat ze zich van me zullen herinneren.’

‘Het enige wat ze zich van u zullen herinneren als u er niets aan doet,’ zei ik.

‘Het spijt me, Kamran. Ik heb alles gedaan wat ik kon,’ zei Hagan en hij liet me alleen.

Hoofdstuk eenendertig

De volgende dag kwam Mickey Hagan niet bij me op bezoek, en ook de dag daarop niet. Hetzelfde gold voor special agent Tomaszewski of een van de andere mensen die me hadden ondervraagd. De enige die ik de eerstvolgende week zag, was mijn bewaker die mijn eten bracht. Als een gekooide leeuw liep ik rusteloos door mijn cel. Ik bonkte op de deur en riep om Hagan. Ik raakte mijn eten op het stalen dienblad niet aan.

Hoe kon het dat Hagan ineens 180 graden was gedraaid? Waarom deed hij niet zijn uiterste best om iedereen van de waarheid te overtuigen? Hij wist dat er iets niet in de haak was. Ik kon het aan zijn blik zien. Aan zijn stem horen. De dag dat ik ontdekte dat de video opgenomen was in Arizona, zei ik dat er iets niet klopte, en hij was het met me eens. Het zou natuurlijk nergens op slaan om Darius naar Amerika te brengen, over de grens te smokkelen en in het Tonto National Forest te verbergen en hem dan een paar maanden later te dwingen met een zelfmoordbom naar het WK vrouwenvoetbal in Canada te gaan. Hagan en ik wisten allebei dat dit totale onzin zou zijn.

Maar Darius was wel in Amerika. Dat wist ik zo zeker als wat. En dat kon maar één ding betekenen: de terroristen waren van plan hem hier te laten toeslaan. En heel gauw ook. Hagan wist dat. Als het klopte dat Darius in Amerika was, dan klopte het andere ook. Darius zou binnenkort worden ingezet om een Amerikaans doelwit te treffen.

Dus waarom had Hagan niet alles in het werk gesteld om iedereen hiervan te overtuigen? Ik gaf weer een trap tegen mijn bed. Mijn bewaker was daar inmiddels al zo aan gewend dat hij niet meer de moeite nam om te komen kijken, en daarom schopte ik er nog maar een keer tegenaan, alleen

voor hem.

Die klote-Mickey Hagan. Na alles wat we samen hadden gedaan, dacht ik dat hij vierkant achter me stond. Maar nu besepte ik dat het gewoon bedrog was. Ik had gedacht dat hij mijn vriend was, zoals ik dat ook van Adam en Julia en mijn andere vrienden had gedacht. Maar dat waren ze niet. Niet onvoorwaardelijk. Ze deden aardig tegen me als het geen kwaad kon, maar als puntje bij paaltje kwam, smeerden ze 'm. Allemaal.

Ook Mickey Hagan.

Het was allemaal een list geweest om me aan het praten te krijgen. Het verhaal over zijn broer, dat kameraadschappelijke gedrag van hem, alleen maar omdat hij informatie van me wilde. Het verhaal over zijn broer was waarschijnlijk helemaal verzonnen, besepte ik. Echte spionnentrucs. Al die mensen die me hadden ondervraagd, ook die strenge dame die me ervan probeerde te overtuigen dat Darius een terrorist was, waren de 'bad cops', zoals op tv. Hagan was de 'good cop'. Hij kwam pas naderhand om me te vertellen dat ik gelijk had, dat hij me geloofde, alleen maar om te zorgen dat ik zou helpen. Alleen maar om de juiste info te krijgen. En toen hij had gekregen wat hij wilde, dumpte hij me nog sneller dan Julia Gary had gedaan.

Ik gaf weer een keiharde trap tegen het bed, en het dienblad met eten kletterde op de vloer. Het kon me niks schelen. Ik wist nu waar ik aan toe was. Ik stond er helemaal alleen voor. Met alles. Alleen Darius was er nog, gevangen in een of andere grot in Arizona.

Of niet, dacht ik.

Nee, niet doen. Niet aan jezelf twijfelen. Ik dacht aan onze Erecode, die die vrouw in mijn gezicht had geslingerd alsof dat de reden was dat Darius zijn land had verraden. *Wees loyaal.* Ik wist aan wie ik loyaal was: aan Darius. Darius was onschuldig. Hij werd in Arizona vastgehouden door

terroristen en hij wist niet waar hij was. *Nooit opgeven*. Als Mickey Hagan dat niet geloofde, niet wilde geloven – ik geloofde het wel. Ik bleef me vastklampen aan de waarheid.

Maar wat ging ik met de waarheid doen?

Mickey Hagan was mijn bondgenoot geweest, degene die mijn ideeën doorspeelde aan de CIA. Toen ik voet bij stuk had gehouden over de code in de video's had hij zijn meerderen ervan overtuigd dat ik gelijk had. En nu was ik er net zo zeker van dat Darius in Arizona gevangen werd gehouden. En dat hij zou omkomen bij een zelfmoordaanslag die binnenkort zou plaatsvinden, hier in Amerika. Darius zou sterven, en wie weet hoeveel andere mensen met hem. Hij zou doodgaan en iedereen zou denken dat hij echt een terrorist was.

En ik zat hier maar, opgesloten in een cel, machteloos. Een gevangene van de Amerikaanse regering, hetzelfde land dat ik wilde helpen verdedigen. Ik moest iets doen.

Maar wat dan, Kamran? vroeg ik mezelf af.

Het antwoord drong opeens glashelder tot me door.

Ik moest ontsnappen.

Hoofdstuk tweeëndertig

Het was krankzinnig. Idioot. Onmogelijk. Ontsnappen uit een gebouw van de Amerikaanse overheid? Ik?

Maar ik moest het proberen. Darius was mijn broer. Ik moest alles doen om hem te helpen. Of...

Of het loodje leggen.

Ik knikte, alsof ik mezelf had toegesproken. Alsof ik een meningsverschil had en eindelijk was overtuigd.

Ik moest hier weg zien te komen en naar Arizona gaan. Darius opsporen in de bergen bij Phoenix.

En wat gaat er daarna gebeuren, bolleboos?

En dan vertel ik het aan de autoriteiten. Ik breng ze ernaartoe. Dan word ik gearresteerd en weer in een cel gestopt.

Maar dat maakte niet uit. Ik zou ze precies vertellen waar Darius was, waar ze hem en die Ansari of welke terroristen er ook bij hem waren, konden vinden. En als ze me niet geloofden, zou de politie toch naar me op zoek gaan, en dan zouden ze zien dat er hier in Amerika echt terroristen waren. In de bergen bij Phoenix.

Het begon mezelf toch ook wel een beetje raar in de oren te klinken. Maar ik had geen andere keus. Mickey Hagan had me in de steek gelaten. Hij had het opgegeven. Hij was teruggekropen in zijn hol van zelfmedelijden en twijfel aan zichzelf. Maar dat deed ik niet. Ik ging niet hetzelfde doen als hij.

Ik was er klaar voor om uit mijn hol te kruipen.

Ik hoorde gemompel aan de andere kant van de deur.

Snel legde ik mijn oor ertegenaan en luisterde. Mijn bewaker was in

gesprek met iemand met een zware stem. Het was niet Hagan, maar iemand die ik niet kende. Ik had geen idee waar ze het over hadden, maar ik hoorde wel het gerinkel van sleutels. De bewaker ging de deur van mijn cel openmaken.

Koortsachtig keek ik om me heen, op zoek naar iets wat ik als wapen kon gebruiken. Ik zag de camera in de hoek. Ik kon me nauwelijks voorstellen hoe ik eruitzag: met mijn rug tegen de deur, ongeschoren, ongewassen, en mijn ogen die uit mijn hoofd puilden. Net een gek uit een stripboek. Natuurlijk konden ze me zien. Wat ik ook deed, ze wisten het. Maar ik moest hier weg. Naar Arizona. Darius zoeken. Een terroristische aanslag voorkomen.

Ineens viel mijn blik op het metalen dienblad. Ik griste het van de grond alsof het een gevallen football was en tilde het op, voelde het gewicht. Het woog niet veel, maar als ik ermee naar een gezicht zou uithalen...

De bewaker duwde de sleutel in het slot van de deur en ik drukte me plat tegen de muur, klaar om toe te slaan.

Hoofdstuk drieëndertig

Dit was mijn enige kans om te ontsnappen. Mijn enige kans om mijn broer te vinden. Om Darius te redden. Ik moest wel, want ik was de enige die het kon doen. Mijn ademhaling ging gejaagd. Het zweet liep over mijn rug.

Ontspan je, zei ik tegen mezelf. Adem normaal. Doe alsof je achter een quarterback staat en wacht tot de bal wordt gegooid. Wacht tot er een gat valt waar je doorheen kunt rennen.

Ik deed mijn ogen dicht en haalde diep adem. Ik gaf me over aan de spanning. De adrenaline. Mijn hoofd gonsde, en ik kon aan niets anders meer denken dan aan mijn doel. *Je niet laten afleiden. Niet twijfelen.* Op het footballveld ging het alleen tussen de verdediging en mij, en nu ging het alleen tussen de bewaker en mij.

Ik, de bewaker, en het metalen dienblad waarmee ik hem op zijn hoofd zou slaan.

De deur ging open. De lampen klikten aan. Een stevige, breedgeschouderde zwarte soldaat kwam mijn cel binnen.

‘Kamran Smith?’ zei hij. ‘Ik kom je halen, want je wordt overgeplaatst naar...’

Alsof het een knots was haalde ik uit met het dienblad en gaf hem een dreun op zijn gezicht. De klank van metaal... en de soldaat ging onderuit alsof hij een schop in zijn knieholtes had gekregen.

‘Wat was dat?’ vroeg de bewaker op de gang. Hij kwam met getrokken pistool mijn cel binnen. Ik zette mijn schouder tegen de deur als of ik een footballdummy aanviel en zette de bewaker klem tussen de deur en de deurpost. Hij liet zijn pistool vallen en wankelde, maar hij viel niet. Ik gaf

hem nog een klap met de deur. En nog een. Eindelijk viel hij boven op de soldaat. Bewusteloos.

Ik stond te hijgen. Ik keek weer naar de camera's. Dit was natuurlijk allemaal vastgelegd. Ik luisterde of ik geschreeuw hoorde en of het alarm afging, maar ik hoorde alleen mijn hart tekeergaan in mijn oren. Ik deed een stap naar de deur en zakte bijna door mijn benen, alsof ik net de honderd meter had gerend. Maar dit was niet het moment om in te storten. Ik had geen tijd om op adem te komen. Als ik Darius wilde redden, moest ik hier weg. Nu meteen.

Ik keek de gang in. Niemand te zien.

De bewaker lag nog half buiten mijn cel en ik pakte hem onder zijn oksels om hem naar binnen te slepen. Ik keek naar de twee bewusteloze mannen. Godsamme. Waar was ik mee bezig? Wat was er van me geworden? Een paar maanden geleden bestond mijn leven uit school, footballtraining, Julia... Adam en toelatingsexamen doen voor West Point. Dat leek nu allemaal zo onbetekenend. En zo ver weg. Maar het mocht dan onbetekenend lijken, als ik nu deze deur uitliep, als ik vluchtte, dan was dat allemaal voorgoed voorbij. Football, mijn opleiding, meisjes en alles was erbij hoorde. Als ik die deur uit liep kon ik niet meer terug. Nooit meer.

Met moeite wist ik mijn angst te onderdrukken. *Laat je niet afleiden. Niet aan jezelf twijfelen.*

Ik pakte het pistool van de soldaat uit de holster, sloot hem samen met de bewaker op in mijn cel, en zette het op een lopen.

Hoofdstuk vierendertig

Ik was twee gangen verwijderd van mijn cel toen het alarm afging. Het geluid was niet erg hard, niet zoals het beveiligingsalarm van een huis dat bedoeld is om boeven weg te jagen. Het was meer een laag gepiep. *Piep. Piep. Piep Piep. Piep. Piep. Piep.* Maar op een of andere manier was het onheilspellender dan een gillende sirene. Het was net alsof het oplichtende rode lampje bij het plafond om de paar meter zei: ‘Ik wil even melden dat Karman Smith uit zijn cel is ontsnapt. Maar we maken ons niet druk. We weten dat we hem weer te pakken krijgen. Ga maar verder.’ *Piep. Piep. Piep. Piep. Piep.*

Er waren allemaal deuren in de gang, dichte deuren, zonder raam, en op alle deuren stond een zwart plastic bordje met een wit cijfer. Waren dat ook cellen? Zaten mijn ouders achter een van deze deuren? Andere gevangenen? Want dat waren we. Mijn ouders, en ik en alle andere mensen die hier vastzaten. We waren geen ‘gasten’. We waren gevangenen van de Amerikaanse overheid.

Wat er ook achter die deuren zat, ik was doodsbang dat ze open zouden gaan en dat er iemand naar buiten zou komen die me zou pakken. Of nog erger: me zou dwingen mijn pistool te gebruiken.

Het pistool. Ik keek naar het pistool dat ik van de soldaat had afgepakt. Het was koud en zwart, met meer knopjes en hendeltjes dan ik had gedacht. Zou ik er echt iemand mee kunnen neerschieten? Zou ik daartoe in staat zijn?

Verderop was een bocht. Weer een gang. Een nooduitgang aan de linkerkant. De uitgang! Daar was ik naar op zoek. Ik moest het gebouw zien uit te komen en vluchten. Helemaal terug naar Arizona vanaf de plek waar

ik me nu bevond: New Mexico, Colorado of Californië, of waar dan ook. En Darius opsporen voor het te laat was. Te laat voor hem en voor de mensen die hij zou moeten doden.

Ik sloop door de gang. Ik was bijna aan het eind toen ik om de hoek het signaal van een radio hoorde. Ik stond op het punt tegen een bewaker aan te lopen!

Ik probeerde de deurknop van de eerste de beste deur. Hij ging open. Het licht ging automatisch aan toen ik naar binnen glipte. Het was een soort lunchruimte voor het kantoor. Koelkast, keukenkasten, koffieapparaat, magnetron, tafel, twee stoelen, vuilnisbak, frisdrankautomaat. Het rook er naar aangebrande koffie en schoonmaakmiddelen.

Iets verderop ging een deur open en dicht. Ze doorzochten de kamers! In paniek zocht ik een plekje om me te verstoppen. In de kasten zaten planken die vol met bekers, papieren bordjes en halfvolle dozen met koffiefilters stonden. De vuilnisbak was te klein om in te gaan zitten, de tafel te klein om me onder te verbergen. In een rare opwelling deed ik de deur van de koelkast open om me daar te verstoppen. Natuurlijk ging dat niet. Dan zou ik eerst alle blikjes frisdrank, plastic bakjes met beschimmelde lasagne en halflege blikjes soep in de vuilnisbak moeten gooien, en een plek zoeken om de glazen platen te verbergen. En dan waarschijnlijk stikken als ik erin ging zitten.

Ik draaide me om en probeerde te verzinnen wat ik moest doen. Waar ik heen moest. Ik had nog steeds het pistool. Ik kon me achter de vuilnisbak verstoppen, wachten tot er iemand binnenkwam en die neerschieten. Langs zijn dode lichaam naar de uitgang rennen en verdwijnen.

Ik keek naar het pistool in mijn hand. Het was zwaar. Zwaarder dan ik had gedacht dat een pistool zou zijn. Veel zwaarder dan de waterpistooltjes waar ik als kind mee speelde.

Te zwaar.

Ik kon het niet. Ik kon niet koelbloedig een Amerikaanse soldaat neerschieten. Zelfs als ze me kwamen halen om me naar mijn cel terug te brengen. Zelfs als ik nooit meer het daglicht zou zien.

Zelfs niet voor Darius.

Er ging weer een deur dicht. Voetstappen die dichterbij kwamen. Het gekraak van een radio. Ik kon geen kant meer op.

En toen kreeg ik een idee. Ik herinnerde me een keer dat er ook een alarm afging. Chaos. Paniek. Een totaal maf idee, dat heel grappig zou zijn geweest als ik niet zo bang was geweest. Op het feestje voor mijn zestiende verjaardag had Adam namelijk een blikje soep in de magnetron gezet en was het huis bijna in de fik gevlogen. Ik deed de koelkast open en pakte er een halfleeg soepblikje uit.

Snel liep ik naar de magnetron en probeerde het blikje erin te schuiven, maar er zat nog een lepel in en het paste niet. Ik haalde de lepel eruit en wilde hem in de gootsteen gooien, maar toen bedacht ik dat ik die beter ook in de magnetron kon stoppen. Hoe meer metaal, hoe meer vonken. Ik zette alles in de magnetron en trok de laden open om nog meer bestek in de magnetron te stoppen. Toen die vol zat, deed ik het deurtje dicht en drukte op het knopje voor popcorn.

Vmmmm. De magnetron ging aan en begon te zoemen, het blikje en het bestek draaiden in de rondte. Ik hoorde het metaal al knetteren. Ik dook achter de vuilnisbak.

De deur ging open. Een soldaat in uniform kwam binnen, met een pistool in zijn beide handen voor zich uit. Zijn blik schoot meteen naar de magnetron, die precies op dat moment in brand vloog. De soldaat deinsde achteruit. De sprinklers in het vertrek gingen aan en alles werd meteen kletsnat. De magnetron fikte nog steeds en stond als een gek te dansen van

al dat metaal. Nog een alarm ging af – veel scheller en harder deze keer. De soldaat nam een sprong naar de brandblusapparaat aan de ander kant van de ruime.

Ik schoot achter de vuilnisbak vandaan en rende de gang op, de hoek om. Een groenverlicht bordje met UITGANG bood kans op ontsnapping. Ik keek niet achterom om te zien of de soldaat achter me aan kwam. Ik stormde door de deur en verwachtte een door sterren verlicht grasveld te zien, een parkeerplaats, een weg.

Maar ik was helemaal niet buiten. Ik was nog steeds binnen, in een trappenhuis, met kale, betonnen treden die omhoog en omlaag liepen.

Achter me viel de deur dicht en het geluid van het alarm werd daardoor gedempt. Toen zag ik wat er op de deur geschilderd stond:

KELDERVERDIEPING 22

Ik moest nog tweeëntwintig trappen op om bij de begane grond te komen.

Hoofdstuk vijfendertig

De deur was nog maar net achter me dichtgevallen of ik rende al met twee treden tegelijk de trap op. Tweeëntwintig trappen. Ik had de hele tijd tweeëntwintig verdiepingen onder de grond gezeten. Zonder dat ik daar enig idee van had.

Hijgend kwam ik op de zeventiende verdieping aan. Maar ik moest opschieten. Ze wisten vast en zeker dat ik in het trappenhuis zat. De ruimte waar ik de magnetron in de fik had laten vliegen, lag vlak naast de uitgang. Elk moment kon er iemand...

Ik hoorde een deur opengaan in het trappenhuis. Gestamp van laarzen op de treden. Heel snel. Maar vanuit welke richting? Het geluid echode door de ruimte. Als ze naar boven kwamen, dan lukte het me misschien om eerder bij de begane grond te komen. Misschien. Als ze naar beneden kwamen, dan kregen ze me te pakken, want ik kon me hier nergens verstoppen. Alleen maar trappen, verdieping na verdieping. Er zat maar één ding op: ik moest het trappenhuis zien uit te komen.

Ik rammelde aan de deur van de vijftiende verdieping. Op slot! De enige manier om hem open te krijgen was via een digitaal sleutelkastje naast de deur. Ik rende de volgende trap op naar de veertiende verdieping. Die deur zat ook op slot met een digitale sleutel. Hijgend bleef ik staan en dacht na. Waren alle deuren zo? Jep. Ik kon de kleine kastjes naast de deuren zien. Als dat hier bij alle deuren het geval was, dan zou het op de dertiende verdieping ook wel zo zijn. En hetzelfde gold voor nummer twaalf, elf, tien en negen...

Als ik uit het trappenhuis wilde komen, dan moest ik door een van deze afgesloten deuren.

Nog steeds dat gestamp van laarzen. Er ging weer een deur open en dicht. Nog meer soldaten. Ik moest hier weg. Maar ik kende de code niet! Ik tikte vier willekeurige cijfers in op het kastje. Er ging een rood lichtje branden. Ik probeerde vier andere cijfers. Weer een rood lichtje. De voetstappen kwamen dichterbij. *Kom op. Kom op*, zei ik tegen mezelf. *Bedenk wat de code kan zijn*. Dit was de veertiende verdieping. Ik probeerde 1414. Rood lichtje. 4141. Rood lichtje. 4321. Rood lichtje. Uit pure frustratie gaf ik een ram met mijn vuist op de keypad.

De keypad aarzelde en ik hield mijn adem in.

Het rode lichtje ging branden.

Ik vloekte. De soldaten waren bijna bij me. Wacht – ik had dat pistool nog. Ik was nog steeds niet van plan een soldaat neer te schieten. Ik zou niet eens doen alsof. Maar ik kon wel die keypad aan flarden schieten! De soldaten zouden het schot natuurlijk horen, en ze konden aan het kogelgat zien op welke verdieping ik was, maar als het me lukte de deur open te krijgen, was ik in ieder geval uit het trappenhuis.

Ik richtte het pistool op de keypad en draaide mijn hoofd opzij. Langzaam haalde ik de trekker over en wachtte op de knal.

Toen hoorde ik een klik in de deur en op de keypad begon een groen lichtje te knipperen. De deur was van het slot. Maar ik had niet eens geschoten! Wat had ik dan gedaan? De keypad bang gemaakt zodat de deur openging?

Ik had geen tijd om het uit te vogelen. Ik draaide aan de knop, deed de deur open en glipte met het pistool in de aanslag naar binnen.

Hoofdstuk zesendertig

Rood met bruine vloerbedekking. Door grijze wanden afgescheiden werkplekken en tl-verlichting. Een waterkoeler. Een karretje om post rond te brengen. Het getik van vingers op het toetsenbord van een computer. Van het ene op het andere moment was ik niet meer in een geheim Amerikaans detentiecentrum. Ik stond in een kantoor. Een kantoor van de Amerikaanse overheid, dat wist ik zeker. Maar dus niet op een verdieping met verhoorkamers en deuren die op slot zaten.

Achter me in het trappenhuis hoorde ik dreunende voetstappen. Ik liep bij de deur vandaan. In het dichtstbijzijnde hokje zat niemand, dus glipte ik naar binnen en verstopte me onder het bureau. Ik verwachtte dat elk moment de deur open kon vliegen en tientallen soldaten en beveiligers zouden binnenstormen om me op te pakken, maar er gebeurde niets. De deur ging niet open. Er kwamen geen soldaten binnen. Maar natuurlijk! Ze hadden niet verwacht dat ik langs de beveiliging van de deur zou komen. Ze wisten niet dat ik op deze verdieping was. Ze waren erlangs gerend met het idee dat ik me nog ergens in het trappenhuis bevond.

Ik had even de tijd om op adem te komen, maar niet lang. Ze zouden snel genoeg ontdekken dat ik door een van de deuren was gegaan, alarm slaan en alle andere verdiepingen doorzoeken.

Het alarm! Ik luisterde nog eens goed, maar op deze verdieping ging geen alarm af en het alarm van beneden was hier niet te horen. Misschien wisten de mensen op deze verdieping niet dat er een gevangene was ontsnapt. Misschien wisten de mensen op deze verdieping niet eens dat er zich in dit gebouw gevangenen bevonden. Die gedachte bezorgde me koude rillingen.

Ik gluurde over de bovenkant van mijn hokje. In het hokje ernaast zat een vrouw, met haar rug naar me toe. Ze typte op het toetsenbord van haar computer en had een koptelefoon op. Eén wand van haar hokje hing helemaal vol met foto's van een zwart met bruine hond. Een Duitse herder, dacht ik. De hond op een wandeltocht. De hond bij een meer. Hond op de bank. Deze mevrouw was duidelijk dol op haar hond.

De hokjes waren over de hele ruimte verspreid, hier en daar onderbroken door grote witte pilaren. Ik zag iemand opstaan in een ander hokje. Een man. Ik dook meteen weg. Maar hij kwam niet mijn kant op en ik zag dat hij naar het kopieerapparaat liep aan de andere kant van de ruimte, vlak bij de liften.

Liften. Ik kon niet meer terug naar het trappenhuis, want daar waren ze naar me op zoek. Maar via de liften kon ik hieruit komen.

Helaas waren de liften helemaal aan de andere kant van de kantoorruimte, en ik zag er niet bepaald uit als iemand die hier werkte. Zowel de mannen als de vrouwen droegen nette kantoorkleding. Ik had een spijkerbroek, sneakers en een T-shirt aan: kleren die ze hadden meegenomen uit mijn huis toen mijn verblijf als 'gast' meer begon te lijken op 'voorlopige hechtenis'. Ik zag er niet uit als een overheidsambtenaar, meer als een pizzabezorger.

Bezorger. Ik keek om de deur van het hokje en zag een postkarretje bij de trap staan. Ik zag er dan wel niet uit als iemand die hier in een hokje werkte, maar misschien kon ik wel doorgaan voor iemand die de post rondbracht. Behalve als de postbezorgers in Amerikaanse overheidsgebouwen ook een pak droegen. Of soldaten waren. Maar ik kon het proberen. In ieder geval kon ik niet meer terug naar waar ik vandaan kwam.

Het postkarretje zag eruit als een winkelwagen met twee verdiepingen.

Er zat een stang aan de ene kant, en boven en beneden waren manden van ijzergaas bevestigd. In het bovenste deel zaten archiefmappen met namen op de etiketten. Ik vermoedde dat het de namen waren van de mensen die op deze verdieping werkten. De mappen waren allemaal leeg, iemand had de post al rondgebracht. Dat kwam goed uit. Ik ging toch niet echt iets afleveren.

Op het onderste deel van de kar lag een stapel bruine enveloppen op A4-formaat. Op beide kanten van de enveloppen waren drie kolommen waar je de naam op kon schrijven van degene naar wie de envelop toe moest. Interne post. Deze enveloppen waren ook leeg.

Er hing een ID-plaatje aan de bovenste mand, met de foto van een man: CHAD DILL- FUNCTIE: POSTMEDEWERKER. Hij leek voor geen meter op mij.

Maar wat kon het schelen? Ik verstopte mijn pistool in de stapel enveloppen, haalde diep adem en reed met de kar in de richting van de liften aan de andere kant van de ruimte.

Hoofdstuk zevenendertig

Ik wilde het liefst een aanloop nemen en dan met de kar gaan rennen, zoals ik altijd deed op de parkeerplaats van de supermarkt. Erop springen en dan langs al die hokjes zoeven. Maar ik moest me inhouden. Ik moest langzaam lopen zodat de mensen in de hokjes niet eens erg in me hadden wanneer ik langsliep. Als er iemand bij zat die zich bezighield met Darius' zaak, als iemand me herkende, dan was het afgelopen.

De wielmpjes van het karretje piepten keihard en ik schrok me rot. Ik ging iets voorzichtiger en langzamer lopen, maar het gepiep was nog steeds heel goed te horen. Alsof ik met een megafoon de aandacht op me vestigde: 'Hier ben ik! Kamran Smith! Een ontsnapte gevangene! Kom me maar halen!' Maar er zat niets anders op. Het postkarretje was mijn vermomming. De mensen moesten naar het karretje kijken en niet naar mij.

In ieder geval was één ding zeker: ze konden het goed horen.

Piepend reed ik langs de hondenliefhebster, maar ze keek niet eens op. Ik wist niet of ze me wel kon horen met die koptelefoon op, of dat ze gewend was aan het piepende karretje en er geen aandacht meer aan schonk. Ik reed verder, piepend en wel. De liften leken oneindig ver weg.

Uit het hokje rechts van me kwam een vrouw, en ik schrok me dood. Ik bleef staan, maar ze liep langs me heen zonder verder naar me te kijken. Oké. Dat was dus de eerste test: ik zag eruit als de postbezorger. Misschien niet als Chad Dill, maar gewoon een of andere jongen van de post. En dat was dus ook de bedoeling.

Tijd om verder te gaan. Het alarm kon nu elk ogenblik afgaan en dan zou ik absoluut in de gaten lopen. Ik liep verder langs de verschillende hokjes, iets sneller dan zonet. In het begin hield ik mijn hoofd gebogen, maar toen

ik merkte dat niemand aandacht aan me schonk, gluurde ik hier en daar in de hokjes en keek naar de mensen in het voorbijgaan. Het was avond (ik dacht tenminste dat het avond was), maar er waren nog steeds heel veel mensen aan het werk. Misschien werkten ze in ploegen, zoals in een fabriek. *In de Inlichtingenfabriek zijn uw geheimen onze zaak!*

Ik kon niet zien waar iedereen precies mee bezig was, behalve typen op computers, video's bekijken, en kranten in verschillende talen lezen. Het zag er behoorlijk saai uit. Het leek totaal niet op het kantoor van Q met al die geheime gadgets uit de films van James Bond. Geen ontploffende pennen en elektromagnetische horloges.

‘Hé, jij. Wacht even!’ riep een man.

Ik boog mijn hoofd en reed door met de kar, in de hoop dat hij het niet tegen mij had.

‘Hé. Ik zei: “Wacht even!”’ De man was nu vlak bij me.

Ik werd bij mijn schouder gegrepen en omgedraaid.

Ik was er gloeiend bij.

Hoofdstuk achtendertig

Ik verstijfde. Ik was al meer dan halverwege de kantooruimte, maar nog niet dicht genoeg bij de liften om ze in één keer rennend te kunnen bereiken. Mijn blik ging onmiddellijk naar de stapel enveloppen in de onderste bak, waar ik mijn pistool tussen had verstopt.

‘Sorry,’ zei de man en hij liet me los. Hij ging voor me staan en versperde me de weg. Hij was jong, van gemiddelde lengte, met bruin haar en een terugwijkende kin. Hij droeg een grijze broek, een overhemd met opgerolde mouwen en een rode stropdas. Hij lachte. ‘Je hoorde me zeker niet. Heb je soms oordoppen in?’

Hij dacht nog steeds dat ik de postbezorger was. ‘Wat bedoel je? Ah nee, sorry,’ zei ik en ik probeerde niet zenuwachtig over te komen. ‘Ik was... Ik zat gewoon met mijn gedachten ergens anders.’

‘Tuurlijk,’ zei hij. ‘Snap ik helemaal. Dienst op de late avond. Niet gedacht dat er ’s avonds ook post werd rondgebracht.’

Ik wist niet wat ik hierop moest zeggen en haalde mijn schouders op. Gelukkig leek het deze man niet veel uit te maken. Hij wilde gewoon een praatje maken.

‘Heb je ook van die enveloppen voor interne post bij je?’ vroeg hij. Hij keek naar mijn karretje en naar de stapel in de onderste mand.

De stapel waar mijn pistool onder lag.

‘Ik zie ze al,’ zei hij en hij bukte zich om een envelop te pakken.

Ik bukte me ook. ‘Laat mij het maar even doen.’

‘Ik heb hem al,’ zei hij en hij rommelde door de enveloppen. Ik keek omhoog naar de liftdeur aan de andere kant van de ruimte en schatte hoe snel ik daar zou kunnen komen.

‘Hè? Wat is dit nou?’ zei hij.

Rennen, zei ik tegen mezelf. Ren gewoon weg.

De man hield een envelop omhoog. ‘Ik heb er hier eentje waarop alle lijntjes zijn ingevuld,’ zei hij. ‘Nooit gedacht dat ik dat een keer zou zien! Maar blijkbaar komt het toch af en toe voor. Net als de verschijning van Bigfoot.’

‘Klopt,’ zei ik. *Ja hoor. Maar laat me alsjeblíeft gaan.*

‘Alsjeblíeft,’ zei hij en hij gaf me de envelop alsof er een speciale ceremonie was voor enveloppen waarvan alle lijntjes voor geadresseerden waren volgeschreven. Toen stak hij zijn hand weer in de mand om een andere envelop te zoeken. Niet nog een keer! Ik hoopte maar dat hij met zijn hand uit de buurt van het pistool zou blijven. Toen pakte hij een envelop, en ik slaakte een zucht van verlichting.

Maar opeens zag ik de loop van het pistool tussen de enveloppen uitsteken.

De man bleef staan waar hij stond en stopte een vel papier dat hij bij zich had in de envelop. Ik bleef naar de loop van het pistool kijken, en verwachtte dat zijn blik er wel op zou vallen terwijl hij de naam van de geadresseerde op de envelop schreef. Ik stond net op het punt om een van de enveloppen over de loop te leggen toen hij klaar was en me aankeek.

‘Ziezo,’ zei hij en hij gaf me de envelop. ‘Je kunt weer verder.’

‘Dank je,’ zei ik.

‘Laat het me weten als je Bigfoot ook nog bent tegengekomen,’ zei hij en hij verdween weer in zijn hokje.

Ik legde de envelop die hij me had gegeven in de mand, bedekte het pistool en liep snel naar de liften. Het kon me niks meer schelen dat iemand zag dat ik haast had. Ik moest hier weg.

Ik bereikte de liften zonder dat ik nog een keer door iemand werd

tegengehouden om over Bigfoot te kletsen en drukte op de knop om omhoog te gaan. Het belletje van de lift ging toen hij op de veertiende kelderverdieping stopte. Gelukkig stond er niemand in. Ik hoorde ook het belletje van de lift ernaast die stopte en ik stapte snel in de mijne voordat iemand uit de tweede lift kon komen en me toevallig zou zien. Ik drukte op de knop voor de begane grond en toen een paar keer op de knop om de deuren te sluiten. Die gingen net dicht toen een vrouw in een mantelpak langsliep. Ik dacht dat ik haar naar binnen zag gluren, en dat ze me heel even aankeek. Maar toen was de deur dicht en ging de lift omhoog en was ik veilig.

Voorlopig tenminste.

Hoofdstuk negenendertig

Ik keek naar de rode cijfers van de lift die langzaam veranderden. Ondraaglijk langzaam. Dertiende verdieping. Twaalfde verdieping. *Schiet op. Schiet op.* Dit was vast de lift waarin ik vervoerd was toen ze me 's avonds hadden meegenomen naar het gebouw van de binnenlandse veiligheidsdienst, want toen leek het ook alsof die lift nauwelijks bewoog. Ik had weleens een voetbalwedstrijd op tv gezien en dat spel verliep net zo traag.

Het wereldkampioenschap vrouwenvoetbal. Hagan was ervan overtuigd dat het om het WK ging. Maar dat kon niet. Dat was niet het echte doelwit. Dat wist ik zeker. Darius was nog steeds in gevaar. Amerika was nog steeds in gevaar.

En als er niets werd ondernomen, was ik ook in gevaar.

Elfde verdieping. Tiende.

De lift stopte. *O nee.*

De deur ging open en ik kreeg gezelschap van een Aziatische man in een donker pak, een wit overhemd en een donkere stropdas. Aan zijn riem bungelde een glimmend ID-kaartje. Ik bleef strak naar het postkarretje kijken en probeerde me zo onzichtbaar mogelijk te maken terwijl hij op de knop drukte van de verdieping waar hij naartoe wilde. Wist hij wie ik was? Wist hij dat er een gevangene rondliep in het gebouw? Als hij me herkende, zou hij dan de beveiliging roepen? Zou hij me vastgrijpen en me terug naar mijn cel brengen?

Ik keek naar de onderste mand waarin het pistool lag. Ik wist van mezelf dat ik er niet mee op iemand zou schieten. Maar ik kon het toch wel gebruiken om deze man te bedreigen? Om hem van me af te houden tot we

op de begane grond waren, en dan wegrennen zodra de deuren opengingen? Voordat hij de beveiliging had gebeld, zou ik al het gebouw uit zijn.

‘Hoe gaat-ie?’ vroeg de man.

Ik schrok. Hij was naast me komen staan. We stond nu allebei met ons gezicht naar de deuren en we kwamen al bij de negende verdieping.

Hij keek me aan. Ik aarzelde te lang. Ik moest iets doen. Iets zeggen.

‘Prima,’ zei ik ten slotte met schorre stem.

Goed gedaan, Kamran. Je staat naar de grond te staren als een jongetje van vijf. Je wacht zo lang met reageren op een doodgewone begroeting dat het opvalt, en als je dan antwoord geeft, klinkt het alsof je ergens op wordt betrappt. Je bent echt geen James Bond.

‘Sorry,’ zei ik. ‘Lange dag gehad.’

De man knikte meelevend. ‘Ik ook. Breek me de bek niet open.’

En dat was alles. In ieder geval voldoende om hem weer naar de liftdeur te laten kijken en geen aandacht meer aan mij te schenken. *Hou je rustig, Kamran,* zei ik tegen mezelf. *Je bent de postbezorger. Zo zie je eruit. Dus gedraag je ook zo.*

Ik heb nooit begrepen waarom Julia zo dol was op de toneelclub en acteren. Het was in ieder geval niet mijn ding. Ik ben natuurlijk wel naar alle schoolvoorstellingen geweest waarin ze speelde, en ik deed ook alsof ik het leuk vond, maar voordat wij met elkaar omgingen zou ik echt nooit naar een toneelstuk zijn gaan kijken, al had ik geld toe gekregen. Tijdens de voorstelling zat ik dan onderuitgezakt en met mijn ogen dicht in mijn stoel, en het enige waarvan ik genoot, was het feit dat ik de hele middag geen les had. Verder verveelde ik me dood. Maar op dit moment kreeg ik ineens heel veel bewondering voor mensen die in staat zijn om voor een zaal met publiek net te doen alsof ze iemand anders zijn. Ik was namelijk doodsbenauwd. Het zou me niet verbazen als het zweet onder mijn oksels

me zou verraden.

En toen klonk op de achtste verdieping weer het belletje van de lift.

Hoofdstuk veertig

Een vrouw in een grijs broekpak stapte in de lift. Ze knikte naar de man naast me en naar mij. Ze drukte op een knop. De lift kwam in beweging. Ik staarde naar mijn kar.

Het belletje klonk en de lift stopte weer. Nee toch? Het was avond! Hoeveel mensen werkten er nog zo laat?

Te veel in ieder geval. Een man in een pak stapte in de lift en ik kroop steeds zo ver mogelijk in de hoek. Maar nu waren er tenminste zo veel mensen dat niemand zich verplicht voelde om iets te zeggen. Je weet hoe dat gaat: als je met z'n tweeën in een lift staat, is het raar om niets te zeggen. Als er veel mensen in de lift staan, kun je doen alsof je in je eentje bent, ook al sta je met z'n allen als sardientjes in een blikje. Hoe meer hoe beter, zeggen ze weleens. Ik stond tussen allemaal mensen die me zouden kunnen herkennen, die me elk moment zouden kunnen betrappen, maar gek genoeg werd ik hierdoor juist onzichtbaarder.

De man die als eerste bij me in de lift was gestapt, ging er op de derde verdieping uit. Ik haalde diep adem en dacht na over hoe ik het verder zou aanpakken. Het leek me het beste om te wachten totdat iedereen op de begane grond uitstapte en dan achter hen aan te lopen. Daarna zou ik het postkarretje ergens in een hoek zetten, naar buiten glippen en maken dat ik wegkwam. Ik was niet in Arizona, dat wist ik zeker. Maar misschien lukte het me om daar weer terecht te komen. Door met iemand mee te rijden of mensen geld te vragen voor de bus. En ik kon altijd nog gaan lopen als het niet al te ver was. Maar daar moest ik me nu nog niet druk over maken. Ik kon me beter bezighouden met de vraag hoe ik buiten kwam.

Het belletje van de lift klonk weer en volgens de rode cijfers waren we

eindelijk op de begane grond. Ik speelde de rol van hoffelijke postbezorger en liet de mensen die belangrijker waren dan ik als eerste naar buiten gaan.

En toen zag ik de hoofdingang.

Tussen mij en de deuren van donker glas aan de straatkant van het gebouw bevonden zich een stuk of tien mensen, de meesten waren bewakers. Soldaten in zwarte overalls en helmen patrouilleerden door de lobby met automatische wapens in hun handen. In alle hoeken hingen videocamera's. De enige manier om het gebouw in te komen was langs bewakers met metaaldetectors en scanners te lopen, en de enige manier om naar buiten te komen was langs een bewaker bij een draaihekje waar je alleen doorheen kwam als je uitcheckte met je pasje. Dit was geen gewoon kantoorgebouw met een lege lobby en een eenzame bewaker die op zijn beeldscherm naar een basketbalwedstrijd zat te kijken. Dit was een zwaarbeveiligd regeringsgebouw. En hier kwam ik niet weg.

Hoofdstuk eenenveertig

Ik liep achteruit de lift weer in en ging in een hoekje staan. Wat had ik me in mijn hoofd gehaald? Wat verbeeldde ik me? Ik was een gevangene in een Amerikaans regeringsgebouw. Ontzettend stom van me om te denken dat ik uit mijn cel zo door een gang kon lopen en de deur uit rennen. Ik zat vast. Ik kon nergens heen. Misschien moest ik mezelf maar aangeven en om begrip smeken.

De deuren van de lift gingen dicht als het toneeldoek aan het eind van de voorstelling en ik keek vol wanhoop toe toen mijn enige uitweg daar langzaam achter verdween.

‘Hou de deur tegen!’ riep een vrouw. Ik deinsde terug, maar ze stak haar hand tussen de deuren voordat ze dicht konden gaan.

Ze was een van de mooiste vrouwen die ik ooit had gezien. Ze was jong, en ondanks deze kille, grijze omgeving straalde ze gratie en energie uit. Of viel ze juist extra op. Ze had zo op tv gekund. Ze had een lichtbruine, Midden-Oosterse huid, donkere ogen en haren, en volle lippen. Ze droeg een donkerblauwe rok en jasje met daaronder een strakke, witte blouse. Als ze in het winkelcentrum langs me was gelopen, had ik haar zeker nagekeken.

Maar ik was niet in het winkelcentrum. Ik was op de vlucht in een lift van een zwaarbeveiligd regeringsgebouw. Nog steeds in paniek sloeg ik mijn ogen neer en keek weer strak naar mijn postkarretje. Intussen probeerde ik wanhopig te verzinnen wat ik moest doen.

‘Hallo,’ zei ze en ze glimlachte oogverblindend naar me. Ik keek op en was zo overrompeld dat ik niet eens hallo terug zei.

‘Je hebt de postkamer gemist,’ zei ze.

Meestal was ik wel cool in aanwezigheid van de knappe meisjes op school, maar deze vrouw was zo mooi dat ik amper een woord kon uitbrengen.

‘Ik... eh?’

‘Die is toch op de vierde verdieping? Waar de vrachtauto’s binnenkomen?’ zei ze.

‘Wat?’

‘Vierde verdieping,’ herhaalde ze.

‘Eh, klopt, ja.’ Ja! De postkamer! Vrachtwagens! Een uitgang, waarschijnlijk zonder al die scanners, camera’s en metaaldetectors. ‘Klopt,’ zei ik.

Ze lachte weer naar me. Ik had het gevoel dat mijn persoonlijke beschermengel me de weg wees. Mijn eigen, prachtige beschermengel.

‘O, wat ben ik toch suf, helemaal vergeten op de knop te drukken,’ zei ze. Ze boog zich naar voren en drukte op de knop voor de twaalfde verdieping. ‘Zal ik ook voor jou drukken?’ vroeg ze.

‘Eh, graag,’ zei ik. ‘Bedankt.’

We stonden naast elkaar en ik deed mijn best er niet op te letten hoe mooi ze was, maar dat lukte voor geen meter, terwijl zij waarschijnlijk allang vergeten was dat ik bestond. Ze neuriede een liedje en ik herkende het vaag als ‘Bye Bye Bye’, een oud nummer van NSYNC.

Het belletje van de lift klonk en ik wilde mijn kar naar voren duwen, maar dit was nog maar de derde verdieping. Nog één verdieping. De deuren gingen open en een man in een pak wilde instappen.

‘Rick!’ zei de vrouw. ‘Ik was net naar je op weg.’ Ze liep hem tegemoet, gaf hem een arm en toen liepen ze samen bij de lift weg. De deuren gingen dicht en ik liet mijn adem ontsnappen, die ik zonder het te merken had ingehouden.

In stilte bedankte ik mijn beschermengel en ik drukte nog een keer op het knopje voor de vierde verdieping, ook al brandde dat al. Ik had toch nog een kans. Misschien kon ik ook op een gegeven moment toch nog 'Bye Bye Bye' tegen deze plek zeggen.

Hoofdstuk tweeënveertig

Ik stapte de lift uit, reed het karretje door een afscheiding van dikke repen plastic en liep de postkamer van het gebouw binnen. Het was een enorme ruimte met transportbanden, grote karren met jutezakken, groot genoeg om je in te verstoppen, plastic bakken voor de post en enorme sorteervakken. Achter in de ruimte bevonden zich lange betonnen laadperrons en garagedeuren waardoor aanhangwagens naar binnen werden gereden. Wonderlijk genoeg was een van de laadperrons open. Een vrachtwagen zonder opschrift stond achteruit geparkeerd in de parkeerhaven en de garagedeur aan de voorkant stond wagenwijd open. Ik kon zien dat het buiten donker was. Daar was de vrijheid. Ik werd een beetje duizelig van het idee dat die zo dichtbij was. Nog een klein stukje, dan was ik buiten en op weg naar Darius.

Maar eerst moest ik langs de honden zien te komen.

Er waren er twee, Duitse herders, die aan de riem liepen van twee Amerikaanse soldaten in zwarte uniformen met automatische geweren over hun schouders. Verder was de postkamer vrijwel verlaten, op twee mannen in overalls na, die dozen vanuit de vrachtwagen op lorries laadden. De soldaten liepen de vrachtwagen in en uit en om de kisten heen terwijl de honden alles besnuffelden.

De vrachtwagen waar ik langs moest om buiten te komen.

Een van de honden richtte zijn kop op en keek in mijn richting. Snel ging ik met mijn postkarretje achter een sorteermachine staan.

Ik gluurde er nog een keer omheen, maar de soldaten en de mannen van de postkamer zagen me niet. De honden wisten wel dat ik er was, maar ze waren afgericht op het opsporen van explosieven en giftige stoffen, het

waren geen waakhonden. Maar als ik in de buurt van de vrachtwagen zou komen, zouden ze me binnen een seconde te pakken hebben. En ik was nog wel zo dicht bij mijn ontsnapping!

Ik aarzelde en overwoog om het pistool te laten liggen. Maar toen trok ik het toch maar onder de enveloppen vandaan. Waarom hield ik dat ding bij me als ik er toch niemand mee zou neerschieten? Ik zuchtte, omdat ik wist dat ik dat nog steeds niet zou kunnen. Maar ik moest op een of andere manier langs die vrachtwagen zien te komen.

Ik keek naar de mannen van de postkamer en de soldaten met de honden, en probeerde een patroon te ontdekken in wat ze aan het doen waren, iets wat me de kans zou geven om langs hen heen te glippen. Maar dit was geen videospelletje met niet-speelbare personages die rondliepen volgens een vast patroon zodat je ze kon besluipen en uitschakelen. Dit waren echte mensen. Echte Amerikanen met een baan, een gezin en een leven. Ik moest hier weggkomen, zonder dat ik daarbij iemand zou verwonden.

Daar... aan de muur. Een brandblusapparaat. Vlak naast de plek waar het personeel de dozen inlaadde en de honden ze besnuffelden. Adam en ik hadden een keer op YouTube een filmpje gezien van een paar mafketels die op brandblusapparaten schoten. Toen de rode bussen werden getroffen, begonnen ze als geisers te spuiten en verspreidden ze een dikke witte wolk van kooldioxide. Ongevaarlijk, maar die wolk onttrok wel alles aan het zicht. Het zou een geweldige afleidingsmanoeuvre zijn zolang deze mannen er niet achter kwamen wat er aan de hand was.

Mijn hand trilde een beetje toen ik het pistool ter ondersteuning op een stilstaande transportband legde. Ik richtte heel nauwkeurig. Weliswaar leek de brandblusser een stuk verder weg dan daarnet, toen ik dit bedacht, maar ik wist zeker dat het me zou lukken. In videogames schoot ik de hele tijd op dingen vanaf deze afstand. Ik moest alleen wachten tot de vier mannen in

de buurt van het brandblusapparaat stonden zodat ze in de wolk terecht zouden komen, maar ook weer niet te dichtbij, want anders zou ik misschien per ongeluk een van hen raken. Met bonzend hart wachtte ik af, terwijl ik hen heen en weer zag lopen. Opeens zag ik mijn kans schoon. Ik richtte op mijn doelwit en haalde de trekker over...

Hoofdstuk drieënveertig

Er gebeurde niets. De trekker ging niet over.

Ik trok het pistool terug en keek ernaar. Waarom deed hij het niet? Wacht even – pistolen hadden toch een veiligheidspal, zodat je jezelf niet per ongeluk in je voet schoot? Ik keek naar de zijkant van het pistool om uit te vogelen welke knopje of hendeltje de veiligheidspal was. Het zag er ontzettend ingewikkeld uit.

Ik deed een knopje naast mijn duim naar beneden, in de stand die volgens mij ‘schiet’ (of misschien ‘onbeveiligd’) betekende en richtte weer. Opnieuw moest ik een hele tijd wachten tot iedereen weer in dezelfde richting ging. Maar toen kreeg ik eindelijk een tweede kans. Ik tuurde langs de korte loop van het pistool, hield mijn adem in en haalde de trekker over.

Het pistool ketste terug en het leek alsof ik keihard door een honkbal werd getroffen. In een reflex dook ik weg. Mijn oren tuitten. Wat een knal! En toen barstten het geschreeuw en geblaf los. Ik gluurde voorzichtig achter de lopende band vandaan. De brandblusser hing er nog. Ik had misgeschoten! En nu dachten de soldaten en het personeel dat er op hen werd geschoten. Ze waren allemaal achter de dozen gedoken, en de soldaten scanden de ruimte met de geweren in hun handen.

Ik had het helemaal verpest. Nu kregen ze me te pakken. Ik werd weer in de cel gegooid. Met handboeien om. Ik had op Amerikaanse soldaten geschoten! Ze zouden me nooit geloven als ik zei dat ik op de brandblusser had gericht.

De soldaten riepen van alles en nog wat in hun walkietalkies. Binnen een paar minuten, of seconden, zou de beveiliging door de plastic afscheiding komen en was het afgelopen met me. Ik moest hier weg. Maar het zou me

nooit lukken om hier ongezien vandaan te komen.

Ik richtte het pistool weer op de brandblusser. De mannen waren er nog steeds omheen gegroepeerd, maar in ieder geval zaten ze nu ineengedoken en zou ik hen niet raken. Ik haalde de trekker over en schoot opnieuw. Weer mis. De soldaten doken dieper weg. Ik probeerde het nog een keer. En nog een keer. En nog een keer. Niks! Shit! Hoe moeilijk was het om een brandblusapparaat aan de andere kant van deze ruimte te raken?

Door de schoten waren de soldaten er inmiddels achter gekomen waar ik zat. Eentje richtte op me terwijl ik op het punt stond de laatste kogel af te vuren.

BOEM!

De brandblusser ontplofte en aan de overkant van de ruimte werd alles in een dikke witte wolk gehuld. Yes! Ik krabbelde overeind. Mijn armen deden pijn en ik trilde over mijn hele lijf. Ik nam een spurt langs de vrachtwagen, uit de buurt van de schreeuwende soldaten en blaffende honden en rende de koude nacht in. Ik was vrij! Het was me gelukt om buiten te komen!

Maar ik moest door blijven rennen. Net zo lang tot ik een flink eind uit de buurt van het gebouw was en me ergens kon verstoppen. Ik rende een lange, brede betonnen helling op naar een donkere parkeerplaats. Glibberend in de sneeuw bleef ik even staan om op adem te komen.

Sneeuw? Ik rilde van de kou. Ik was vergeten dat het half januari was. Dus ik was zeker niet in Arizona. Of Nevada. Of New Mexico. Colorado dan? Ergens in de bergen?

Ik had geen tijd om dat uit te vinden. Voorovergebogen rende ik langs de auto's op de parkeerplaats, ik deed mijn best om zo onzichtbaar mogelijk te blijven. Ik wilde eerst zien welke kant ik op moest voordat ik het op een lopen kon zetten. Ik keek voorzichtig door de gedeeltelijk met sneeuw bedekte autoramen en toen zag ik in de verte een enorme, witte obelisk, met

bovenaan twee knipperende, rode lichten. Langzaam drong tot me door wat ik zag.

Het was het Washington Monument.

Het pistool gleed uit mijn hand en kletterde op de grond terwijl ik me oprichtte en als aan de grond genageld bleef staan kijken.

Ik was niet in Arizona, niet in Nevada, niet in Californië en ook niet in Colorado.

Ik was in Washington, de hoofdstad van de Verenigde Staten.

Hoofdstuk vierenveertig

Washington, DC.

Natuurlijk wist ik dat het ernst was. Dat het gedoe met Darius een serieuze zaak was. Maar ik wist niet dat het zo ingrijpend was dat het neerkwam op ‘Vervoer Kamran Smith naar Washington en sluit hem op in het hoofdkantoor van de binnenlandse veiligheidsdienst.’

Het drong tot me door dat ik vol in het zicht stond en ik dook weg tussen de auto's. Het Washington Monument kon ik nu niet meer zien. Het was alsof ik het had gedroomd.

Maar ik had het niet gedroomd. Ik was echt in Washington. Ongeveer drieduizend kilometer van huis.

Ik hoorde geschreeuw komen van de helling die naar de postkamer liep. Ik moest maken dat ik wegkwam. Later zou ik wel bedenken hoe ik naar huis moest komen.

Drieduizend kilometer?

Verderop, achter de parkeerplaats, stonden bomen. Ik pakte het pistool op uit de kledderige sneeuw en rende gebukt in de richting van de bomen. Bij een Volvo keek ik beide kanten op om te zien of er bewakers aan kwamen, en nam toen een spurt over een stuk weg naar de volgende rij auto's. Gelukt. Ik was bijna langs een grote, witte SUV toen ik geschreeuw achter me hoorde en ik draaide me om. Ik zag alleen auto's, en dat was prima. Ze konden mij dus ook niet zien. Nog een paar rijen auto's en dan was ik in het bos.

Ik draaide me weer om en wilde verdergaan, maar toen stond ik opeens oog in oog met de bonkige Afro-Amerikaanse soldaat die mijn cel was binnengekomen met de bedoeling me over te plaatsen. Ik wist zeker dat het

dezelfde man was, want er zat opgedroogd bloed bij zijn neus doordat ik hem een klap met het dienblad had verkocht. En zo te zien was hij daar helemaal niet blij mee.

Als in een waas herinnerde ik me dat ik nog steeds het pistool had en ik deed mijn arm omhoog; het ging zo traag dat het leek alsof ik onder water bewoog. En plotseling had ik het pistool niet meer in mijn hand. De soldaat had het. In een flits had hij het van me afgepakt. Toen drukte iemand op de fast-forward-knop en gaf hij me een stomp in mijn borst. Ik kreeg geen lucht meer en ik tolde om mijn as. Ik werd vastgepakt toen ik door mijn knieën zakte. De soldaat nam me in een houdgreep, met een arm om mijn nek en de andere om mijn mond te bedekken.

En toen was het zomaar ineens voorbij. Ik was gepakt.

Hoofdstuk vijfenveertig

Mijn gympen trokken een spoor door de blubber van de parkeerplaats toen de soldaat me met zich mee sleepte, uit de buurt van het gebouw van de binnenlandse veiligheidsdienst. Achter ons stopte met piepende banden een witte bestelbus en de zijdeur vloog open. Ik werd vastgegrepen en naar binnen gesleept. De deur gleed met een klap dicht.

‘Rijden.’ De zware stem van de soldaat klonk gespannen.

De bestelwagen schoot ervandoor. Binnen was het donker, geen ramen aan de zijkant, en toen mijn ogen een beetje aan het donker gewend waren, was ik ook weer op adem gekomen. Ik lag op de vloer van een lege bestelbus. Voorin waren twee plaatsen, waarvan er maar een bezet was. De chauffeur was een jonge blanke man met lichtbruin haar en zwarte kleren aan, tenminste, voor zover ik dat kon zien vanaf de plek waar ik lag. De grote soldaat zat op een ijzeren bankje dat aan de wand van de bus was bevestigd. Zijn enorme zwarte legerlaarzen waren vlak naast mijn hoofd. Een andere man, lang en dun, zat op een bankje aan de andere kant van de bestelwagen met zijn gezicht naar me toe.

‘Nou nou,’ zei de man, wiens stem me onmiddellijk bekend in de oren klonk. ‘Ik mag wel zeggen dat je het een stuk ingewikkelder hebt gemaakt dan nodig was.’

‘Meneer Hagan?’ zei ik.

Hij was het inderdaad. We reden langs een straatlantaarn en door de voorruit viel het licht ervan even op zijn magere gezicht vol stoppels.

Ik ging rechtop zitten. ‘Meneer Hagan? Maar hoe... wie... waarom?’

‘Stuk voor stuk uitstekende vragen,’ zei Hagan. ‘Kom hier zitten, dan zal ik proberen ze te beantwoorden. We hebben alleen niet veel tijd.’

Er ging een telefoon. Hagan haalde die uit zijn zak en keek op het schermpje. Hij stak een vinger op. ‘Ik moet even opnemen,’ zei hij. Hij hield het toestel bij zijn oor. ‘Met Hagan.’ Hij wachtte even. ‘Ontsnapt, zeg je?’ Hij deed alsof hij verbaasd was en keek me aan. ‘Zo zo, hoe heeft hij dat voor elkaar gekregen?’

Terwijl Hagan aan de telefoon was, ging ik op het bankje naast de soldaat zitten. Ik schoof een beetje bij hem uit de buurt, want ik had nog pijn in mijn borst van de klap die hij me had verkocht. Tijdens footballwedstrijden had ik ook vaak een stoot gekregen, maar nooit zo’n keiharde, pijnlijke ram als van de vuist van deze man.

‘Heeft hij dat gedaan?’ zei Hagan. ‘Echt? Ongelooflijk. Jij denkt dat hij hulp heeft gekregen? Ik begrijp het. Heb je een beschrijving van het voertuig? Ja, ik snap het. Ja, natuurlijk. Ik was al op de hoogte gebracht. Ik zit nu in de auto. Als ik die bestelbus zie, zal ik alles in het werk stellen om hem aan te houden. Ja. Afgesproken.’

Hagan beëindigde het gesprek en stopte de telefoon weer in zijn zak. ‘Zo te horen heb je nogal een waagstuk van je ontsnapping gemaakt, Kamran Smith. Veel avontuurlijker dan de nogal saaie bedoening die ik voor je had geregeld.’

‘Maar u zei...’

Hagan stak zijn hand op. ‘Het was steeds mijn bedoeling dat je zou ontsnappen. Op het moment dat mijn meerderen tegen me zeiden dat ze klaar met me waren, dat ze alles onder controle hadden wat de terroristen betrof – “Hartelijk dank, en ga nu maar weer terug in je hok, Mickey Hagan” – wist ik dat ik iets moest ondernemen. Wij moesten sámen iets ondernemen. En dat wilde zeggen dat je hier weg moest.’

‘Dus u gelooft me,’ zei ik. ‘U gelooft óók dat Darius in Arizona is.’ Er viel een enorme last van mijn schouders. Ik was er heilig van overtuigd

geweest dat ik er helemaal alleen voor stond. Ik had me erop voorbereid om in mijn eentje actie te ondernemen, en zo nodig alles op te offeren om mijn broer te helpen. Maar nu ik wist dat ik in ieder geval één bondgenoot had, iemand die ook nog eens slim was en connecties had, was dat een gigantische opluchting. ‘U gelooft me weer,’ zei ik.

‘Het is niet zo dat ik je niet meer geloofde,’ zei Hagan. ‘Maar ik kon moeilijk je cel in lopen en zeggen: “Kamran, ik stuur een vriend van me met de vereiste papieren om je naar een andere locatie over te plaatsen, maar eigenlijk is het de bedoeling dat hij je helpt ontsnappen.” Natuurlijk heb je zelf ook de camera’s in de hoeken van je cel gezien.’

Ik keek naar de soldaat. Had Hagan hem gestuurd om me te helpen ontsnappen? En ik had hem met een ijzeren dienblad in zijn gezicht geslagen. De soldaat keek me niet aan. Hij was bezig het pistool te demonteren dat ik van hem had afgepakt en dat hij daarna zonder enige moeite weer van mij had afgepakt.

‘Natuurlijk hadden ze het in de gaten gekregen als ik geprobeerd had het je te vertellen,’ ging Hagan verder. ‘Ik moest het dus op een andere manier doen. Ik moest je ervan overtuigen dat ik klaar was met je, om te voorkomen dat er argwaan werd gewekt als je ontsnapte. Want dan zou ik de eerste zijn die ervan werd verdacht dat ik je had helpen ontsnappen, omdat we zo close waren. Dus speelde ik de rol van de onzekere veiligheidsagent, een rol die me op het lijf is geschreven. Ik vind het niet erg om mezelf voor schut te zetten, maar het spijt me wel dat ik je daarmee erg heb gekwetst. Sorry, Kamran.’

Ik schudde mijn hoofd. Het maakte niet uit. Alles was vergeten en vergeven. Ik zat in een bestelbus die bij een gebouw waarin ik gevangen was gehouden vandaan reed. En ik was op weg naar Darius in Arizona.

‘Dus ging ik naar huis om tv te kijken en stuurde Dane Redmond naar je

toe,' zei Hagan en hij knikte naar de grote man. 'Dane is een oude vriend van me. Zijn specialiteit is mensen op gevaarlijke locaties krijgen en ze daar ook weer vandaan halen. Hij heeft bij de Special Forces gezeten.'

Ik wist wat dat betekende. De Special Forces waren Groene Baretten – een getraind elitecorps, gespecialiseerd in onconventionele oorlogsvoering. Als je een groep Groene Baretten achter de vijandelijke linies dropte, kwamen er binnen een week twaalf van hen terug met de krijgsheer die ze moesten pakken, zonder dat iemand ervan op de hoogte was dat ze daar waren geweest. Deze soldaten waren de absolute top.

'Ik ging ervan uit dat jou bevrijden een kwestie was van inpakken en wegwezen,' zei Hagan. 'Maar jij hebt er iets heel bijzonders van gemaakt.'

De jonge chauffeur met het lichtbruine haar lachte. Het klonk alsof hij genoot van dit soort chaotische situaties. 'Dit was eerste keer dat ik iemand Dane heb zien uitschakelen!' zei hij grinnikend. 'En hij heeft ook nog zijn pistool meegenomen!'

'Kamran, dit is Jimmy Dorn. Jimmy is onze techneut,' zei Hagan. De chauffeur zwaaide even met zijn hand. 'Hij heeft de video in jouw cel in een loop laten draaien toen Dane binnenkwam. Hij heeft ook de elektronisch vergrendelde deur in het trappenhuis voor je opengemaakt.'

'Hij... jij...?' stamelde ik.

Jimmy moest weer lachen. 'Ik wist niet waar je zat tot het systeem die verkeerde pogingen registreerde. Dat je op al die knoppen ramde was best geinig,' zei hij 'Ik had het alarm uitgezet, want dat was anders afgegaan, en heb de deur voor je opengemaakt.'

Dane haalde het magazijn uit de kolf van zijn pistool en keek er met een frons naar. 'Er ontbreken zes kogels,' zei hij. Met een harde blik in zijn ogen keek hij me aan. 'Heb je op iemand geschoten?'

'Eh, nee,' zei ik.

‘Het enige wat Kamran aan flarden heeft geschoten, was een onwillige brandblusser,’ zei Hagan met een grijns.

‘Dat heb ik gezien op de beelden van de beveiligingscamera’s,’ zei Jimmy. ‘Goeie actie! Ik stond op het punt om de hele verlichting uit te schakelen, maar je had alles al in je eentje geregeld.’

‘Moest je zes keer schieten om één brandblusapparaat te raken?’ vroeg Dane.

‘Hé, ik had nog nooit met een wapen geschoten!’ zei ik.

‘O, momentje, jongens,’ zei Jimmy. ‘Ik moet even deze liftster oppikken. Wat een mooie meid.’

Wat? Ik keek Hagan aan. Ik snapte er niks van. We konden toch niet stoppen voor lifters?

Hagans blik zei dat ik moest afwachten. De bus kwam tot stilstand en de prachtige vrouw uit de lift stapte in en ging voorin naast de bestuurder zitten.

Hoofstuk zesenvveertig

Jimmy gaf plankgas en de mooie vrouw draaide zich om en zwaaide naar me. Zelfs hier in de bestelbus kreeg ik een rood hoofd van haar stralende lach.

‘Dat is Aaliyah Sayid, deskundige op het gebied van contraterrorisme en adviseur bij de CIA,’ zei Hagan. ‘Ik had haar ook in het gebouw geposteed, voor alle zekerheid. Dat was maar goed ook. Toen je zo tekeerging, moesten we je naar de postkamer zien te krijgen, en Aaliyah was zo lief om je een hint te geven.’

De overplaatsing midden in de nacht, de deurcode in het trappenhuis, de hint in de lift – mijn hele ontsnapping was in de gaten gehouden, zelfs begeleid door deze drie beschermengelen. Dane had de beveiliging de verkeerde kant op gestuurd nadat ze hem hadden gevonden, om mij tijd te geven. Zonder hun hulp was ik daar nooit weggekomen. En ik had nog wel gedacht dat ik heel slim was geweest. Geraffineerd. Maar zonder hun hulp was ik al tien keer gepakt.

Het was alsof Hagan mijn gedachten had geraten. Hij lachte. ‘Kamran, ken je het verhaal van de man die tijdens een grote overstroming God vroeg om hem te redden?’

‘Bedoelt u Noach?’

‘Nee, niet het verhaal van de zondvloed. Een veel kleinere overstroming. Het verhaal gaat ongeveer als volgt: er is een overstroming en het water stijgt zo erg dat de man naar het dak van zijn huis vlucht. Het blijft maar regenen en het water komt steeds hoger. Maar onze man maakt zich geen zorgen omdat hij zeker weet dat God hem zal redden. Opeens komt er een roeiboot langs en de man die erin zit zegt tegen de man op het dak dat hij in

de boot moet springen. “Nee hoor, bedankt,” zegt hij. “Ik wacht tot God me komt redden,” en de man in de roeiboot gaat verder. Goed, het water blijft stijgen en dan komt er een motorboot langs. Maar de man zegt weer: “Ga maar iemand anders redden die in nood is. God zal me redden.” Dus daar gaat de motorboot en inmiddels komt het water tot de voeten van de man. Als laatste komt er een helikopter en de piloot laat een ladder naar de man zakken. Maar wat zegt hij?’

““God zal me redden,”” zei ik.

Hagan knikte. ‘Hij stuurt de helikopter weg en wacht rustig af tot God hem komt redden. Maar het blijft regenen en het water komt hoger en hoger en onze man wordt weggespoeld en verdrinkt. Omdat hij een vroom iemand is gaat hij meteen naar de hemel, maar daar heeft hij toch nog een appeltje te schillen met zijn schepper. “Ik heb op u vertrouwd,” zegt hij tegen God. “Ik heb tot u gebeden. In u geloofd. U zei dat u me zou redden, maar dat heeft u niet gedaan. Hoe zit dat?” God haalt zijn schouders op. “Ik heb een roeiboot gestuurd, plus een motorboot en een helikopter,” zegt God. “Wat kon ik nog meer doen?”’

Dane grinnikte.

‘Jij bent net als die man op het dak,’ zei Hagan tegen me. ‘Alleen sprong je in het water en probeerde te zwemmen voordat ik je een roeiboot kon sturen.’

‘Dus als Dane de roeiboot is en ik de motorboot en Aaliyah de helikopter,’ zei Jimmy, ‘wat ben jij dan in dit verhaal, Mickey? God?’

Hagan grinnikte. ‘Zijn we er bijna, Jimmy?’ vroeg hij.

‘Nog vijf minuten.’

‘Hebt u al deze mensen ingezet om mij eruit te krijgen?’ vroeg ik. Ik had een beetje het gevoel dat ik het allemaal niet waard was.

‘Niet alleen om jou te bevrijden,’ zei Hagan. ‘Maar ook om met je naar

Arizona te gaan. Om je broer op te sporen en een terroristische aanslag te
verijdelen.'

Hoofdstuk zevenenveertig

Ik voelde mijn hart sneller kloppen. Ik zou het echt gaan doen. Wij zouden het gaan doen. Achteraf gezien was mijn ontsnapping dus toch ergens goed voor geweest.

‘Denk maar niet dat het gemakkelijk zal zijn,’ waarschuwde Hagan me. ‘Deze drie mensen zijn heel goed – de allerbesten – maar je zult nog steeds heel wat moeten doen om je broer op te sporen, en de overheid zal je op de hielen zitten. Bovendien hebben we ook nog met Haydar Ansari te maken.’

Ansari. De Irakese terrorist die volgens Hagan het brein achter alles was. Hij was er niet bij toen de Al-Qaida-cel werd opgerold die de aanslag op het WK vrouwenvoetbal beraamde. Betekende dit dat hij hier, in Amerika was?

‘Aaliyah zal je het een en ander vertellen over Ansari,’ zei Hagan. ‘Jimmy houdt contact met me via een beveiligde verbinding. Dane heeft de leiding over de operatie.’ Hagan boog zich naar me toe en keek ernstig. ‘Dit is heel gevaarlijk, Kamran. Maak geen fouten. Ik stuur je alleen mee met deze drie mensen omdat je echt alles weet over je broer en kunt bedenken waar hij misschien wordt vastgehouden. Maar, Kamran, je moet alles doen wat zij zeggen, en ook alles wat ik zeg. Ik duld geen tegenspraak. Begrijp je dat?’

Ik knikte, want ik was dolblij dat er eindelijk mensen waren die wisten wat ze deden en tegen me zeiden wat ik moest doen.

Ik keek naar het pistool dat Dane vasthad. ‘En hoe zit het met Darius?’

‘Ik heb tegen Dane gezegd dat Darius niets mag overkomen, als dat mogelijk is. We gaan ervan uit dat Darius onschuldig is en dat hij zijn best doet om ons te helpen Ansari tegen te houden.’

‘En als dat niet zo is?’ vroeg ik. Ik schaamde me dood dat ik aan mijn

broer twijfelde, maar ik móést het vragen.

‘Dan handel ik daarnaar,’ zei Dane.

Ik rilde. Je hoefde niet over veel fantasie te beschikken om te bedenken wat dit zou betekenen.

‘Vertrouw op elkaar,’ zei Hagan tegen ons. ‘Werk samen. De tijd is kostbaar. We weten niet wanneer de terroristen zullen toeslaan. Ik zal op mijn beurt mijn best doen de overheid bij jullie uit de buurt te houden.’

De bus minderde snelheid. ‘We zijn er,’ zei Jimmy.

Dane schoof de deur van de bus open en sprong naar buiten. Nadat hij even snel om zich heen had gekeken, knikte hij naar Hagan. Hagan gebaarde dat ik naar hem toe moest komen en hij nam me mee naar de achterkant van de bestelbus. Naast de weg stond een middenklasse personenauto met nummerplaten van de overheid verdekt opgesteld. Het was koud buiten, kouder dan ik gewend was in Arizona. Ik stopte mijn handen in mijn zakken en rilde.

Hagan haalde een kaartje uit zijn jaszak en gaf het me. Er stond alleen een telefoonnummer op.

‘Leer het uit je hoofd, en gooi het dan weg,’ zei hij.

‘Wat is dit?’ vroeg ik.

‘Een telefoonnummer voor noodgevallen,’ zei hij. ‘Een laatste redmiddel. Zodra je dit nummer belt, via een munttelefoon, een vaste telefoon of een mobiele telefoon waar dan ook in het land, ruikt er een heel leger uit om je te komen redden. En, moet ik erbij zeggen, om je te arresteren. Beschouw het maar als een “Ga terug naar de gevangenis, je komt niet langs start”-kaart. Wat waarschijnlijk veiliger is dan het alternatief. Als je dat nummer belt, is het einde verhaal. Begrepen? Het is een laatste redmiddel.’

Ik knikte.

‘Ik stel je bloot aan gevaar, Kamran, en dat mag ik eigenlijk niet doen met een knul van zeventien.’

Ik wilde protesteren, maar Hagan stak zijn hand op.

‘Begin nou niet met “Ik ben volwassen”,’ zei hij. ‘Je zit in de laatste klas van de middelbare school en je hebt niks te zoeken in dit spionageverhaal. Maar ik heb je gewoon nodig. Je land heeft je nodig, je kent die kreet wel.’

‘Mijn broer heeft me nodig,’ zei ik.

‘Dat zeker,’ zei Hagan. ‘Je bent een prima jongen, Kamran, en een nog betere broer.’ Hij stak zijn hand uit en ik schudde die.

‘Bedankt voor alles, meneer Hagan.’

‘Zeg maar Mickey,’ zei hij.

Dane kwam achter de bestelbus vandaan. ‘Dit moet even gebeuren,’ zei hij.

Hagan knikte en zei dat ik weer in de bus moest gaan zitten. Hij stapte in de personenauto en reed ermee naar de donkere, verlaten weg die de grote weg kruiste. Jimmy reed met de bestelbus achteruit en stopte toen pal voor de auto, alsof Hagan de weg voor ons had geblokkeerd.

‘Wat ben je aan het doen?’ vroeg ik aan Jimmy, maar Aaliyah schudde haar hoofd naar me.

Hagan stapte uit de auto met een pistool in zijn hand.

‘Wat gaat hij doen? Wat gebeurt er?’ vroeg ik, maar ik kreeg geen antwoord.

Mickey liep naar de zijkant van de bus en Dane schoof de deur open, richtte zijn pistool en schoot Mickey Hagan in zijn been.

‘Mickey!’ schreeuwde ik en ik dook naar de deur.

Dane duwde me terug. ‘Rijden,’ zei hij tegen Jimmy. Jimmy gaf gas en de bus reed met een noodvaart om Mickey’s auto heen en rechtdoor de weg op.

‘Godv... Waarom deed je dat?’ schreeuwde ik.

‘Liggen,’ zei Dane en hij duwde me op de vloer.

De bestelbus werd getroffen door een regen van kogels. In de metalen deuren aan de achterkant verschenen kogelgaten. De voorruit werd ook getroffen, maar het glas bleef erin zitten.

‘Jezus, Mickey!’ riep ik. Met piepende banden zigzagde de bestelbus over het wegdek en reed toen weer rechtdoor. Ik hoorde nog een paar schoten, maar de bus werd niet meer geraakt. ‘Alles in orde,’ zei Jimmy uiteindelijk.

Dane hielp me overeind. ‘Dit was Mickey’s idee. Om het te laten lijken dat hij niets met jouw ontsnapping te maken heeft gehad.’

Mickey’s idee? Dat Dane hem in zijn been moest schieten? Het was allemaal nog ernstiger dan ik had gedacht.

‘Rij naar de reservebestelbus,’ zei Dane tegen Jimmy en hij ging op een van de banken zitten om zijn pistool weer uit elkaar te halen.

Ik kroop op de bank tegenover hem en keek naar de kogelgaten in de achterdeuren. Mickey had opzettelijk niets belangrijks geraakt, maar de volgende keer dat we mensen van de overheid tegenkwamen – de echte – zouden we misschien niet zo veel geluk hebben. Ik was nu inderdaad een gevangene die werd gezocht en dit was allemaal heel echt.

Hoofdstuk achtenveertig

Toen ik terugkwam met een emmer met ijsklontjes was er niemand in de motelkamer. Jimmy zat nog op de wc en Aaliyah en Dane waren nog niet terug van de bestelbus. We waren in een of ander klein stadje in West Virginia, dat een heel eind af lag van de hoofdroute die iedereen nam om in Arizona te komen. De CIA, de binnenlandse veiligheidsdienst en de FBI waren er inmiddels van op de hoogte dat ik dacht dat Darius in Arizona was, dus zou het logisch zijn dat ik daarheen ging. Tenzij mijn ‘ontvoerders’ me ergens anders naartoe brachten.

Ik kon nog steeds niet geloven dat ik met eigen ogen had gezien dat Dane op Mickey Hagan had geschoten. Natuurlijk had ik in films en op tv weleens gezien dat er op mensen werd geschoten, maar om het in het echt mee te maken was heel wat anders. Pistoolschoten klonken ontzettend hard. Je schrok je rot. En om te zien dat de kogel Mickey’s been trof, en te weten dat het echt was, en geen special effect...

Ik maakte een van de blikjes frisdrank open die Jimmy had meegenomen en schonk de inhoud over in een beker met ijsklontjes terwijl ik probeerde niet meer aan Mickey te denken. Het was echt een traktatie, een absolute luxe om frisdrank met ijs te drinken na al die weken met alleen maar melk en vruchtensap uit een pak.

Ik nam een slok en zette de tv aan voor een beetje afleiding. Dat had ik niet moeten doen. Op de eerste de beste zender waarop ik afstemde, verscheen een foto van mij – een schoolfoto uit de eerste klas middelbare school nog wel. Ik had het niet meer. Het was al behoorlijk raar geweest om Darius’ foto op het nieuws te zien, om bekende nieuwslezers zijn naam te horen uitspreken. Maar het was nog gekker om een foto van mezelf te zien

en ook over mij te horen praten.

Blijkbaar was het geheim van Kamran Smith bekend geworden. Niemand had geweten dat ik gevangen werd gehouden, maar nu wist iedereen opeens wel dat ik was ontsnapt.

‘Er is een mensenjacht ontketend,’ zei Anderson Cooper, de bekende journalist. ‘Terrorist van eigen bodem op de vlucht,’ zei Sean Hannity, de politiek commentator van Fox. Nieuwspresentator Rachel Maddow noemde het ‘een triest hoofdstuk in een steeds triester wordend verhaal’. Maar het verhaal bleef hetzelfde: Kamran Smith en zijn broer Darius Smith waren Amerikaanse terroristen. Een van de ‘deskundigen’ die in het programma van Hannity aan het woord kwamen, een of andere gast uit een denktank, van wie ik nog nooit had gehoord, zei dat Darius en ik allebei in het leger wilden om ‘Amerika van binnenuit te vernietigen’. Ze hadden het over mijn aanmelding bij West Point, mijn tijd op de East Phoenix High School en mijn ruzies met andere kinderen.

Was dit allemaal echt?

Ze lieten de voorgevel van mijn school zien. En toen verscheen mijn teamgenoot Omar Maldonado voor de camera. ‘Hij deed altijd al een beetje uit de hoogte en opschepperig,’ zei hij. ‘Alsof hij beter was dan iedereen.’

‘Ik wist wel dat hij een terrorist was. Je merkte het gewoon aan de manier waarop hij naar je keek. Alsof hij ons allemaal haatte,’ zei Rachel Dubois, een meisje uit een lagere klas, dat ik nog nooit had gezien.

Niemand interviewde Adam of Julia of een van de andere mensen die ik als mijn vrienden beschouwde. Maar misschien bewaarden ze dat voor de ochtendprogramma’s.

Jimmy kwam uit de badkamer van het motel en zwaaide met een Zippo-aansteker. ‘Gast, sorry. Dat blijft nog wel eventjes hangen.’

Ik zette de tv uit. Ik had al meer dan genoeg gezien.

Jimmy klikte zijn aansteker dicht, liep naar de emmer met ijs en schonk een Red Bull voor zichzelf in.

Jimmy was waarschijnlijk maar een paar jaar ouder dan ik. Hij zag eruit als iemand die in een punkband speelde, met lang, lichtbruin haar, een aantal piercings in zijn oor en dure sneakers. Hij droeg een zwart T-shirt van de Arctic Monkeys en zijn armen waren gespierd en zaten onder de tattoos. Op zijn linker onderarm stond een hele rits zwarte getallen.

‘Hoe vind je mijn tattoos?’ vroeg hij toen hij merkte dat ik ernaar keek. Hij trok de mouw van zijn T-shirt omhoog om zijn hele arm te laten zien. Het waren grote en kleine cijfers, horizontaal en verticaal geplaatst in verschillende lettertypes en groottes. ‘IP-adressen,’ zei hij. ‘Alle superbeveiligde sites die ik heb *gecrackt* staan hierop.’ Hij wees op een aantal getallen en noemde de namen: ‘Pacific Bell. Microsoft. *London Times*. Bank of America. NASA.’

‘Je bent een hacker,’ zei ik.

‘Nee, een *cracker*. Hackers zoeken alleen naar het lek in een programma. Crackers maken er gebruik van.’ Jimmy grinnikte. ‘Ik ben een zogenaamde “black hat”. Tenminste, dat was ik. Nu ben ik een “white hat”. Ik sta aan de goede kant.’

‘Hoe komt het dat je van hoed bent veranderd?’

Jimmy wees naar een van de grootste nummers op zijn arm. ‘Hierdoor. Het Amerikaanse ministerie van Defensie. Jawel, het Pentagon. Ik stond op het punt ze te pakken te nemen. Echt. Ik wilde de website van het ministerie vervangen door een van de games die Matthew Broderick krijgt als keuze in *War Games*. Je weet wel: Chess, Poker, Tic-Tac-Toe, Global Thermonuclear War?’

Ik haalde mijn schouders op en schudde mijn hoofd. Ik had geen idee waar hij het over had.

Jimmy gooide zijn armen in de lucht. ‘Niemand kijkt meer naar de klassiekers! Maar goed, ik werd betrapt. Stom. Ik had het signaal door nog een paar niveaus symmetrische cryptografie moeten laten gaan. Ik werd overmoedig en ik liep tegen de lamp. Dus sloot ik een deal: ik zou vertellen hoe ik erin was gekomen – en hoe je het moet beveiligen – en dan zouden zij me niet voor de rest van mijn leven in de gevangenis opsluiten. Daardoor begon ik een heel nieuwe carrière. Nu word ik door allerlei bedrijven betaald om hun beveiliging op internet te testen. De zwarte hoed af en de witte hoed op. Ik heb nog nooit zo veel geld verdiend. Ik heb zelfs voor de CIA gewerkt. Zo heb ik Mickey ontmoet. Natuurlijk moet ik van het ministerie van Defensie nog steeds een elektronische enkelband dragen.’

Jimmy trok zijn broekspijp omhoog en liet me een zwart apparaatje zien dat om zijn enkel zat.

‘Heb je een zendertje aan je been?’ zei ik. ‘Maar dan kunnen ze je volgen! Dan kunnen ze óns volgen!’

‘Rustig maar, knul,’ zei Jimmy. ‘Zodra ze dat dingetje hadden aangebracht, heb ik het gekraakt. De Amerikaanse regering weet niet beter of ik ben op een gameconferentie in Orlando.’

Dane en Aaliyah kwamen terug met hun armen vol tassen en spullen. Ik liep snel naar ze toe en nam een tas van Aaliyah over. Ze moest glimlachen om mijn overdreven ridderlijke gedag, alsof ze me doorhad, maar toch kon ze het wel waarderen. Ze had andere kleren aangetrokken en in plaats van haar mantelpak droeg ze een spijkerbroek en een T-shirt met BACKSTREET BOYS en een foto van de band erop.

‘Wat is dat nou?’ Ik knikte naar haar T-shirt. ‘Heb je dat gekocht in een kringloopwinkel?’

Aaliyahs stralende lach verdween als sneeuw voor de zon en ze keek me

met een ijzige blik aan. Ik besepte meteen dat ik een enorme fout had gemaakt. De moed zonk me in de schoenen.

‘Ho ho,’ riep Jimmy. ‘Nu heb je het verknaald, jongen. Als je grappen maakt over de Boys dan kun je het wel schudden bij de prinses.’

‘Sorry, sorry,’ stamelde ik en ik voelde mijn hoofd rood worden van schaamte. ‘Het was niet mijn bedoeling...’

‘Ik waarschuw je maar één keer,’ zei Aaliyah bloedserieus. ‘En ik ben geen prinses,’ zei ze tegen Jimmy.

‘Heb je de kamer gecontroleerd op afluisterapparatuur?’ vroeg Dane.

‘Jazeker,’ zei Jimmy. ‘De hele boel is gecheckt, alles veilig.’

Aaliyah deed de deur op de grendel en het veiligheidsslot erop.

‘Gaan we... slapen we met z’n allen in deze kamer?’ vroeg ik. ‘Ik bedoel, is Aaliyah...’

Jimmy grinnikte. ‘Dacht je soms dat je samen met haar op een kamer mocht, cowboy?’

Waarschijnlijk was mijn gezicht net zo rood als het blikje fris van Jimmy. ‘Nee, ik wilde alleen maar...’

‘Niet op hem letten,’ zei Aaliyah. Ze legde haar laptop op een tafeltje bij het raam en pakte er een stoel bij. ‘Ga zitten, Kamran. Het is tijd dat je het een en ander te weten komt over Haydar Ansari.’

Hoofdstuk negenenveertig

‘Haydar Ansari,’ zei Aaliyah. ‘Oftewel “de Leeuw”.’

Aaliyah liet een foto zien van een jongetje dat aan het voetballen was. Er stonden nog andere spelers op de voorgrond en het was een wat onscherpe foto, maar je kon duidelijk zien dat Ansari een knappe jongen was met een lichtbruine huid en donkere krullen.

‘Hij is dus nog maar een tiener,’ zei ik.

‘Nee, dat is wel een poosje geleden. Hij is nu in de veertig. Maar dit is de enige betrouwbare foto van hem,’ zei Aaliyah.

Ik keek weer naar de foto. Het had net zo goed een foto van mij kunnen zijn waarop ik voetbalde in plaats van football speelde. We leken helemaal niet zo erg op elkaar, maar op een bepaald moment was voor ons allebei een doelpunt maken of een touchdown scoren het belangrijkste in ons leven, in plaats van politiek.

‘Haydar Ansari komt uit een gefortuneerde familie uit Tikrit, Irak, dezelfde stad waar Saddam Hoessein is opgeroeid,’ lichtte Aaliyah toe. ‘Ansari is verre familie van Hoessein. Ze hadden dezelfde overgrootouders.’

‘Voormalige kamergenoot van de neef van de broer van de vader?’ grapte Jimmy. Hij liet zich met zijn laptop op een van de bedden vallen en kreunde. ‘Au. Wie heeft dit motel uitgezocht? Die matrassen lijken wel van steen.’

Dane liet zijn zware canvas sporttas op het andere bed vallen. ‘Ik heb weleens op steen geslapen,’ zei hij. ‘Dit is echt beter.’

Aaliyah negeerde hen. ‘Toen Saddam Hoessein aan de macht kwam, kreeg Ansari’s familie ook geld en invloed, die ze weer kwijtraakten toen

het leger van Saddam Hoessein grote verliezen leed tijdens Operatie Desert Storm.’

‘Daar zat jij toch ook bij, Dane?’ zei Jimmy.

Dane keek niet op en bleef in zijn tas rommelen. ‘Daar zat ik ook bij,’ zei hij.

‘Omdat ze lid waren van de regerende Ba’ath-partij raakten ze alles kwijt in de oorlog. Om te ontkomen aan vervolging door de nieuwe sjiitische regering vluchtten ze naar Syrië, waar Ansari zijn verdere jeugd doorbracht, kwaad op de Verenigde Staten omdat die zijn leven hadden verpest. Het duurde natuurlijk niet lang voordat hij zich bij Al-Qaida aansloot.’

‘Want dat doe je dan,’ zei Jimmy.

‘Want dat doe je dan,’ zei Aaliyah. ‘Ansari besloot een andere rol te gaan spelen. Hij ging naar de universiteit en werd op eigen kracht een succesvol zakenman. Inmiddels weten we dat hij veel geld doorsluisde naar Al-Qaida. Toen Osama Bin Laden in 2011 werd vermoord, viel Al-Qaida uiteen in tientallen kleine, zelfstandig opererende cellen, over de hele wereld, zoals de beweging eigenlijk was opgezet. Niet lang daarna veranderde Haydar Ansari zijn positie als geldschietster van militaire operaties in die van leider van een uitermate gevaarlijke cel in Afghanistan.’

Ik verschoof mijn blik van de foto van de jonge Haydar Ansari naar het dossier van hem op Aaliyahs scherm. Het begon als de biografie van een heel normale jongen. Geboren. Naar school. Getrouwd met een Syrische vrouw die Bashira heette. Hij kreeg kinderen. Een huis, een carrière. Maar in 2011 gaf hij dat allemaal op. Hij liet alles achter zich en werd een gezicht met een zwart masker voor in een video van Al-Qaida. Vanuit een verscholen bunker ergens in de binnenlanden van Afghanistan bereidde hij terroristische aanslagen voor.

‘De cel van Ansari is verantwoordelijk voor een aantal van de ernstigste

aanslagen op Amerikaanse militairen en burgers in jaren,' zei Aaliyah. 'We weten dat hij erachter zit, maar we zijn er niet in geslaagd hem te pakken te krijgen.' Ze liet een foto van een zwaar gebombardeerd gebouw in een stoffig woestijnstadje zien. 'We dachten dat we hem gedood hadden tijdens een droneaanval, nu drie jaar geleden, maar zes maanden later eiste hij de verantwoordelijkheid op voor een bomaanslag in Egypte waarbij zes Amerikanen om het leven kwamen. Hij is net een kakkerlak. Als je erop trapt, dan komt hij gewoon weer terug.'

'Net als Lindsay Lohan,' zei Jimmy.

'We weten niet waar hij nu is, maar we weten wel dat hij nog leeft,' zei Aaliyah. 'En als jij en Mickey gelijk hebben en hij is in Amerika...'
Aaliyah schudde haar hoofd.

'Waarom zou hij hier zijn? Wat is zijn doelwit?' vroeg Dane.

'Ansari heeft als handelsmerk dat hij gebruikmaakt van ingewikkelde plots en valse aanwijzingen. Het draait allemaal om misleiding,' zei Aaliyah. 'Daarom ben ik het met Mickey eens: het was zijn bedoeling dat wij de geplande aanslag op het WK voetbal voor vrouwen zouden ontdekken. Hij wil dat we denken dat we nu niets meer te vrezen hebben. En dan slaat hij toe. En het zal om iets enorms gaan. Hij wil een groot publiek. Hij wil zo veel mogelijk mensen angst aanjagen.'

'En als hij in Amerika is, zal hij snel willen toeslaan, voordat hij wordt ontdekt.'

'Ik heb hier iets wat misschien kan helpen,' zei Jimmy. Hij draaide zijn laptop om. 'Mickey heeft net de laatste video van je broer gestuurd.'

Hoofdstuk vijftig

W eer een video van Darius?

We gingen bij Jimmy's computer zitten. Darius las opnieuw een verklaring voor vanaf papier. Hij leek ouder geworden. Vermoeider. Hij had inmiddels een lange baard. Ik herkende hem bijna niet. De man die ik hier zag leek helemaal niet meer op de Darius die ik kende en van wie ik hield.

Zouden de vrouw en kinderen van Ansari hetzelfde hebben gevoeld toen ze hem in een terrorist zagen veranderen? Iemand die ze niet meer herkenden?

Ik probeerde me te concentreren op wat Darius zei. Weer hetzelfde verhaal: dood aan Amerika. En toen kwam hij met twee verwijzingen naar Rostam.

De eerste was Rostam tegen Godzilla, een verhaal dat we hadden verzonnen nadat we op een middag een serie Japanse monsterfilms op tv hadden gezien.

De andere ging weer over de handlangers van de Joker.

Verslagen schoof ik achteruit op het keiharde bed.

‘Wat is er?’ vroeg Jimmy.

‘Dezelfde code die hij eerder heeft gebruikt,’ zei ik. ‘Het gaat over football.’

‘Maar die verwijzing naar Godzilla is toch nieuw?’ zei Aaliyah.

‘Jawel. Rostam en Siyavash vochten tegen Godzilla. We konden niet tegen hem op, en daarom lokte we hem met blikken hotdogs een raket in, waarna we hem de ruimte in schoten.’

Jimmy grinnikte.

‘We waren nog kinderen, hoor!’ zei ik verontwaardigd en voor de

honderdste keer. ‘Maar ik wil weten waarom Darius het nog steeds heeft over het WK vrouwenvoetbal.’

‘Om er zeker van te zijn dat je het snapt,’ zei Dane.

‘Maar dat hebben we al gehad,’ zei ik. ‘De CIA, het leger, of wie dan ook, heeft die aanslag verijdeld.’

‘Misschien weten zij dat nog niet,’ zei Jimmy, ‘doordat ze hun kop te diep in het zand hebben gestoken.’

‘Nee,’ zei Aaliyah. ‘Ik weiger te geloven dat Ansari het niet weet. Zelfs als zijn contacten het niet hebben gemeld, dan is hij het te weten gekomen doordat het uitgebreid op het nieuws was en het in alle kranten over de hele wereld heeft gestaan. Het was zelfs op ESPN, een sportzender die wereldwijd uitzendt. Haydar Ansari weet dat de aanslag op het WK is verijdeld. Maar volgens mij was het ook zijn bedoeling dat die werd verijdeld.’

‘Dubbele bodems?’ zei Dane.

‘Precies,’ zei Aaliyah. ‘Hij gaf de CIA een bomaanslag in Canada om ons af te leiden van wat hij echt van plan is hier in Amerika. Iets wat hij geheim heeft gehouden en waarvan ook Darius niet op de hoogte is. Tenzij er een aanwijzing is in jullie Godzilla-verhaal.’

‘Ansari gaat een raket met hotdogs op ons afschieten!’ grapte Jimmy.

‘Ja, daar hebben we niet veel aan,’ zei Aaliyah.

‘Maar waarom komt hij weer met die verwijzing naar de handlangers van de Joker?’ vroeg ik.

Aaliyah haalde haar schouders op. ‘Ik vermoed dat je broer minder informatie uit de buitenwereld krijgt dan we denken. Misschien weet hij niet dat de aanslag op het WK vrouwenvoetbal is verijdeld. Zoals Jimmy zegt, wil hij er alleen zeker van zijn dat wij zijn boodschap begrijpen. En zolang Darius niets weet, weten wij ook niets.’ Ze beet op haar lip. ‘We

hebben nu echt een nieuwe aanwijzing nodig, maar deze video is waardeloos.'

'Niet waar,' zei ik. 'Het moet iets betekenen. De verwijzing naar Godzilla is nieuw.'

Ik vroeg Jimmy om de video nog een keer af te spelen. Ik keek naar Darius terwijl hij zijn boodschap voorlas. *Wat wil je me vertellen, Darius? Wat probeer je te zeggen? Ik weet dat je me iets wilt vertellen.*

Darius kwam weer bij het gedeelte over de handlangers van de Joker, en ik herinnerde me dat we die dag football speelden in de tuin.

En toen had ik het ineens. Ik wist wat Darius de eerste keer hiermee bedoelde en wat hij er nu mee bedoelde. Ik wist wat Haydar Ansari in Amerika van plan was en waar hij een aanslag op zou plegen.

'Godsamme,' zei ik. Ik sprong op en liep door de kamer. 'Godsamme. Wat zijn we stom!'

'Hoezo?' vroeg Aaliyah 'Wat is er?'

'Oké. Wacht. Oké,' zei ik en ik bleef ijsberen. Mijn gedachten vlogen alle kanten op. Ik kon het niet onder woorden brengen. Ik wist niet waar ik moest beginnen. 'Oké. Ja. Sorry. Stel dat Darius weet dat er nog een plan is? Stel dat die verwijzing naar de handlangers van de Joker de eerste keer inderdaad te maken had met het WK, maar dat die nu iets anders betekent?'

'Iets anders?' zei Aaliyah. 'Maar het is hetzelfde verhaaltje. Dezelfde toespeling.'

'De verwijzing was een bom in een football,' zei ik. 'Mickey dacht dat het ging om voetbal in plaats van football.'

'Dat was ook zo,' zei Dane. 'Ze hebben de cel gevonden met de plattegrond van het stadion en alles.'

'Maar je zei dat Ansari gebruikmaakt van misleiding. Bedrog. Hij is slim en dat wil hij ook graag laten merken. Dus wat als deze aanslag hetzelfde is,

maar dan anders uitgevoerd?’

Iedereen keek me vragend aan. Ik legde het niet goed uit.

‘Luister. Oké. We weten dat Ansari in Amerika is, waar of niet?’

‘Dat denken we, ja, anders waren we hier nu niet.’

‘Dus hij is in Amerika. In Arizona. En hij wil een groot doelwit. Iets met veel publiek,’ zei ik.

Ik wachtte tot ze het snapten, maar ze bleven me maar aankijken. Geërgerd pakte ik de afstandsbediening en zette de tv aan. In plaats van naar een nieuwzender ging ik naar ESPN.

‘Welkom terug bij SportCenter,’ zei een verslaggever. ‘De negenenveertigste Super Bowl vindt over een week plaats en alle aandacht is gevestigd op de stad Phoenix in Arizona, waar de teams vandaag de media te woord stonden. Voor meer beelden van de persconferentie gaan we naar Emily Reed die live verslag doet vanuit het Universiteitsstadion van Phoenix. Emily?’

‘O, chips,’ zei Jimmy.

Emily Reed begon met de microfoon in haar hand te vertellen over de aanstaande Super Bowl. Ik draaide me om naar de anderen.

‘Wil je een groot publiek?’ zei ik. ‘Wil je zo veel mogelijk mensen de stuipen op het lijf jagen? Wat denk je van een bomaanslag die bekeken wordt door meer dan honderd miljoen tv-kijkers?’

Aaliyah stond op en begon te ijsberen. Dane keek naar de vloer.

‘Onmogelijk,’ zei Jimmy. ‘Op die dag is dat stadion net zo zwaar beveiligd als het Pentagon. En geloof mij maar, ik weet hoe dat is. Dan hebben we het over barricades, metaaldetectors, honden, een no-fly-zone van vijftig kilometer, gecontroleerd door F-16’s. Het is gewoon een fort. Niemand is zo gek om iets te ondernemen op de Super Bowl.’

‘Maar het klopt wel, vind je niet?’ zei ik. ‘Waarom zouden ze Darius

naar Amerika brengen als het doelwit zich in een ander land bevindt? Omdat dat niet zo is. Het is hier. En het is vanaf het begin om football te doen geweest. Mickey dacht dat het om voetbal ging. Darius eerst ook. Dat is dus misleiding. Iedereen op het verkeerde been zetten. Maar het ging steeds om American football. Darius heeft dat ontdekt!’

‘Een plan met een dubbele bodem,’ zei Aaliyah.

‘Dat kun je niet menen,’ zei Jimmy. ‘Ik zeg je dat het onmogelijk is!’

‘Onmogelijk of niet, we moeten de veiligheidsdiensten inlichten,’ zei Dane. ‘De FBI, de CIA. Mickey.’

Jimmy kwakte zijn laptop op het bed. ‘Ik heb nog een Red Bull nodig.’

Toen hij zijn plastic beker in de emmer met ijs doopte, greep Dane hem bij de pols. ‘Wie heeft er ijs gehaald?’ vroeg hij. Zijn stem klonk geknepen en angstig, alsof ijs in de kamer het ergste was dat de wereld kon overkomen.

‘Ik,’ zei ik verbaasd.

Dane keek Jimmy met een donkere blik aan, alsof hij ons allemaal had verraden. ‘Heb je niet op hem gelet?’

Jimmy trok zijn hand terug en wreef over zijn pols. ‘Ik moest naar de plee!’

Dane keek mij aan, zijn ogen schoten vuur, en ik deinsde terug. ‘Heeft iemand je gezien?’

‘Ik... ik weet het niet. Misschien wel,’ zei ik. ‘Er ging een man een kamer binnen, maar...’

Dane vloog naar het raam aan de voorkant en gluurde vanachter het gordijn naar buiten. Op het glas verschenen rode lichtjes.

‘Iedereen liggen!’ brulde Dane, en op hetzelfde moment vloog er een traangasgranaat met een witte rookpluim door het raam.

Hoofdstuk eenenvijftig

Toen ik me op de vloer liet vallen, begon zich al een witte wolk door de kamer te verspreiden. Mijn ogen traanden en ik had een branderig gevoel in mijn neus en keel.

Dane dook tussen de bedden om de walmende granaat te pakken. Hij kwam overeind met in zijn ene hand de granaat en zijn andere arm voor zijn gezicht geslagen. Het ding leek nog het meest op een Romeinse kaars, die aan het ene uiteinde fel brandde en witte rook uitbraakte. Ik kon het gewoon niet geloven. Wie pakte er nou een traangasgranaat op? Waar was Dane mee bezig? Ik hoestte al bijna mijn longen uit mijn lijf terwijl ik nog wel aan de andere kant van de kamer was.

Dane stopte de rokende granaat in de ijsemmer en de vlam doofde direct. ‘We moeten opschieten,’ zei hij met verstikte stem. ‘Ventilator in de badkamer.’

Jimmy stond op en verdween in de badkamer. Een paar seconden later hoorde ik de ventilator draaien, waardoor het traangas dat nog in de kamer hing, werd weggeblazen.

Kogels vlogen door de restanten glas in het raam. Ik ging plat op de vloer liggen. Dane greep een van de matrassen en zette die het tegen het kapotte raam. Ik deed mijn handen over mijn hoofd en probeerde in de plakkerige vloerbedekking van het motel te verdwijnen.

Dane gooide Aaliyah een sporttas toe. ‘Achtermuur,’ zei hij, en ze rende naar de badkamer, waar Jimmy net naar buiten kwam. Dane zette het andere matras tegen de andere muur als een soort fort van kussens. ‘Trek hem eronder!’ riep hij.

Jimmy griste zijn laptop mee, en toen mij, en samen kropen naar de

ruimte tussen de matrassen en de muur. Ik snapte niet wat dit voor zin had. De kogels vlogen dwars door het matras tegen het raam.

Het was onvoorstelbaar, maar er werd op ons geschoten. ‘Ze schieten op ons!’ riep ik.

‘Klopt,’ zei Jimmy. ‘Dat doen ze namelijk als je met een pistool ontsnapt uit een gebouw van de binnenlandse veiligheidsdienst.’

‘Ik heb alleen maar op de brandblusser geschoten!’ zei ik.

Er sloeg een kogel in de tv en Emily Reed verdween in een flits en een heleboel geruis. Dane trok de tv van zijn plek en schoof hem tegen de deur en stapelde er de tafel en stoelen op. Hij wilde natuurlijk niet dat de soldaten binnenkwamen, maar kennelijk was dit ook niet de manier waarop hij naar buiten wilde.

Jimmy stopte haastig zijn laptop in zijn rugzak. ‘Ze kunnen nu elk moment binnenvallen,’ zei hij.

Dane trok zijn pistool, haalde de veiligheidspal eraf en richtte op de deur.

‘Hij gaat toch niet op ze schieten?’ zei ik. ‘We moeten toch laten zien dat ik geen terrorist ben?’

Dane hoorde me dit zeggen boven het lawaai van de schoten uit en stopte zijn pistool terug. ‘Aaliyah?’ riep hij.

‘Explosieven klaar!’ riep Aaliyah.

‘Explosieven?’ zei ik.

Dane duwde Jimmy en mij onder het matras dat tegen de muur stond en Aaliyah kroop tegen ons aan.

BOOEEM. De hele kamer trilde van de explosie. De muur van de badkamer werd weggeblazen en uit de kapotte leidingen spoten fonteintjes water tussen het kapotte hout en brokken pleister. Achter de opgeblazen muur was de parkeerplaats – en daar stond onze bestelbus.

Hoofdstuk tweeënvijftig

De banden van de bestelbus zoemden over het wegdek en de koplampen maakten in het duister een meter of tien wegdek, bomen en heuvels zichtbaar. Dane zat achter het stuur. Hij reed zo hard dat we wel leken te vliegen. Lange tijd zei niemand iets. Volgens mij luisterden we allemaal of er nog werd geschoten. Maar uiteindelijk was er geen ander geluid te horen dan het gerammel van de bus. Na wat er in het motel was gebeurd, zouden we vannacht niet meer stoppen, dat wist ik zeker. En als het aan mij had gelegen, zouden we niet meer stoppen tot we in Arizona waren.

‘Bel Mick,’ zei Dane op een gegeven moment, en we schrokken op alsof er een wekker was gegaan.

Jimmy deed zijn laptop open en ging door een aantal ingewikkelde schermen en vensters tot eindelijk een slaperig uitziende maar nog steeds aangeklede Mickey Hagan in beeld verscheen. Achter hem waren een heleboel boekenplanken te zien. Misschien was het bij hem thuis.

‘Kamran, Aaliyah, Jimmy,’ zei hij. ‘Is Dane er ook? Alles in orde?’

‘Ja,’ zei Aaliyah. ‘Maar het had niet veel gescheeld. Ze hebben ons ontdekt in het motel.’

‘Dat weet ik,’ zei Mickey.

‘Wist je dat?’ zei ik. ‘En je hebt ons niet gewaarschuwd? Ze hebben op ons geschoten. Traangas gebruikt! Echte kogels! We hadden wel dood kunnen zijn!’

‘Sorry,’ zei Mickey. ‘Ik wist dat ze achter jullie aan zaten, maar ik kon jullie niet waarschuwen. Ze hebben ervoor gezorgd dat ik “per ongeluk expres” te weten kwam dat ze dit zouden gaan doen, om te kijken of ik een

lek was. Of ik contact had met jullie.'

Ik kon het nog steeds niet geloven. Mickey moest toch op een of andere manier de mogelijkheid hebben gehad om ons te waarschuwen. Om ons een seintje te geven.

Jimmy zag aan mijn gezicht hoe kwaad en in de war ik was, en hij schoot in de lach. 'Welkom in de spionagebusiness, gast. Dit hoort er allemaal bij.'

'Maar het zit me dwars dat ze zo opvallend te werk gingen,' zei Mickey. 'Twintig jaar lang ben ik buiten alle briefings gehouden, en dan word ik plotseling uit het ziekenhuis gesleurd en naar het hoofdkantoor van de CIA in Langley gebracht. Wat een gestuntel.'

Het ziekenhuis? Mickey's been. Natuurlijk. Dane had op hem geschoten. Ik zou nooit vergeten hoe de kogel een bloederig gat in Mickey's been maakte. 'Hoe gaat het met je been?' vroeg ik.

Mickey glimlachte. 'Aardig dat je het vraagt. Het doet verduiveld veel pijn, maar ik heb wel erger meegemaakt. Dane weet wat hij doet. Het was een schoon schot, dwars erdoorheen. Geen gebroken bot, het zal vanzelf genezen. Dit hoort er allemaal bij, zoals Jim zei.' Hij liet een wandelstok zien. 'Het voordeel hiervan is dat ik nu iets heb om mee naar de buurkinderen te zwaaien als ik zeg dat ze van mijn gazon af moeten gaan.' Hij glimlachte zwakjes. 'Ik ben alleen bekaf. Het is een lange dag geweest. Kamran, heb je kans gezien om de nieuwe video van je broer te bekijken?'

Aaliyah en ik vertelden Mickey over de verwijzing naar football, die volgens ons over de Super Bowl ging, en ook over het verhaal van Rostam tegen Godzilla. Toen we klaar waren, keek hij net zo geschrokken als wij bij het idee dat er een aanslag tijdens de Super Bowl zou plaatsvinden.

'Het klinkt logisch,' zei Mickey. 'Maar Jimmy heeft wel gelijk. Het stadion zal op de dag van de wedstrijd nog beter beveiligd zijn dan de president toen hij Afghanistan bezocht. Maar dat mag ons er niet van

weerhouden een en ander te onderzoeken. Ik zal het doorgeven alsof ik dit zelf heb bedacht. Als ze het niet geloven, dan moeten we er maar op vertrouwen dat de beveiliging van de Super Bowl wat het ook is weet tegen te houden. En hoe zit het met het verhaal van Godzilla?’

‘Hotdogs,’ zei Aaliyah. ‘Misschien heeft het iets te maken met de versnaperingen die tijdens de Super Bowl verkrijgbaar zijn?’

‘Dat is een goeie. In ieder geval is dit een aanknopingspunt. Ik zal me erover buigen. Zorg intussen dat jullie zo snel mogelijk in Arizona komen zonder vermoord te worden.’

Hoofdstuk drieënvijftig

De adrenalinestoot die ik had gekregen door de overval op ons in het motel zorgde ervoor dat ik nog een tijdje wakker bleef en ik maakte daar maar gebruik van door het telefoonnummer dat Mickey me had gegeven uit mijn hoofd te leren. Maar na ongeveer een uur viel ik als een blok in slaap. Toen ik wakker werd op het schuimrubbermatje op de vloer van de bus, was ik helemaal stijf en deed alles zeer. De zon kwam al op. Inmiddels zat Jimmy achter het stuur. Aaliyah zat naast hem en luisterde met haar ogen dicht naar muziek op haar koptelefoon. Dane zat op een van de bankjes achterin en at een appel.

‘Heb je honger?’ vroeg hij en hij hield me een banaan voor.

Opeens merkte ik dat ik uitgehongerd was en ik nam de banaan gretig aan. Het duurde een tijdje voordat ik niet meer zo duf en stijf was, maar de banaan hielp wel. De stilte trouwens ook.

‘Waar zijn we?’ vroeg ik.

‘Even voorbij Louisville, Kentucky,’ zei Dane. ‘We schieten lekker op. Drink je koffie?’

Ik dronk geen koffie. In plaats daarvan gaf Dane me een fles met grapefruitsap. Dane en ik waren nu al bijna een hele dag bij elkaar en ik had hem nog niet eens echt goed bekeken. Eerlijk gezegd probeerde ik zo veel mogelijk níét naar hem te kijken. Hij was groot, sterk. Zijn biceps waren ongeveer net zo dik als mijn dijen. Hij had kortgeknipt haar, zo kort dat hij bijna kaal leek, en een zwarte snor. Het opvallendste aan hem was zijn bewegingsloosheid. Hij bewoog alleen maar als het nodig was.

Op zijn neus zat wit verbandgaas.

‘Het spijt me van je neus,’ zei ik tegen hem.

Hij draaide zijn hoofd naar me toe. Het leek alsof het hoofd van een standbeeld langzaam mijn richting op draaide. Doodeng. ‘Hoeft niet,’ zei hij. ‘Initiatief nemen is altijd goed. Soms kan dat het verschil betekenen tussen leven en dood. Je wist niet dat ik je kwam helpen, dus heb je jezelf geholpen. Maar je zult niet altijd een ijzeren dienblad in de buurt hebben. Als je cadet in West Point bent, zul je nog een hoop andere dingen leren, maar als je dat wilt kan ik je intussen wel een paar snelle en smerige trucjes bijbrengen om jezelf te verdedigen.’

‘Ik... eh... ja, dat zou geweldig zijn,’ zei ik. ‘Maar ik ga niet naar West Point.’

‘Mickey zei van wel.’

‘Nou ja, dat was het plan. Maar ik weet nu wel zeker dat ik niet meer ga.’

‘Zodra we je broers naam hebben gezuiverd, word je vast weer toegelaten,’ zei Dane.

Dat raakte me heel erg. ‘Geloof jij echt dat Darius onschuldig is?’

‘Natuurlijk,’ zei Dane. ‘Hij is een Ranger. Rangers geven niet op en ze veranderen niet van koers. Het woord “opgeven” kennen ze niet.’

En dat was het dan. Dane was er heilig van overtuigd dat mijn broer onschuldig was, met als enige reden dat hij een United States Ranger was. Voor hem was het onvoorstelbaar dat een Ranger zich ooit tegen zijn eigen land zou keren. Ik wilde dat iedereen zo dacht.

Dane haalde het magazijn met kogels uit zijn pistool en maakte de kamer schoon. Hij haalde de trekker een paar keer over terwijl hij voor alle zekerheid het wapen naar de grond gericht hield.

‘We zullen doen alsof iemand een pistool op je gericht heeft,’ zei Dane. ‘Je wilt niet dood. Wat is het eerste wat je doet?’

‘Het wapen afpakken.’

‘Nee,’ zei Dane. ‘Je doet niets. Als je niet dood wilt, moet je doen wat ik je zeg. Als het om een roofoverval gaat, geef je alles wat je bij je hebt af. Je leven is altijd meer waard, en iemand proberen te ontwapenen is de beste manier om neergeschoten te worden. De tweede manier is maken dat je wegkomt. Probeer zo’n groot mogelijke afstand en zo veel mogelijk obstakels tussen jou en het wapen te krijgen. Als je gaat vechten, dan wordt de kans dat je wordt neergeschoten alleen maar groter. Gesnapt?’

Ik knikte.

‘Zo,’ zei hij. ‘Als je zeker weet dat degene die je aanvalt je neer gaat schieten, wil je proberen het wapen af te pakken.’ Hij richtte het ongeladen wapen op me. ‘Pak het pistool van me af.’

‘Hier?’

‘Denk je soms dat degene die jou aanvalt op een voor jou geschiktere plek gaat staan als je het hem vraagt?’

Ik keek naar het pistool in Danes grote handen en probeerde het zo snel mogelijk af te pakken.

Klik. De kogel zou dwars door mijn hersenpan zijn gegaan.

‘Niet naar boven grijpen,’ zei hij. ‘Naar beneden.’

Klik. Ik greep naar beneden, maar zou in mijn buik zijn geraakt voordat ik het pistool kon pakken.

‘Zorg dat je uit de directe vuurlinie komt. Ga aan de zijkant van het wapen staan. Voor mij is het makkelijker om met het wapen voor mijn lichaam langs te gaan dan een brede zwaai te maken, snap je. Nog een keer.’

Ik verzette een stap, pakte zijn pols en duwde die naar beneden.

Klik. Nog steeds dood. Of in ieder geval in mijn been geschoten, net als Mickey.

‘Dat is al beter,’ zei Dane. ‘Pak het wapen vast, niet de pols. De

bedoeling is dat je de macht over het wapen krijgt.’ Hij legde mijn hand op het pistool. ‘Buig mijn pols terug terwijl je het wapen vasthoudt. Helemaal terug, totdat hij niet verder kan. Dat is een gewrichtsklem. Zo kan ik heel moeilijk iets met mijn hand doen. En als je het wapen dan van je af hebt gericht, kun je de tegenaanval inzetten.’

‘Tegenaanval?’

‘Een snelle actie. Iets wat pijn doet. Schop hem in zijn kruis. Geef hem een stomp op zijn keel. Klauw hem in zijn gezicht.’

‘Dat is niet erg eervol.’

‘Dit heeft niks met eer te maken. Het is een kwestie van overleven. Het is jij of hij.’ Dane ontspande zijn arm en ik liet los. ‘Je maakt gebruik van die klem en bezorgt je tegenstander pijn om het wapen te pakken te krijgen. En als je het eenmaal in handen hebt haal je de kogels eruit en schopt of gooit het weg.’

‘Moet ik hem niet onder schot houden?’

‘Je hebt het pistool van hem afgepakt; wie zegt dat hij het niet terug zal pakken? Nee. Dat doe je pas als je een getrainde soldaat bent. En zelfs dan kun je een vuurgevecht het beste overleven door er niet in terecht te komen. Het ergste wat hij zonder wapen kan doen, is je tot moes slaan. Het ergste wat hij kan doen met een wapen is je doodschieten. Je ontdoet je van het wapen en rent weg. Roept om hulp. We doen het nog een keer. En nu alleen het vastpakken en de klem.’

Ik probeerde alles te doen wat hij me had geleerd. Ik draaide, pakte het pistool. Probeerde zijn pols terug te duwen tot die niet verder kon. Het was net alsof ik een telefoonpaal in tweeën wilde breken. Ik was best sterk voor iemand die in de laatste klas van de middelbare school zat, maar ik was wel zeventien. Dane hield het pistool op me gericht. Een paar seconden liet hij me een beetje aanmodderen en toen haalde hij de trekker over.

Klik.

‘Het laatste deel van de les is het belangrijkste,’ zei hij. ‘Doe dit soort dingen nooit bij iemand die sterker is dan jij.’

‘Ja hoor. Dus ik mag alleen aangevallen worden door mijn oma of een brugklasser.’

Dane schoot in de lach. ‘Je wordt heus wel zwaarder en groter, en in het leger word je ook sterker, cadet.’

‘Als ik word toegelaten.’

‘Ik zei toch dat ze je zullen toelaten,’ zei Dane. ‘We doen het nog een keer. Ik zal het je nu niet meer zo moeilijk maken.’

We oefenden de bewegingen nog een paar keer. Dane duwde terug, maar niet zo hard dat ik hem niet terug kon duwen. Uiteindelijk werd het me duidelijk wat ik moest doen, ook al deed ik het nog steeds niet helemaal goed.

‘Mickey heeft net een bericht gestuurd,’ zei Jimmy vanaf de bestuurdersstoel. Hij had zijn telefoon in zijn hand en las van het scherm. ‘Hij wil een praatje maken.’

Hoofdstuk vierenvijftig

Jimmy stopte bij een benzinepomp. We tankten, kochten iets te eten en gingen naar de wc. Daarna verzamelden we ons rond Jimmy's laptop om met Mickey te kunnen praten. Terwijl Jimmy de ingewikkelde handelingen verrichtte om de geheime en beveiligde verbinding tot stand te brengen, at ik een gedroogd worstje en dronk ik een blikje Dr Pepper.

Mickey zat nu in zijn auto. Hij zag er iets beter uit. Uitgeruster. Hij had niet zoals ik op de vloer van een bestelbus geslapen.

‘Ik heb het idee van de Super Bowl neergelegd bij de knappe koppen.’ zei hij. ‘En ze vonden het net zo onvoorstelbaar als jij, Jimmy. Maar ik denk wel dat ze in ieder geval iets tegen de beveiliging van de Super Bowl hebben gezegd, dus ze weten dat ze de veiligheidsmaatregelen moeten aanscherpen, voor zover dat nog mogelijk is. Maar des te beter dat we je hebben bevrijd, Kamran.’

‘Dat snap ik niet,’ zei ik.

‘Als de CIA hier niets mee gaat doen, dan moeten we zelf iets ondernemen,’ zei Mickey. ‘Ik heb ook even bekeken hoe het zit met jouw idee over de versnaperingen, Aaliyah. De etenswaren worden verzorgd door Kendall Food Services, en dat bedrijf is in Nashville, Tennessee gevestigd.’

Dane keek Jimmy aan, en die haalde meteen een tablet tevoorschijn om het op te zoeken.

‘Tot dusver is dat de beste interpretatie van de aanwijzing die Darius ons heeft gegeven. Als hij het tenminste echt over de Super Bowl heeft. Het transport van de etenswaren vanuit Nashville vindt pas later vanavond plaats. Dane, ik wil dat jij dit met het team onderzoekt.’

‘Maar... hoe zit het dan met Darius?’ vroeg ik. ‘De Super Bowl is over

vier dagen. We moeten hem opsporen.'

'Voor ons komt op de eerste plaats dat we een aanslag tegen de Verenigde Staten moeten vrijdelen,' zei Mickey. 'Dat weet Darius.'

'Hij is een Ranger,' zei Dane. 'Hij is bereid daar zijn leven voor te geven.'

Mickey stak snel zijn handen op. 'We zullen natuurlijk alles in het werk stellen om dat te voorkomen, Kamran,' verzekerde hij me. 'Maar Dane heeft gelijk. Je broer is een soldaat. En tot een paar maanden geleden was hij ook een heel goede soldaat, en sindsdien misschien nog wel een betere. Hij doet wat hij kan om te verhinderen dat de terroristen zullen toeslaan, en dat moeten wij nu ook doen. Als de Super Bowl het doelwit is, hebben we nog even de tijd. Niet te lang, maar wel even. En als we erin slagen om te vrijdelen wat Ansari van plan is, dan is straks deze hele toestand voorbij.'

Dan is straks deze hele toestand voorbij en hebben we Darius niet meer nodig, dacht ik. Als wij het terroristische plan van Haydar Ansari om zeep helpen, dan wordt Darius door Haydar Ansari om zeep geholpen.

Hoofdstuk vijfenvijftig

‘Kunt u het nog een keer nakijken?’ zei Aaliyah tegen de beveiligers achter de balie van het pakhuis van Kendall Food Services. ‘Mijn naam is Hana Nazari. N-A-Z-A-R-I, van Channel Five News?’ Ze hield een microfoon omhoog en deed alsof ze erin sprak. ‘Hebt u me niet op tv gezien?’

Aaliyah kon echt heel goed voor een verslaggeefster doorgaan. Ze was nog mooier dan Emily Reed van de sportzender ESPN, die ook donker haar en een lichtbruine huid had. Aaliyah had weer haar donkerblauwe rok en jasje aan met zwarte hoge hakken, dezelfde outfit die ze droeg in het gebouw van de binnenlandse veiligheidsdienst. Ik kon mijn ogen bijna niet van haar afhouden, en moest mezelf echt tot de orde roepen.

‘Het spijt me,’ zei de man van de beveiliging. Op zijn hemd droeg hij een naamplaatje met VOSS erop. Ik kon niet zien of dat zijn eigen naam was of de naam van de beveiligingsfirma. ‘Ik kan niets vinden over toestemming voor filmopnames vanavond,’ zei hij.

‘Het is min of meer een promotiefilmpje voor jullie bedrijf,’ zei Aaliyah. “Trucks van Superservices gaan op weg naar Super Bowl.” “Nashville voorziet hongerige fans van Super Bowl van proviand.” Geweldige publiciteit voor Kendall Food Services.’

De buitendeur ging open en Jimmy kwam binnen in een blauwe overall en met een witte bouwhelm op. In zijn handen had hij twee tassen met gereedschap. ‘Ik ben van BellSouth,’ zei hij. ‘Iemand heeft gebeld over een telefoonlijn die gerepareerd moest worden?’

‘Klopt,’ zei de beveiligers. ‘Hier de gang door en...’

‘Chris, met wie hebben we ook alweer gesproken?’ onderbrak Aaliyah

hem. Ze had het tegen mij. In het toneelstukje dat we opvoerden heette ik Chris en ik moest doorgaan voor haar cameraman. Al kon ik me niet voorstellen dat iemand daarin zou trappen met de videocamera die Jimmy me had gegeven. Het was weliswaar niet zo'n klein dingetje, maar ook geen camera die je op je schouder moest meetorsen.

Aaliyah wachtte op mijn antwoord en zoals afgesproken las ik een naam op van de personeelslijst die aan de muur tegenover me hing. 'Het was zoiets als Murray of Murphy,' zei ik.

'William Murphy?' vroeg de beveiligder. 'Van public relations?'

'Ja, dat is 'm,' zei Aaliyah. 'Kunt u hem even bellen?'

'Mevrouw, het is al vijf voor elf in de avond.'

'Dat betekent dat de nieuwsuitzending van elf uur over vijf minuten begint.'

'Hé, gabber,' zei Jimmy. 'Waar zit de router?'

'Sorry,' zei de beveiligder met een rood hoofd. 'De gang door en naar rechts. Het staat op de deur.'

Jimmy knikte en liep naar de gang.

Aaliyah bleef een beetje staan babbelen met de beveiligder over de onderwerpen waar ze de laatste tijd mee bezig was geweest, alleen maar om Jimmy de gelegenheid te geven op zijn bestemming te komen.

'Oké, ga je gang,' zei Jimmy. Ik schrok me rot toen zijn stem duidelijk door de oortjes klonk die Aaliyah en ik in hadden.

'Kunt u hem alstublieft bellen?' vroeg Aaliyah aan de beveiligder. 'Ik weet niet waarom meneer Murphy geen boodschap heeft achtergelaten, maar we hebben alles besproken en over twintig minuten ben ik live in de uitzending.'

De beveiligder zwichtte. 'Ik bel wel.'

Ik keek zenuwachtig om me heen toen de man de telefoon pakte. Ik had

geen idee wat er nu ging gebeuren, maar Jimmy had ons verzekerd dat het zou werken.

‘Meneer Murphy?’ zei de beveiligder. Hij stopte een vinger in zijn andere oor om het telefoongesprek beter te kunnen volgen. ‘Meneer Murphy? Met Clifford Voss, nachtbeveiliging van het distributiecentrum. Ja. Het spijt me dat ik u moet storen tijdens het feest, maar ik heb hier mevrouw...’

‘Nazari,’ zei Aaliyah. ‘Channel Five.’

‘... mevrouw Nazari van Channel Five en ze zegt dat ze... Ja, meneer Murphy. Dat klopt. Nee.’

Ergens in de gang, niet ver van waar we stonden was Jimmy via een patchkabel de uitgaande lijn van het pakhuis binnengedrongen. Door de naam die ik had opgelezen toen hij in de lobby was, wist hij wie de beveiligder zou bellen. Het enige wat hij hoefde te doen was het telefoontje onderscheppen en zich voordoen als William Murphy. Ik geloofde hem niet toen hij tegen me zei dat het een makkie zou zijn, en ik was nog steeds bang dat Clifford Voss de echte William Murphy aan de lijn had.

‘Ik begrijp het. Goed, meneer. Dank u. Sorry dat ik u moest storen. Jawel. U ook.’ Meneer Voss hing op en keek ons achterdochtig aan. Mijn blik schoot naar de deur; ik was er klaar voor om het op een lopen te zetten.

Hoofdstuk zesenvijftig

‘Meneer Murphy biedt zijn excuses aan,’ zei beveiligers Voss. ‘Hij zei dat hij u heeft gesproken, maar dat hij gewoon vergeten is dat door te geven aan de beveiliging.’

‘Ach, natuurlijk,’ zei Aaliyah. Ze was al onderweg naar de deur van het pakhuis. ‘Bedankt, meneer Voss. We weten waar we moeten zijn.’

‘Ik zal de floormanagers die vanavond dienst heeft bellen en zeggen dat u eraan komt.’

‘Geweldig,’ riep Aaliyah nog achterom. Ik liep snel achter haar aan. ‘Nogmaals bedankt!’

De klapdeuren vielen met een bons achter ons dicht en ik haalde opgelucht adem. Aaliyah leek totaal niet nerveus en ze liep kordaat op haar hoge hakken door de betonnen gang.

Ze bracht haar hand naar het microfoontje van het 4-wegcommunicatiesysteem in haar oor. ‘Hé, gabber?’ herhaalde ze zachtjes wat Jimmy net had gezegd. ‘Zegt Wolverine dat ook niet?’

‘Ze kent Wolverine!’ Jimmy’s stem klonk door de oortjes van haar en mij. ‘O, hebben we hier een fan? Kamran, je hebt concurrentie.’

Ik kreeg een rood hoofd. Ik had gehoopt dat het niet zo in de gaten liep dat ik een beetje op Aaliyah viel.

‘Hou op met dat gelul,’ zei Dane door de oortjes. Hij was ook met ons verbonden en kon alles horen wat we tegen elkaar zeiden. ‘We moeten aan de slag. Jimmy, we hebben de transportbrieven nodig. De machtigingspapieren.’

‘De hele mikmak,’ zei Jimmy. ‘Ik weet hoe het moet. Binnen tien minuten kan ik je vertellen wat de directeur vanmorgen als ontbijt heeft

gegeten.'

Het was Jimmy's taak om de computerprogramma's van het pakhuis te hacken en te onderzoeken of er iets raars aan de hand was.

Ik stootte tegen een waterkoeler, die bijna omver ging omdat ik nogal stuntelig Aaliyahs ferme stappen probeerde bij te houden. Ze ging iets langzamer lopen.

'Je bent zenuwachtig, hè?' zei ze.

'Ja,' moest ik toegeven. Ik zou eigenlijk op school moeten zitten, in plaats van een undercoveroperatie uit te voeren met getrainde mensen van een speciale eenheid. Ik wilde de boel niet verpesten, maar er was nog iets anders waar ik me zorgen over maakte.

'Je doet het geweldig,' zei Aaliyah. 'Doe gewoon maar met mij mee.'

'Als we... als we echt iets vinden,' zei ik, en vervolgens bracht ik mijn grootste angst onder woorden. 'En als we inderdaad weten te verhinderen dat Haydar Ansari een aanslag pleegt, en het klopt dat hij Darius heeft gebruikt om ons valse informatie te geven, betekent dat dan dat hij Darius niet meer nodig heeft? Dat hij hem... dat hij hem zal vermoorden?'

Aaliyah knikte en er verscheen een meelevende blik in haar ogen. 'Dat zou kunnen. Maar ik laat je broer niet stikken, Kamran. Als dit achter de rug is, sporen we Darius op en zuiveren we zijn naam, wat er ook gebeurt.'

'Waarom doe je dit eigenlijk?' vroeg ik.

'Wat bedoel je?'

'Dit. Mij helpen. Darius helpen. Voor Mickey werken.'

Aaliyah haalde even diep adem en een paar seconden was alleen het tikken van haar hakken op de vloer te horen. We gingen een deur door. Tussen ons en de laadplatforms aan het eind van het complex bevond zich een lang pakhuis vol dozen met KENDALL FOOD SERVICES erop. Er was niemand te zien – het was tenslotte bijna elf uur 's avonds.

‘Hoe oud was jij toen de aanslag van elf september plaatsvond?’ vroeg ze uiteindelijk.

‘Eh, drie.’ Ik voelde me plotseling heel erg jong.

‘Ik was veertien,’ zei ze. ‘Ik zat in de tweede klas van de middelbare school. Exeter. Ken je die?’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Een grote, chique kostschool in New Hampshire. Op 9/11 zat ik er nog geen maand. Ik had geen vrienden en zat niet bij een club. En na elf september wilde ook niemand meer vrienden met me worden of me als lid van een van hun clubs hebben.’

Precies hetzelfde was mij overkomen toen Darius is het nieuws kwam. Ik wist hoe ze zich gevoeld moest hebben: de blikken, het gefluister, de rotopmerkingen – en dat zei ik tegen haar.

‘Dus neem nou wat jij hebt doorgemaakt in die twee weken, en vermenigvuldig dat met vier jaar. Mijn vader wilde me van Exeter halen en me naar een school in Zwitserland sturen. Maar ik smeekte hem zo ongeveer om me daar te laten. Misschien wel een beetje uit koppigheid. Maar het belangrijkste was dat ik zoveel van Amerika hield. Zelfs toen ik nog een klein meisje was droomde ik ervan om hiernaartoe te gaan. Ik hield van de Amerikaanse tv, Amerikaanse films, Amerikaans eten...’

‘Amerikaanse boybands?’

Ze glimlachte. ‘Dat was niet gewoon houden van. Ik verafgoodde Amerikaanse boybands.’

‘Weet je wie er op het feest voor haar zestiende verjaardag speelde?’ zei Jimmy via onze oortjes. Ik schrok me weer wild, want ik was helemaal vergeten dat Dane en hij nog steeds meeluisterden. ‘NSYNC. Haar rijke pappie had ze ingehuurd om alleen voor haar op te treden.’

‘Justin heeft me hier gekust,’ zei ze dromerig en ze wees naar een plekje

op haar wang. Ik moest lachen omdat ze zo serieus was. ‘Natuurlijk was iedereen van mijn school er. Iedereen was opgewonden. Maar ze kwamen alleen voor het concert. Niet een van hen was echt een vriend of vriendin van me. Daarvoor bleven ze te ver uit mijn buurt. Je vroeg me net waarom ik dit doe, en dit is het antwoord. Door elf september ben ik harder geworden. Ik ben erdoor veranderd. Ik wilde de haters bewijzen dat niet alle moslims radicale terroristen waren. Dus toen ik eindexamen had gedaan, ben ik naar Georgetown gegaan om internationale betrekkingen te studeren, in het bijzonder de betrekkingen tussen de Arabische landen en het Westen. Daar ontdekte Mickey mij. Hij nam me zo van de universiteit aan als adviseur van de CIA, en ik heb er geen seconde spijt van gehad. Toen hij me vertelde over jou en Darius, deed ik meteen mee. Daar hoefde ik niet eens over na te denken.’

Ik knikte. Terwijl ik in mijn eigen, kleine wereldje in Phoenix leefde, was het nooit bij me opgekomen dat er nog iemand anders kon zijn die hetzelfde had meegemaakt als ik. Iemand die te maken had gekregen met dezelfde vooroordelen als ik en er alles aan wilde doen om die recht te zetten.

We liepen het pakhuis in, waar een klein groepje mensen bezig was vrieswagens vol te laden met pallets met in plastic verpakte dozen van Kendall Food Services. Ik keek nog eens goed.

Een van de mensen die bezig waren de vrachtwagens in te laden, kende ik.

Hoofdstuk zevenenvijftig

Het was Dane! Hij had de bruine broek en dito werkhemd aan van Kendall Food Services en hij controleerde de pallets met een elektronische scanner. Ik wist dat hij als opdracht had gekregen het pakhuis ongezien binnen te komen via de achterdeur, maar toch verbaasde het me hoe grondig hij dit had aangepakt. De Groene baretten waren er werkelijk ontzettend goed in om totaal onopgemerkt ergens binnen te dringen en zich aan de omgeving aan te passen.

Een man met een rood gezicht in een wit overhemd met een bruine stropdas kwam met driftige passen op ons af. Onder zijn armen zaten grote transpiratievlekken en hij bette zijn kalende, bezwete schedel met een zakdoek.

‘Ik... eh, Fred Sorenson, aangenaam,’ zei hij en hij versperde ons de weg. ‘Ik... eh... jullie overvallen me een beetje.’ Hij keek naar mijn camera alsof het een bazooka was. ‘Willen jullie het inladen van de goederen filmen?’ Hij keek om zich heen. ‘Waarom?’

‘Promotiefilmpje,’ zei Aaliyah, die meteen weer haar rolletje speelde. “Levensmiddelenbedrijf uit Nashville voorziet hongerige fans van Super Bowl van proviand.” Op tv is het een en al Super Bowl wat de klok slaat.’

Fred Sorenson moest even slikken; hij veegde zijn hoofd weer met zijn zakdoek af. Hij zag eruit alsof hij een hartaanval zou krijgen. Aaliyah zag het vast ook.

‘Een paar shots van de vrachtwagens die wegrijden dan?’ zei hij.

Opeens klonk Jimmy’s stem weer in onze oren. Wij konden hem wel horen, maar Fred Sorenson natuurlijk niet. ‘Interessant,’ zei Jimmy. ‘Alle andere etenswaren – frietjes, nacho’s, popcorn, snoep – kwamen van de

gebruikelijke leveranciers. Maar hun vaste hotdog-leverancier kon niet leveren. Storing in de vriesinstallaties in het bedrijf in Chicago. Kendall Food Services moest een andere leverancier vinden in Houston. De hotdogs werden hier pas vanmiddag afgeleverd.'

Hotdogs! Daar hadden Darius en ik Godzilla mee de raket in gelokt.

'Ik heb een verzoekje,' zei Aaliyah verleidelijk tegen Sorenson. 'We zouden het erg leuk vinden om een paar dozen te openen. Dan kunnen we laten zien wat voor dingen er worden geleverd. Iets heel Amerikaans, waarbij je meteen aan football denkt. En doos met hotdogs bijvoorbeeld.'

Fred Sorenson had het niet meer. 'H-hotdogs?' stamelde hij. Achter hem sprong Dane uit een aanhangwagen en klom weer in een andere, op zoek naar dozen met hotdogs. 'Ik... ik... het lijkt me geen goed idee,' zei Sorenson. 'Jullie moeten echt weg. Alsjeblieft, ga nu.'

Danes stem klonk zwaar en rustig in onze oren. 'Hebbes. Alleen de bovenste dozen zijn gevuld met hotdogs,' zei hij. 'De rest zit vol met kneedbommen. C-4. Genoeg om een heel stadion met de grond gelijk te maken.'

Hoofdstuk achtenvijftig

Aaliyah liet de microfoon vallen, pakte de floormanager bij zijn overhemd en duwde hem ruw tegen een stapel dozen. ‘Waarom zit er C-4 in die hotdogdozen?’

Fred Sorenson begon te stotteren en te snikken. Hij was bang. Doodsbang. En zijn angst was besmettelijk. Ik had nog nooit een volwassen man zo zien huilen, en ik vond het eng. ‘Het spijt me, het spijt me,’ stamelde hij. ‘Ik wist dat het fout was, maar ik kon niet weigeren, ze zeiden dat ze haar zouden vermoorden als ik naar de politie ging.’

‘Wie gaan ze vermoorden?’ vroeg Aaliyah.

‘Mijn dochter,’ zei hij snikkend. ‘Ze hebben mijn dochter ontvoerd.’

‘Wie zijn “ze”?’

Er klonk een schot en ik schrok. Over Fred Sorens ons overhemd verspreidde zich een rode vlek. Tot mijn afschuw beseftte ik dat hij door een kogel was geraakt. Zijn ogen werden groot en zijn mond hing open alsof hij nog iets wilde zeggen, maar hij was al dood voordat hij op de grond viel.

Voor ik er erg in had pakte Aaliyah me vast en trok me op de grond. De dozen boven ons werden doorzeefd met kogels. Mijn hart ging tekeer terwijl we onszelf kruipend in veiligheid brachten achter de dozen terwijl Dane vanuit de bescherming van een aanhangwagen terugschoot. De andere werknemers, die bezig waren geweest met vrachtwagens inladen, sprongen van hun vorkheftrucks en renden naar de uitgang.

Ik dook weg terwijl er nog steeds werd geschoten, zonder te weten waar de kogels terechtkwamen. ‘Wie schiet er op ons?’ riep ik.

‘De mensen die Sorens ons dochter hebben ontvoerd,’ zei Aaliyah. ‘De mensen die ervoor gezorgd hebben dat die explosieven in de vrachtwagen

terechtkwamen.'

Ze trok een klein pistool uit de binnenzak van haar jasje. Er sloegen kogels in de metalen wand achter ons, het was net hagel die op het dak van een auto tikt. Ik wilde het liefst helemaal verdwijnen. Maar Aaliyah kwam omhoog vanachter een stapel dozen en loste een paar schoten. Ze liet zich weer snel zakken en legde een vinger tegen haar oor. 'Jimmy, we liggen onder vuur!'

'Weet ik,' was zijn antwoord. 'Ik heb de beveiligingscamera's van de parkeerplaats in de gaten gehouden. Ze zijn niet aan komen rijden. Ze waren al binnen.'

Kogels ketsten af op de aanhangwagen waarin Dane zich schuilhield en ik kromp in elkaar.

'Door die kogels gaan de bommen ontploffen!' zei ik.

Aaliyah stond op, vuurde en dook weer weg. 'Kneedbommen werken niet zo. Daar heb je een ontstekingsmechanisme voor nodig.' Ze legde weer haar vinger tegen haar oor. 'Dane, zes vijandelijke personen in kogelwerende uitrusting en automatische geweren bij de zuidelijke muur. Misschien meer.'

'Begrepen,' zei Danes stem in mijn oor. 'Er komen er nog vier aan achter de stapels bij de westelijke muur.'

Aaliyah beantwoordde het vuur met haar pistool, maar dat was niets vergeleken met de wapens waarover de mensen die ons aanvielen beschikten.

'We kunnen niet tegen tien man op!' riep ik.

'Jimmy,' zei Aaliyah, 'kun je iets voor ons doen?'

Plotseling ging het brandalarm af; rode lichten flitsten en sirenes loeiden.

'Lekker dan,' zei ik. 'Heb je nog iets anders?'

'Meer kan ik niet doen,' zei Jimmy. 'Er is hier niks geautomatiseerd.'

Wacht... ik hoor iemand. Ze hebben me ontdekt!’

‘Smeer ’m!’ zei Dane. ‘Jij ook, Aaliyah. Dat is onze enige optie.’

‘Waarheen?’ vroeg ze. De aanvallers versperden het pad waarover we binnen waren gekomen en ze waren ook bij de muur waarin de nooduitgang was.

‘De ingang voor de vrachtwagens,’ zei ik. Ik dacht snel na en trok Aaliyah mee in die richting. ‘Zo ben ik ook uit het gebouw van de veiligheidsdienst gekomen.’

De dozen naast mijn hoofd spatten uit elkaar en we kwamen onder de bevroren frietjes te zitten. Aaliyah trok me weer omlaag.

‘Of toch maar niet...’ piepte ik.

‘Achteruitgang is versperd,’ zei Aaliyah tegen Dane.

‘Dan gaan we naar boven,’ zei Dane.

Hoofdstuk negenenvijftig

‘Naar boven?’ zei ik en ik keek naar het dak. Er was een dakraam dat voor een deel schuilging achter de stapels dozen.

‘Naar boven,’ zei Aaliyah. Ze stopte haar pistool weer in haar jasje en trok haar hoge hakken uit. Ze keek er een halve seconde weemoedig naar. ‘Weet je wel hoe lastig het is om een paar mooie hoge hakken te vinden?’ zei ze en toen gooide ze ze op de grond. Lenig nam ze een sprong en toen stond ze wiebelend op een stapel dozen. Ze stak haar hand uit om me te helpen naar boven te komen. Ik was nog steeds zo van de kaart door wat ik net had gezien – Sorenson die werd doodgeschoten, kogels die op ons werden afgevuurd – dat ik helemaal vergat te blozen vanwege het feit dat ik Aaliyahs hand vasthield.

We kropen achter de volgende stapel om meer dekking te hebben en klommen verder naar boven. Tussen ons en het plafond was nu nog één pallet. Maar toen keek ik even over de rand naar beneden. Twee in het zwart geklede mannen, die eruitzagen alsof ze deel uitmaakten van een SWAT-team, kropen met hun automatische geweren in de aanslag door de stapels. Ze gingen de kant op waar wij net hadden gezeten, maar als ze ontdekten dat we daar niet meer waren, zouden ze Dane kunnen besluipen. Ik keek of ik iets zag wat ik op ze kon gooien en toen drong het tot me door dat ik erbovenop stond. Dozen. Een eindeloze hoeveelheid dozen met bevroren etenswaren. Ik duwde met mijn voet tegen een doos, maar de dozen waren in dik, industrieel plastic verpakt en er kwam geen beweging in.

‘Kamran,’ fluisterde Aaliyah. ‘Kamran, kom op!’

Ik gebaarde dat ze even moest wachten, en trok en rukte aan de plastic verpakking. Ik kreeg er niet eens een stukje af. Ik wilde dat ik een mes had.

Eindelijk lukte het me om een V-vormige scheur in het plastic te maken. Ik zette mijn voeten tegen de bovenste doos en begon uit alle macht te duwen. De doos schoot uit de verpakking en donderde naar beneden tussen de stapels. Met een bevredigende klap kwam hij op een van de in het zwart geklede kerels terecht. De andere man dook in elkaar en keek vervolgens omhoog. Toen hij me zag begon hij te schieten. Mijn hart klopte in mijn keel en ik krabbelde achteruit terwijl de kogels de in plastic verpakte dozen schampten. De man hield even op met schieten en schreeuwde toen iets in een taal die op Arabisch leek. Ik schopte tegen nog een doos, die ook naar beneden kukelde, en pakte Aaliyahs uitgestoken hand vast, zonder nog te kijken of de tweede doos doel had getroffen.

We klommen op de laatste pallet en Aaliyah ging op haar tenen staan om bij het dakraam te kunnen. Ze deed de grendel eraf en ze duwde tegen het raam, dat knarsend openging. Er was maar net genoeg ruimte om ons doorheen te wurmen. Ik tilde haar een stukje op, waarna ze zich ophees tot ze halverwege het dak was, en ik haar los kon laten.

Ik draaide me om en zag een man in een zwarte kogelwerende uitrusting achter me opstaan. Hij was net over de dozen geklommen. We keken elkaar een halve seconde verrast aan, en toen had hij opeens een pistool in zijn hand. Ik greep het vast en duwde het omlaag, ik deed alles wat Dane me had geleerd, maar deze kerel was sterker dan ik. Hij draaide de loop van het pistool weer mijn kant op, en toen – *beng* – was het allemaal voorbij.

Hoofstuk zestig

Ik dook in elkaar, maar de man had niet op mij geschoten. Uit zijn mond druppelde bloed, zijn arm verslapte en hij viel tegen me aan. In een reflex ving ik hem op, maar duwde hem toen weer net zo snel van me af en schoof hem over de rand van de doos. Ik probeerde niet te letten op het geluid toen hij langs de dozen viel en met een doffe klap op de betonnen vloer terechtkwam.

Ik trilde over mijn hele lijf. Ik was bijna doodgeschoten. Van dichtbij. Zonder dat ik me had kunnen verdedigen.

Dane stond op de stapel dozen aan de overkant van het middenpad, zijn pistool in beide handen. Een beetje versuft keek ik hem aan.

‘Wegwezen,’ zei hij.

Langzaam drong het tot me door dat hij me uit de weg wilde hebben, en ik ging zo ver mogelijk opzij. Dane nam een aanloop, sprong over de opening tussen de pallets en had zo veel vaart toen hij landde dat hij er aan de andere kant bijna weer af vloog. Toen hij me als een idioot met mijn ogen zag staan knipperen, pakte hij me bij mijn arm. Niet hardhandig, maar ruw genoeg om me uit mijn verdoving te halen.

‘Ga-at-ie?’ vroeg hij. Hij keek met zijn bruine ogen in de mijne en ik kwam weer bij mijn positieven.

‘Ja hoor,’ zei ik. ‘Prima.’

Alsof ik een kleuter was tilde hij me bij mijn middel op naar het dakraam. Ik greep me vast aan de rand, hees mezelf omhoog en toen hielp Aaliyah me bij het laatste stukje. Vervolgens hielpen we samen Dane naar boven te komen.

Daar stonden we dan, in het holst van de nacht, boven op het dak van een

pakhuis. Er was verder niemand in de buurt, behalve de terroristen die nu waarschijnlijk via de pallets en door de uitgangen naar buiten kwamen om ons klem te zetten.

‘En nu?’ vroeg ik.

We renden naar de rand van het dak. Het was te hoog om naar beneden te springen, dan zouden we onze benen breken, of gebeurde er iets ergers. Ik moest weer denken aan het geluid toen de man van de pallets op de vloer viel. Ik deed een stap achteruit en ik werd misselijk.

‘Daarbeneden moet ergens een ladder zijn,’ zei Aaliyah.

‘Die gebruiken ze vast om omhoog te klimmen,’ zei Dane. Achter ons hing een andere in het zwart geklede man half uit het dakraam waar wij ook uit gekropen waren. Dane vuurde twee keer, de man verslapte en gleed terug naar binnen.

Dane deed een vinger in zijn oor. ‘Jimmy, ben je daar?’

‘Jazeker!’ zei Jimmy. Jimmy! In alle consternatie was ik hem helemaal vergeten.

‘Waar zit je?’ vroeg Dane.

‘In de bus. Op de parkeerplaats,’ was Jimmy’s antwoord.

‘Zuidelijke muur van het pakhuis,’ zei Dane. ‘Nu meteen.’

‘Ik kom eraan!’ zei Jimmy. We hoorden autobanden piepen en in wat een eeuwigheid leek te duren, maar waarschijnlijk een paar seconden in beslag nam, stopte de witte bestelbus onder ons.

‘Ben je daar?’ vroeg Jimmy. ‘Dane? Waar zit je?’

‘Blijf daar staan,’ zei Dane. ‘We komen naar jou toe.’

Voordat ik kon vragen wat Dane van plan was, sprong hij naar beneden. Zo sierlijk als hij kon landde hij met zijn met kont op het metalen dak van de bus. Het gaf een oorverdovende klap.

‘Krijgt nou wat!’ riep Jimmy in onze oortjes. ‘Wat was dat?’

‘Blijven staan, Jimmy,’ zei Aaliyah. ‘We komen naar beneden.’

‘Je had me wel effe kunnen waarschuwen!’ riep Jimmy.

Dane stond op, hij had blijkbaar niets overgehouden aan zijn val van vier meter. Hij gebaarde naar Aaliyah en ze sprong ook. Dane ving haar half op en ze liet zich vervolgens langs de voorruit naar beneden glijden. Dane wenkte dat ik moest komen.

Ik keek naar beneden, het was zes meter tot de grond, nog verder dan de vier meter tot het dak van de bus. Maar vier meter was nog steeds een flinke afstand om naar beneden te springen en als ik niet goed terechtkwam...

Ik dook weg toen ik een schot achter me hoorde. Een van de mannen in het zwart stak half uit het raam en had zijn geweer op me gericht. Hij had moeite om zijn evenwicht te bewaren en goed te richten, maar het zou niet lang duren of hij zou me raken.

‘Kom op, Kamran! Je kunt het!’ schreeuwde Dane. ‘Je broer springt uit vliegtuigen!’

Mijn broer had een parachute, dacht ik.

De man in het zwart loste weer een schot. En ik sprong.

Hoofdstuk eenenzestig

Gedurende een afschuwelijk moment voelde ik dat ik viel. Mijn lichaam was verdoofd en gewichtloos... en toen werd ik door Danes grote handen opgevangen. Mijn voeten kwamen hard neer op het dak van de bus en ik zakte door mijn benen.

‘Langs de voorruit naar beneden,’ zei Dane voordat ik op adem was gekomen. Hij liet zich van de zijkant van de bus rollen terwijl ik onhandig langs de voorruit naar beneden krabbelde. Dat is een stuk moeilijker dan je denkt als je het soepel wilt doen. Dane duwde me de bus in en we sjeesden ervandoor. De achterkant van de bus werd getroffen door een kogelregen toen we de parkeerplaats af reden, en ik maakte mezelf weer zo plat mogelijk op de vloer, in de hoop dat ik niet geraakt zou worden. De bus zwalkte van links naar rechts, toen hield het schieten opeens op en waren we ontsnapt.

In de verte loeiden sirenes. De brandweer. Jimmy had het brandalarm af laten gaan.

‘Maar die gasten daar knallen de brandweermannen straks af!’ zei ik.

‘Zodra de brandweer daar is, treffen ze niemand meer aan,’ zei Dane. ‘Alleen een grote brand.’ Hij haalde een klein zwart doosje uit zijn zak, trok een antenne uit de bovenkant en drukte met zijn duimen op de knoppen.

Ik heb nog nooit een aardbeving meegemaakt. Of een tornado. Of een orkaan. Maar ik denk dat de explosie die Dane veroorzaakte erger was dan dat allemaal bij elkaar. We hadden ons er al een paar minuten lang op topsnelheid van verwijderd, maar toch zorgde de schok ervoor dat de bus met twee wielen van de grond kwam. Ik werd zo hard door elkaar geschud

dat ik het gevoel had in stukjes uiteen te zullen vallen. Jimmy trapte keihard op de rem, de bus slingerde over het wegdek toen hij weer met alle vier de wielen de grond raakte en met een schok tot stilstand kwam, zagen we achter ons de restanten van Kendall Food Services.

Het was een vulkaan van vuur en as.

‘Ik heb ook een beetje van mijn eigen C-4 achtergelaten,’ zei Dane. ‘Alleen had die van mij een ontstekingsmechanisme.’

Brandweerauto’s raasden in tegengestelde richting voorbij. Drie, vier, vijf. Dat zouden er niet genoeg zijn. Het zouden er nooit genoeg zijn.

En terwijl ik naar de vlammen keek, moest ik de hele tijd denken aan de explosieven die het Universiteitsstadion van Phoenix tijdens de Super Bowl met de grond gelijk zouden hebben gemaakt.

‘Bijna was dit met ons gebeurd,’ zei Aaliyah. ‘Nadat de terroristen ons hadden vermoord, zouden ze de boel hebben opgeblazen om alle sporen uit te wissen.’

‘Ja. Je herinnert je vast dat het een heel legertje terroristen was,’ zei Jimmy vanaf zijn plaats voorin. ‘Weten jullie wat dat betekent?’

‘Dat we net honderdduizend mensen het leven hebben gered,’ zei ik.

‘Nee,’ zei Jimmy. Hij draaide zijn hoofd om en keek ons aan, met op de achtergrond de gele en oranje vlammen van het brandende pakhuis. ‘Dat betekent dat iemand van ons team de terroristen heeft ingeseind. Een van ons is een verrader.’

Hoofdstuk tweeënzestig

D ‘oe niet zo idioot,’ zei Aaliyah. ‘Niemand van ons is een verrader.’
‘O nee?’ reageerde Jimmy fel. ‘Vertel me dan maar eens waarom we werden opgewacht door een heel leger.’

We reden met een rotvaart weg van de brand. We konden niet stoppen, zelfs niet om ruzie te maken. En ook niet voordat we een heel eind uit de buurt waren van Nashville en de zwerm overheidsagenten die zich bij het distributiecentrum van Kendall Food Services zou aandienen. Jimmy zat achter het stuur en wij zaten met z’n drieën op de bankjes achterin.

‘Ze bewaakten de C-4,’ zei Aaliyah. ‘Ze waren daar voor het geval mensen zoals wij zouden opduiken, dat is alles.’

Dane schudde zijn hoofd. ‘Jimmy heeft gelijk. Daarvoor waren het er te veel. Je stopt niet twaalf gewapende en gepantserde terroristen in een pakhuis om verborgen dozen met C-4 te bewaken. Ze zouden eerder ontdekt worden dan de bommen.’

‘We werden opgewacht,’ zei Jimmy, ‘want ze wisten dat we eraan kwamen.’

Jimmy’s redenering kon ik niet serieus nemen, maar die van Dane wel. Ik keek naar hem en hij zat daar maar als een standbeeld.

‘En wie van ons heeft ons volgens jou verlinkt?’ vroeg Aaliyah

‘O, dat weet ik niet,’ zei Jimmy. ‘Maar wat denk je van een voormalige Groene Baret die anders-dan-eervol uit dienst is ontslagen en nog steeds een wrok koestert?’

Anders-dan-eervol ontslagen? Dane? Ik wist dat je eervol ontslag kreeg als je de militaire dienst verliet nadat je je volle dienstdienst had voltooid, met een goede of uitstekende beoordeling. Als je niet lang genoeg had gediend

en om medische redenen moest vertrekken, kreeg je een gewoon ontslag. Dat was ook nog prima. Maar een anders-dan-eervol ontslag betekende dat je iets verkeerd had gedaan en uit het leger was geschopt. Vanwege iets heel ergs. Bijvoorbeeld vechten, drugs gebruiken of stelen. Het was erger dan wanneer je niet in het leger was geweest. Het was een zwarte bladzijde in je leven waar je nooit meer vanaf kwam. Je rang werd je ontnomen, je verloor alle voordelen waar je als veteraan recht op had. En het werd een stuk lastiger om een baan te vinden.

Was dat het geval met Dane? Had hij iets verkeerd gedaan en was hij uit het leger gegoooid? Ik kon het gewoon niet geloven. Dane was een soort rots.

Maar als hij zo goed was, waarom was hij dan geen Groene Baret meer?

‘Dat klopt,’ zei Jimmy. ‘Denken jullie soms dat ik niet al jullie dossiers heb gehackt voordat ik aan deze klus begon? Ik ken al jullie duistere geheimpjes.’

Het was net alsof het opeens tien graden kouder was geworden in de bus. Dane draaide zijn hoofd, langzaam als een uil die een muis langs ziet kruipen.

‘Niet doen,’ zei hij tegen Jimmy.

‘En hoe zit het met jou?’ zei Aaliyah tegen Jimmy. ‘Jij bent de enige van ons die dit voor het geld doet.’

‘Helemaal waar,’ zei Jimmy. ‘En dan rijst de vraag: waarom doe jij eigenlijk mee? Het was een ontroerend verhaaltje dat je vertelde over je liefde voor Amerika en Justin Timberlake.’ Jimmy keek me aan in de achteruitkijkspiegel. ‘Wat Aaliyah er niet bij vertelde, is dat ze uit Jordanië komt. Daarom kan ze alleen als zelfstandig adviseur voor de CIA werken. Ze is geen Amerikaans staatsburger. Ze is in het Midden-Oosten opgegroeid. Ze is een Arabische prinses.’

‘Ik ben geen prinses,’ zei Aaliyah. ‘Al ben ik heel in de verte familie van de Jordaanse koninklijk huis. Maar ik doe dit echt om de reden die ik Kamran heb verteld. Ik doe het omdat ik eraan wil bijdragen dat de wereld een betere plek wordt.’

‘Je kunt haar toch niet ergens van verdenken, alleen maar omdat ze uit het Midden-Oosten komt?’ zei ik verontwaardigd. ‘Mijn moeder komt uit Iran. Vind je dat ik daardoor ook een verrader ben?’

‘Ik weet het niet,’ zei Jimmy. ‘We weten alleen dat jouw broer ons naar de gekste plekken stuurt, en dat je met hem onder één hoedje speelt. Net als die twee broers die een aanslag pleegden tijdens de marathon van Boston.’

Ik vloog naar voren. Ik wist niet wat ik wilde doen. Hem een stomp voor zijn kop verkopen, hem pijn doen, hem wurgen. Ik was blind van woede. Ik dacht aan mijn klasgenoten, onze burens, de media. Op dit moment vertegenwoordigde Jimmy iedereen die me had uitgescholden of dacht dat ik een terrorist was, alleen maar omdat ik half-Iraans was. Gelukkig greep Dane me vast, want als ik Jimmy was aangevlogen, had hij de macht over stuur verloren en waren we misschien allemaal dood gegaan.

Jimmy’s telefoon ging. Hij pakte hem uit de bekerhouder naast hem en las een bericht.

‘Het is Mickey,’ zei hij. ‘Hij wil met ons praten.’

‘Stop maar ergens,’ zei Dane. Ik probeerde me uit zijn greep te bevrijden, maar ik wist dat het geen zin had. ‘En bel hem.’

Hoofdstuk drieënzestig

W e stonden alle vier een stukje van elkaar af op een stille, onverharde weg. Onze warme adem steeg op in de koude nachtlucht van Tennessee terwijl Jimmy met zijn laptop op de motorkap van de bestelbus de superbeveiligde verbinding met Mickey tot stand bracht.

Ik had geen jas, dus hield ik mezelf maar warm door mijn armen om me heen te slaan. Door de kou kalmeerde ik een beetje, maar ik was nog steeds razend. Natuurlijk wist ik van mezelf dat ik geen verrader was. Maar hoe zat het met Aaliyah? Ik vond het afschuwelijk dat ik me dat afvroeg. Maar had ze echt haar best gedaan om zich na elf september in te zetten voor de goede zaak? Of was ze de andere studenten en hun land gaan haten door de manier waarop ze behandeld werd? Door dezelfde vooroordelen die van Darius een terrorist hadden gemaakt?

En Dane – wat had hij gedaan om anders-dan-eervol te worden ontslagen uit het Amerikaanse leger?

‘Hier is hij,’ zei Jimmy op een geven moment.

We gingen bij elkaar staan zodat Mickey ons kon zien, maar we bewaarden onderling toch een beetje afstand.

‘We hebben een melding gekregen van een gigantische explosie in de buurt van Nashville,’ zei Mickey. ‘Een megabrand volgens de berichten. Ik neem aan dat jullie daar iets hebben gevonden?’

Dane vertelde hem over de explosieven en legde uit dat een gewapende macht ons had willen onderscheppen.

Mickey floot. ‘Het was dus kantje boord dat jullie daar levend uit gekomen zijn. Dus alles is geregeld?’

‘Alles is geregeld,’ zei Dane.

‘Jullie hebben prima werk geleverd. Allemaal. Zoals het eruitziet heeft Darius in ieder geval een goede aanwijzing gegeven – het WK vrouwenvoetbal bleek uiteindelijk een misleiding. Jullie hebben vandaag een heleboel levens gered.’

Dat zouden we eigenlijk moeten vieren, vond ik. Na alles wat we hadden meegemaakt: de ontsnapping uit het gebouw van de veiligheidsdienst, het pakhuis dat in de lucht was gevlogen. Het was het allemaal waard geweest. Maar niemand van ons had zin om het te vieren, want de aantijging dat een van ons de anderen had verraden, hing nog steeds in de lucht.

‘En nu valt er nog maar één ding te doen,’ zei Mickey. ‘Darius opsporen.’

‘Nu hun plan is mislukt, hebben ze hem niet meer nodig,’ zei ik, en ik kreeg het flink benauwd. ‘Stel nou dat ze hem vermoorden voordat we bij hem zijn?’

‘Dat is natuurlijk altijd mogelijk,’ zei Mickey. ‘Sorry Kamran, maar zo is het nu eenmaal. We kunnen alleen maar hopen dat Ansari hem nog steeds nodig heeft. Ik betwijfel trouwens of de Leeuw zo’n bruikbare pion zo snel zal opofferen. Maar je moet natuurlijk altijd rekening houden met de mogelijkheid.’

Ik knikte. Toch zou ik me nooit bij neerleggen bij het idee dat Darius dood zou gaan. Nu niet, en nooit van zijn leven. Er waren nog drie dagen te gaan tot de Super Bowl. Drie dagen tot Haydar Ansari zeker zou weten dat zijn plannen waren mislukt. Als hij het niet nu al wist. Drie dagen tot Darius Smith overbodig zou zijn.

We moesten mijn broer zien te vinden voor die tijd.

Mickey zei dat we hem weer moesten bellen als we in Arizona waren, en toen nam hij afscheid.

‘Viel het jullie op dat hij niks zei over het grote aantal terroristen dat ons

in het pakhuis opwachtte?’ zei Jimmy zodra de verbinding met Mickey was verbroken.

‘En?’

‘Er is nog maar één ander iemand die wist dat we in dat pakhuis zouden zijn en die onze belagers had kunnen inlichten,’ zei Jimmy. ‘Mickey Hagan.’

Hoofdstuk vierenzestig

Mickey? Een verrader? Dat sloeg nergens op. Waarom zou hij in contact staan met Haydar Ansari? Waarom zou hij ons verraden? De man zoals ik hem kende, zou zoiets nooit doen. Maar ik kende Mickey natuurlijk maar een paar maanden. Hij had er inderdaad voor gezorgd dat ik uit mijn cel kon ontsnappen, maar stel dat hij een andere reden had gehad om dit te doen? Wat als dit een uitgekookte manier was om het erop te laten lijken dat Darius en ik hier vanaf het begin achter hadden gezeten?

Met een bedrukt gezicht stapte ik weer in de bestelbus. Misschien was het wel te verklaren als Mickey contact had met Haydar Ansari. Was het voor een terrorist niet heel handig om iemand aan zijn kant te hebben die toegang had tot de gebouwen van de veiligheidsdienst en de CIA? Iemand naar wie niemand luisterde, maar die wel alles hoorde? Iemand die hem kon waarschuwen als de overheid te dichtbij kwam? Was dat de reden dat Haydar Ansari de Verenigde Staten steeds weer twee stappen voor was? Eerlijk gezegd wist ik eigenlijk niks van Mickey Hagan, besepte ik. Niet echt. Ook dat verhaal over zijn broer kon best verzonnen zijn.

En het zou ook mogelijk kunnen zijn dat hij Jimmy, Aaliyah, Dane en mij regelrecht in de val liet lopen,

We reden verder, en iedereen in de bestelbus was verdiept in zijn eigen gedachten. Aaliyah zat achter het stuur en Jimmy zat naast haar. Op een gegeven moment vielen Dane en ik in slaap. Tegen de ochtend gingen Aaliyah en Jimmy slapen en nam Dane het stuur over. Ik hield hem voorin gezelschap. Het viel me op dat er nooit drie van ons sliepen en maar een van ons wakker was. We vertrouwden elkaar helemaal niet meer, en dat vond ik verschrikkelijk.

Toen we in Oklahoma van plaats ruilden, zag Jimmy blijkbaar aan mijn gezicht dat ik me ongelukkig voelde. ‘Dit hoort er allemaal bij, jongen,’ zei hij met een wrang lachje.

Hoofdstuk vijfenzestig

Vierentwintig uur later stopten we bij een bezinepomp in de buurt van Albuquerque, en we stapten uit om even de benen te strekken. We hadden de hele nacht doorgereden, en het was nu al laat in de middag. De Super Bowl was over twee dagen en via de snelweg was het zeven uur rijden naar Phoenix. Maar we namen juist niet de snelweg. Als we de provinciale wegen namen om uit de buurt van de autoriteiten te blijven, zouden we volgens Jimmy nog elf uur onderweg zijn.

Elf uur voordat we aan onze zoektocht naar Darius konden beginnen.

Ik had geen rust. Ik wilde er al zijn. Dane merkte dat blijkbaar, want hij stelde voor om nog wat tactieken voor zelfverdediging te oefenen terwijl Jimmy en Aaliyah bij het benzinestation iets te eten kochten. Hij wees aan welke plekken van het lichaam het meest kwetsbaar zijn bij een aanval, en in de stoffige namiddaggloed van New Mexico oefenden we verschillende aanvalstactieken op elkaar.

Dane blokkeerde een schop tegen zijn knieën, en ik pauzeerde even om op adem te komen.

‘Het lukte me niet om het pistool van die vent in het pakhuis af te pakken,’ zei ik.

‘Nee, dat had ik je toch gezegd,’ zei Dane. ‘Dat is heel moeilijk bij iemand die sterker is dan jij.’

‘Hij had me kunnen vermoorden,’ zei ik en ik weerde een van Danes slow motionstoten af.

‘Door dat te doen heb je tijd gewonnen,’ zei hij.

‘Voldoende tijd zodat jij me kon redden,’ zei ik. ‘Nog bedankt.’

Dane haalde zijn schouders op. ‘Soms hangt alles af van degene die jou

beschermt.’ Hij blokkeerde weer een van mijn uitvallen. Ook al viel ik hem met al mijn kracht en op volle snelheid aan – dat wilde Dane – hij wist hij me nog altijd te stoppen.

‘En hoe zit het met jou, Kamran?’ vroeg hij. ‘Zou jij mij beschermen?’

‘Natuurlijk,’ zei ik.

‘Dus jij hebt ons niet verraden?’

Ik liet mijn vuisten zakken. ‘Meen je dat nou echt?’

‘Je moeder is Iraans. Misschien heeft ze je broer en jou wel zo opgevoed dat jullie terrorist zouden worden.’

Ik vond het onvoorstelbaar dat uitgerekend Dane zoiets zei. ‘Mijn moeder heeft ons juist geleerd van Amerika te houden!’ zei ik woedend. Dane wilde me een stoot geven, maar ik weerde hem af. ‘Darius en ik hebben een code. Een erecode.’

‘Heeft die code iets te maken met een martelaar worden?’

‘Nee!’ riep ik. ‘Het gaat erom dat je sterk moet zijn, moedig, en mensen moet helpen.’

‘Om je terroristische vriendjes te helpen nog meer mensen te vermoorden?’

Met gebalde vuisten vloog ik op hem af, met de bedoeling hem een dreun in zijn gezicht te geven. Maar voordat ik kon uithalen, greep hij me vast, draaide mijn arm op mijn rug en nam me met zijn andere arm in een wurggreep. Ik probeerde los te komen, maar dat lukte natuurlijk niet. En hij duwde me op de grond.

‘Hou op. Rustig,’ zei hij zacht in mijn oor. ‘Kamran, luister. Ik geloof niet dat je broer een terrorist is en ik weet ook dat je ons niet verraden hebt.’

Ik hield op met me te verzetten. ‘Maar... waarom...?’

‘Ik heb al een keer meegemaakt dat je je zelfbeheersing verloor, en ik wilde je laten zien waar dat toe leidt. Je hebt het net heel verkeerd

aangepakt. Helemaal verkeerd. Omdat je verblind was door woede. Snap je dat?’

Ik zat op mijn knieën, met mijn arm pijnlijk op mijn rug gebogen en een voormalige Groene Baret die op het punt stond me te wurgen. Ik snapte heel goed dat ik het heel verkeerd had aangepakt.

Ik knikte. Dane liet me los en hielp me overeind.

‘Je bent kwaad,’ zei hij. ‘Woede kan heel nuttig zijn. Het kan je helpen te focussen. Ervoor zorgen dat je blijft leven. Als je je woede tenminste weet te beheersen. Wanneer je woede de overhand krijgt, dan ben je dood. Geloof me maar, ik weet het uit ervaring.’ Hij zweeg en even zag ik iets anders in zijn gewoonlijk zo uitdrukingsloze gezicht. Verdriet? Spijt?

‘Waar was jij dan kwaad over?’ vroeg ik. ‘Heeft het iets te maken met je... anders-dan-eervolle ontslag?’

Ik had het nog niet gezegd, of ik had meteen al spijt. Danes ogen schoten vuur alsof hij me weer in een klem zou nemen en me nu echt zou wurgen. Maar toen verdween die blik en was hij weer de coole, beheerste Dane.

‘Het heeft alles te maken met mijn anders-dan-eervolle ontslag,’ zei hij. En toen vertelde hij me waarom.

Hoofdstuk zesenzestig

‘Wet je iets van PTSS?’ vroeg Dane.

Ik knikte. Iedereen met een militair in de familie wist dat PTSS een afkorting was voor ‘posttraumatische stressstoornis’. Mensen die echt vreselijk angstige dingen hadden meegemaakt, kregen er later last van. Met name soldaten die in actieve dienst waren geweest. Je kon het zelfs krijgen als je niet gewond was geraakt. Het was voldoende wanneer je er getuige van was geweest dat mensen werden doodgeschoten of opgeblazen. Als je eenmaal last had van PTSS, kon je door een stressvolle situatie uit je evenwicht gebracht worden en last krijgen van flashbacks of nachtmerries. Misschien lukte het niet meer om met mensen om te gaan, of werd je depressief. Of misschien werd je wel heel snel kwaad en viel je mensen aan zonder reden. Verwondde je mensen.

‘Ik liep het op na de Slag om Khafji,’ zei Dane. ‘In het leger leren ze je alles te verdringen. Alles in je eentje te verwerken. Soldaten zijn over het algemeen niet zo van “dingen uitpraten”. Dus toen ik overal trillerig van werd, me rotschrok van elke explosie, en kwaad werd om het minste geringste, zei ik dat tegen niemand. Ik wilde het zelf oplossen. Met pillen. Ik wist waar ik de juiste medicijnen kon vinden in de dokterstent.’

‘Ze hebben je betrappt toen je medicijnen stal,’ zei ik.

Dane schudde zijn hoofd. ‘Ik werd niet betrappt. Maar toen we een keer op patrouille waren, was ik zo onder invloed van de medicijnen dat ik iets niet zag aankomen. Daardoor werd een maat van me bijna gedood. Net niet, maar wel bijna. Doordat ik er met mijn hoofd niet bij was. Ik beschermde mijn maat niet.’

“Soms hangt alles af van degene die jou beschermt,” herhaalde ik

Danes woorden.

‘Precies. En daar was het elke minuut en elke dag een kwestie van leven en dood. Het kon me niet schelen dat ik mijn eigen leven op het spel zette, maar ik kon niet mijn team in gevaar brengen. “Ik zal degenen met wie ik dien niet in de steek laten.” Dat is een deel uit de eed van de Special Forces. Dat mocht niet gebeuren. Daarom heb ik mezelf aangegeven.’

Dane ging op de bank zitten, met zijn armen om zijn knieën geslagen.

‘En omdat ik eerlijk was geweest, kreeg in een anders-dan-eervol ontslag – slechts één stapje boven oneervol ontslag. Ik mocht vertrekken. Ik werd naar huis gestuurd, als een soldaat zonder familie tenminste ergens een huis heeft. Ik vestigde me op een barkruk in een ranzige kroeg in Fayetteville in North Carolina en betaalde daar een jaar huur, een drankje per keer. En daar heeft Mickey me aangetroffen.’

‘Mickey Hagan?’

‘Hij had iemand nodig om een klus voor hem te doen. Hij zei dat ik de juiste man was. Maar dan moest ik wel eerst afkicken. Hij zorgde dat ik in een kliniek werd opgenomen en ik ging in therapie. Hij was de enige die me ooit een tweede kans heeft gegeven. Ik was vierentwintig en dacht dat mijn leven voorbij was, en daar heeft Mickey verandering in gebracht. Maar dat neemt niet weg dat ik er nog elke dag tegen moet vechten. Ik ben nog steeds gespannen, schrikachtig. En soms ook woedend. Maar inmiddels heb ik het in de hand, het is me niet meer de baas.’ Dane zweeg weer even. ‘En vertel me nu eens over die code van je broer en jou. Die erecode.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Het is gewoon iets wat we hebben verzonnen toen we nog kinderen waren.’

Dane keek in de verte. ‘Jimmy noemt het spionagewerk een “spel”. Als dat zo is, dan is het wel een ziek spel. Als je het maar lang genoeg speelt, begint alles te wankelen. Vrienden, familie, idealen, alles komt op losse

schroeven te staan. Ze vliegen zo het raam uit, en als je dan op een dag naar beneden kijkt, ben jij de enige die nog over is. Jij en de code waar je je aan houdt. Je mag het een ethische code noemen of een erecode, het maakt niet uit. Het gaat erom wat je vanbinnen bent. Hoe je je leven leidt. Hoe jij, Kamran Smith, omgaat met alles waar het spel je mee confronteert, vandaag, morgen, en de rest van je leven. Als je echt een code hebt, moet je je daaraan vasthouden. Berg hem in je binnenste op en houd je eraan. Want uiteindelijk is dit het enige bezit dat je ooit zult hebben.'

Hoofdstuk zevenenzestig

Toen we de grens met New Mexico en Arizona passeerden, stond er een blauw verkeersbord met daarop de tekst: WELKOM IN DE GRAND CANYON-STAAT. Op het bord stonden ook de ster en de zonnestralen van de vlag van Arizona, waarvan de kleuren geel en oranje precies overeenkwamen met die van de hemel toen de zon achter ons opkwam.

Het was lekker koel in de bestelbus, maar niet koud. Het zou vandaag vierentwintig graden worden. Eind januari in Arizona. Ik was blij dat ik weer terug was. Terwijl we naar het westen reden en het steeds warmer werd, had ik het gevoel alsof ik ontwaakte uit een winterslaap. Ik was er klaar voor om helemaal wakker te worden.

Omdat het nog vier uur zou duren voordat we bij Apache Junction, in de buurt van Phoenix waren, hadden we voldoende tijd om een strategie te bedenken.

‘Laat ze de kaart zien,’ zei Dane, die achter het stuur zat.

Jimmy haalde op zijn laptop een gedetailleerde 3D-kaart tevoorschijn van het Tonto National Forest.

‘Hier heb je de berg die volgens jou op de video te zien was,’ zei Jimmy.

‘Ik weet zeker dat het hem was,’ corrigeerde ik hem snel. ‘Superstition Mountain.’

‘Rustig maar,’ zei Jimmy, die duidelijk geen ruzie wilde. ‘Ik heb een paar stills uit de video genomen en die driedimensionaal gemaakt.’ Op het scherm verscheen het silhouet van de berg die ik op de video had gezien, en vervolgens werd daarboven een 3D-kaart zichtbaar. De kaart draaide, oriënteerde zich op de horizon en vouwde zich toen over de donkere contouren van de berg. ‘Als dit dezelfde berg is, dan is die vanaf deze kant

gezien.’ De kaart ging naar beneden en verdween, de berg werd kleiner, maar was wel beter te zien tegen de achtergrond. In een vallei tussen de heuvels was een rode speld te zien. Jimmy klikte op een knop en toen kwam een soort taartpunt in een lichtere kleur uit de berg naar voren en omhulde het rode speldje. ‘Dit komt het dichtst bij mijn berekening op basis van de hoek en de plek van die berg ten opzichte van de zon,’ zei hij. ‘Die video is ergens in dit gebied opgenomen. Ik denk dat hun kamp hier niet ver vandaan kan zijn.’

‘Er zijn grotten in deze bergen,’ zei ik. ‘Daar zou ik me verstoppen als ik hen was.’

‘Ja,’ zei Jimmy. ‘Als jij hen was.’

Hij doelde weer op de kwestie van de verrader, alsof ik hen in een hinderlaag wilde lokken. Ik stond op het punt hem nog een keer vertellen dat ik niemand zou verraden, maar Dane was me voor.

‘Hou op, Jimmy. We moeten die bergen in, maar dat kan niet met deze bus. Er zijn geen wegen om daar in de buurt te komen.’

‘We kunnen te paard gaan,’ zei ik. ‘Dat is het makkelijkst en ik weet waar we paarden kunnen huren.’

Ik nam ze niet mee naar de ranch waar mijn moeder werkte. Of liever gezegd: had gewerkt. Daar zouden ze me herkennen. Maar er was nog een paardenranch een paar kilometer verderop. Ik wachtte met Jimmy in de bus terwijl Dane en Aaliyah naar binnen gingen om onze tocht te paard te regelen.

‘Ik ben geen verrader,’ zei ik tegen Jimmy. Hij stopte zijn elektronische apparatuur in een rugzak om mee te nemen. ‘Ik heb ons team niet verraden. Dat zou ik nooit doen.’

‘Jij zegt het,’ zei Jimmy.

Ik werd weer kwaad. ‘Ik zou het nooit doen.’

‘Hé, ik denk ook niet dat jij het bent. Maar iemand heeft ons verraden in Nashville en ik weet dat ik het niet was. Dan blijven er niet veel verdachten over.’

Nee, dacht ik bij mezelf. Dan blijven Dane en Aaliyah over. En Mickey.

‘Ik wil alleen maar zeggen dat je voorzichtig moet zijn als we daarnaartoe gaan,’ zei Jimmy tegen me. Hij ritste zijn rugzak dicht op het moment dat Dane de deur openschoof,

‘We zijn zover,’ zei Dane. ‘Zeg tegen Mickey dat we op weg gaan.’

‘Weet je zeker dat ik dat moet doen?’ vroeg Jimmy.

Dane keek hem met een vermoeide blik aan. ‘Doe het nou maar,’ zei hij. ‘En dan in het zadel, cowboys. We gaan op pad.’

Hoofdstuk achtenzestig

‘Jee. Volgens mij kan ik vanaf hier mijn huis zien.’

We liepen gebukt over een plateau dat een overweldigend uitzicht bood over de canyons om ons heen. De hemel was azuurblauw en wolkeloos en de woestijnlucht voelde warm en droog op mijn huid. Saguarocactussen met stammen zo dik als een boom en zijtakken die omhoogstaken als de armen van een scheidsrechter die het gebaar van een touchdown maakt, stonden verspreid over de rotsige uitlopers van Superstition Mountain recht voor ons. De andere kant op zagen we door de stoffige nevel de buitenwijken van Phoenix.

En vlak naast ons lag de wacht die Dane had uitgeschakeld, vastgebonden en gekneveld, tussen de paarden die aan de zandverbena knabbelden.

De wacht die van plan was ons neer te schieten met een scherpschuttersgeweer toen we op onze paarden over het pad naar de canyon reden.

Aaliyah floot even toen ze het geweer van de scherpschutter inspecteerde. ‘IDF M24 SWS met een Leupold-telescoopvizier en een tweepoot,’ zei ze.

‘Je weet aardig wat van wapens af,’ zei Dane.

‘Bedoel je dat hij ons had kunnen neerknallen toen we over die heuvel kwamen?’

‘Als hij echt een goeie schutter was geweest, dan had hij ons de twee heuvels daarvoor al kunnen neerschieten. Dit dingetje heeft een bereik van achthonderd meter.’

Ik kreeg een knoop in mijn maag. Ik had dood kunnen zijn voordat ik het

wist. Dane had mijn leven gered. Hij had ons allemaal gered. Alweer. Maar de aanwezigheid van de scherpschutter betekende dat er een grote kans was dat Darius en Haydar Ansari zich inderdaad ergens in dit natuurgebied hadden verborgen.

De rest van de uitrusting van de wacht lag op een stoffige deken boven op de heuvel: een verrekijker, een veldfles, een walkietalkie en twee langwerpige zakken.

Aaliyah ritste een van de zakken open. ‘O. Hij heeft ook een Israëlische negenmillimeter pistoolmitrailleur,’ zei ze en ze haalde het wapen tevoorschijn. Het was een kleine zwarte uzi, een soort compact machinepistool dat boeven altijd gebruiken in films en op tv. ‘Er is hier ook nog meer munitie.’

‘Neem alles maar mee,’ zei Dane. Hij keek naar de bewusteloze scherpschutter. Dane had een bandana om de mond van de man gebonden zodat hij niet kon gaan schreeuwen wanneer hij bijkwam. ‘We moeten opschieten,’ zei Dane. ‘Als hij zich niet snel meldt, dan weten ze dat er iets mis is.’

‘Waarom vragen we hem niet waar ze zitten?’ vroeg ik.

We hadden nog maar anderhalve dag voor de Super Bowl. Ik wist dat het niet zoveel uitmaakte, want Haydar Ansari had vast al gehoord dat we hadden voorkomen dat de explosieven in vrachtwagens naar Phoenix werden getransporteerd. En hij had natuurlijk ook allang besloten wat hij met Darius zou doen. Toch was de Super Bowl voor mij een soort houvast. De laatste kans om Darius te redden voordat de Leeuw hem verscheurde. We hadden geen tijd om een beetje door de natuur te wandelen, in de hoop dat we een grot zouden tegenkomen.

‘Die gaat niks zeggen,’ zei Jimmy en hij knikte naar de bewusteloze man. ‘En als hij dat wel doet, dan stuurt hij ons met een kluitje in het riet.’

Dane draaide het lange scherpschuttersgeweer om en legde het op de grond met de loop de andere kant op. Hij ging op zijn buik liggen en keek door de telescoop.

‘We hoeven het hem niet te vragen,’ zei hij. Hij schoof een stukje opzij om Aaliyah ook te laten kijken. ‘Grot. Aan de overkant van de volgende canyon.’

Jimmy pakte de verrekijker om ook een blik te werpen en gaf hem toen aan mij. De grot was een donkere gleuf, als een grijnzende mond, onder aan het plateau. Er was niemand te zien, maar toen ik nog eens goed keek, zag ik sporen van banden in de aarde. Banden van een quad.

Ik had steeds gelijk gehad. Haydar Ansari was inderdaad in Amerika. Hier in mijn eigen achtertuin. En als Darius nog leefde, was hij samen met hem in die grot.

Hoofdstuk negenenzestig

Aaliyah draaide de uzi pijlsnel in de richting van waar de voetstappen kwamen, maar het was Dane. Hij liet zich zakken achter de verbenastruik waar we ons achter verborgen. Het was al laat in de middag, maar er was nog steeds geen enkel teken van leven te zien geweest bij de ingang van de terroristengrot.

‘Ik heb de rest van de scherpschutters uitgeschakeld,’ fluisterde hij.

‘Hoeveel waren het er dan?’ vroeg Aaliyah.

‘Twee op de uitkijk en eentje die de ingang van de grot bewaakte.’

Als we rechtstreeks naar de grot waren gegaan, had een sluipschutter ons omgelegd voordat we een voet binnen hadden gezet.

‘Weet je zeker dat het er niet meer zijn?’ vroeg ik.

‘Nee,’ zei Dane.

‘Dat is lekker geruststellend,’ zei Jimmy.

‘In het leven zijn er maar weinig dingen waar je echt zeker van kunt zijn,’ zei Dane.

Bijvoorbeeld of Dane een verrader was of niet. Of Jimmy? Of Aaliyah? Of Mickey? Zou dezelfde persoon de terroristen gewaarschuwd hebben dat we de grot gingen binnenvallen?

Dane gaf mij een pistool, en Jimmy kreeg net zo’n uzi als Aaliyah had. Ongetwijfeld was die van een andere scherpschutter geweest die hij had uitgeschakeld. Een ander klein machinegeweer hield Dane voor zichzelf. Jimmy keek onder de indruk naar het wapen in zijn hand, haalde de grendel terug en liet hem met een geofende klik weer los. Ik voelde me ontzettend onervaren en de mindere met mijn kleine handwapen.

‘Heb je Mickey gemeld dat we naar binnen gaan?’ vroeg Dane aan

Jimmy,

‘Bericht verstuurd,’ bevestigde Jimmy.

‘Oké. Blijf dicht in de buurt van de quadsporen en de voetpaden. Het kan zijn dat ze mijnen hebben gelegd.’

Mijnen? Alsof het nog niet eng genoeg was om een wapen bij me te hebben. Nu zou ik met elke stap doodsangsten uitstaan. Tenzij ze van plan waren om me hier achter te laten, maar dat zou ik niet laten gebeuren.

‘Ik ga met jullie mee,’ zei ik tegen Dane. ‘Jullie kunnen me hier niet achterlaten.’

‘Dat is geen seconde bij me opgekomen,’ zei Dane. ‘We zijn maar met z’n vieren en ik heb geen idee met hoeveel zij zijn. We hebben iedereen nodig. Bovendien wil ik dat je erbij bent als we je broer vinden.’

Ik was met stomheid geslagen. Ik had verwacht dat ik ruzie zou krijgen, maar ik hoefde mezelf helemaal niet te verdedigen, ik deed gewoon mee.

Nu ik meedeed was ik weer doodsbang.

‘Waarschijnlijk zitten er wachters bij de ingang van de grot,’ zei Aaliyah. Ze tekende met haar vinger een opening van de grot in de oranje aarde en zette een X op de plekken waar ze zouden zitten. ‘Hier, in het donker, dus zien ze jou eerder dan jij hen.’

‘Wedje maken?’ zei Dane. ‘Jullie blijven hier. Dat geldt voor iedereen,’ voegde hij eraan toe en hij keek me aan. ‘Ik geef wel een teken zodra ik ze heb uitgeschakeld.’

Dane gleed weg door de bosjes en ik keek naar het pistool in mijn handen en dacht aan wat er nu ging gebeuren. Mijn hart klopte in mijn keel.

Aaliyah legde haar hand op mijn schouder. ‘Er gebeurt je niks, Kamran. Gewoon achter Dane blijven en doen wat hij zegt.’

‘Je moet hem alleen niet van achteren neerschieten,’ zei Jimmy. ‘Of ons.’

Ik deed mijn ogen dicht. Ik wilde absoluut niet per ongeluk Dane, Jimmy

of Aaliyah neerschieten. En gezien mijn ervaring in de postkamer lag het meer voor de hand dat ik een van hen zou raken dan een terrorist als ik de trekker overhaalde. *Hou mij in de gaten, let op wat ik doe. Kijk uit dat je maat je niet per ongeluk neerknalt.* Ik moest op zo veel dingen letten dat ik er helemaal van verstijfde.

Aaliyah merkte dat ik aarzelde. ‘Kamran, je moet jezelf nu iets afvragen,’ zei ze. ‘Zou je op hem kunnen schieten als het moest?’

‘Wie bedoel je?’ vroeg ik.

‘Je broer. Darius.’

Ik wist niet hoe ik het had. ‘Of ik Darius neer kan schieten? Nee, natuurlijk niet. Maar dat is ook niet nodig. Hij is geen verrader.’

Aaliyah en Jimmy wisselden een blik. Voordat we nog iets konden zeggen, floot Dane van beneden. Het teken dat de wachters waren uitgeschakeld. Het was tijd om naar de grot te gaan.

Hoofdstuk zeventig

De twee wachters die er volgens Aaliyah zouden zijn, waren bewusteloos en Dane was net klaar met hun handen en voeten aan elkaar vastbinden met tiwrap. Hij knikte naar een cameraatje aan de wand van de grot en Jimmy rende ernaartoe met zijn laptop. Dane kwam overeind en hield zijn handen op, waarna Aaliyah hem de sporttas met explosieven toegooide die ze had meegenomen toen we uit de bus stapten. Ze gingen snel en geruisloos te werk, als een goed op elkaar ingespeeld team footballspelers die een aanval voorbereidden en elkaar de bal doorspeelden.

Ik stond aan de zijlijn en hoopte aan de ene kant dat de coach me bij het spel zou betrekken, en een andere kant was ik daar juist bang voor.

Vlak bij de ingang stonden drie vierwielige quads verdekt opgesteld in het halfduister, zodat ze van buitenaf niet te zien waren. Aan de handvatten van de quads bevestigde Dane met ducttape de sporttas met explosieven, waarna hij die zo plaatste dat de voorkant de grot in wees. Toen plakte hij ducttape over het gaspedaal, waardoor de quad naar voren zou schieten als hij hem startte.

‘Camera’s in een lus,’ fluisterde Jimmy. Hij rommelde in de rugzak die hij had meegenomen en haalde er nachtkijkers uit. Hier, in het begin van de grot, waar nog wat licht binnenviel, konden we alles goed zien, maar het plan was om dieper de grot in te gaan en dan de verlichting uit te schakelen, waardoor wij in het voordeel zouden zijn. Ik deed de nachtbril op, maar wel op mijn voorhoofd.

‘Licht uit over drie, twee, een...’ zei Jimmy. Hij drukte op een knop van de afstandsbediening in zijn hand en meteen ging het licht bij de ingang van de grot uit. Verderop begon iemand geschrokken te schreeuwen. Dane

startte de quad en zette die in zijn versnelling. Het voorste deel kwam van de grond in een wheelie en het ding kantelde bijna achterover, maar toen kwam hij met een klap neer op vier wielen en zoefde toen de duistere grot in.

‘Wacht even,’ zei ik. ‘En Darius dan?’

‘Liggen!’ riep Dane.

Ik liet me op de rotsbodem vallen terwijl de explosieven ontploften. Mensen schreeuwden, en vanaf het plafond viel steengruis en stof neer. Trillend over mijn hele lijf krabbelde ik met moeite overeind. Darius! Stel je voor dat hij was omgekomen bij de ontploffing?

‘Hij zit vast een stuk verderop in de grot,’ zei Aaliyah.

Dane was ook alweer opgestaan en hij verdween in het donker. Er klonken gewerschoten. Nog meer geschreeuw. Aaliyah zette haar nachtkijker op en rende achter hem aan, met haar uzi in de aanslag.

Ik staarde in het duister en durfde niet verder te gaan. Mooie soldaat zou ik later worden! Ik probeerde aan de Erecode te denken.

Wees de sterkste van de sterksten, hield ik mezelf voor. Wees de dapperste van de dappersten.

Nog meer gewerschoten – een machinegeweer – en ik dook in elkaar.

Jimmy gaf me een klap op de schouder, waardoor ik me echt rot schrok.

‘Je leeft maar één keer, toch?’ zei hij en hij trok me met zich mee.

Ja, dacht ik. Dat is het ’m juist.

Hoofdstuk eenenzeventig

O mringd door diepe duisternis liep ik voetje voor voetje verder de grot in. Ik kreeg een hele hap rook naar binnen die brandde in mijn neus en keel. Ik slikte een paar keer en probeerde niet te hoesten, omdat ik mezelf dan zou verraden, en prentte mezelf in dat ik niet door mijn mond moest ademen.

Achter mijn nachtkijker traanden mijn ogen, ik schuifelde verder alsof ik in een donkere kamer was en probeerde mijn schenen niet aan de meubels te stoten. Maar ik had hier natuurlijk niet met meubels te maken. Ik verwachtte dat elk moment een terrorist schreeuwend uit het duister zou opduiken om me aan te vallen. Ik was zo bang dat ik bijna niet meer verder durfde te lopen, en ik bleef de Erecode maar als een mantra herhalen.

Wees de sterkste van de sterksten.

Wees de dapperste van de dappersten.

Help de hulpelozen.

Spreek altijd de waarheid.

Het liefst had ik me omgedraaid en was ik de grot uit gerend, terug naar het daglicht, waar ik me veiliger zou voelen. Ik wilde niet neergeschoten worden, ik wilde niet dood. Het was altijd supercool om te zien hoe soldaten dit soort dingen in films deden. Je zag de schurken altijd van tevoren aan komen, en wanneer ze door de helden werden neergeschoten, vielen ze om als bowlingkegels. Maar dit was iets heel anders. Verwarrend. Eng. Duister.

Ik liep door en de rook trok op. De contouren van de grot werden weer zichtbaar en toen zag ik iemand op de grond liggen. Ik rende ernaartoe, bang dat het Jimmy was, maar het was een terrorist in zwarte,

kogelwerende kleding. Zoals het team in het pakhuis.

Ik hoorde gekreun en liep snel verder. In plaats van angst voelde ik nu alleen maar de drang om iemand in nood te helpen. *Wees trouw*, zei ik tegen mezelf. *Geef nooit op*.

Toen zag ik Jimmy. Hij was in gevecht met een tweede man in het zwart en probeerde te voorkomen dat de man zijn geweer in de juiste positie zou krijgen om te kunnen schieten. Jimmy's eigen wapen lag naast hem op de grond.

‘Kun je... een handje... helpen?’ riep Jimmy toen hij me zag.

Ik richtte mijn pistool op de terrorist, klaar om te schieten, maar ze vormden al vechtend zo'n onontwarbare kluwen dat ik bang was om Jimmy te raken. Ik zag weer voor me hoe ik de rode brandblusser keer op keer had gemist.

Ik rende op de man af en sloeg hem met de kolf van mijn pistool op zijn hoofd. In films vallen de schurken dan altijd meteen om. Maar dit was geen film, want de kolf ketste af op de helm die de man droeg en hij bleef overeind. Toch verraste het hem, want hij draaide zich snel even om, waardoor Jimmy de kans kreeg het geweer van hem af te pakken. De terrorist gaf Jimmy een knietje in zijn buik en Jimmy viel kreunend van de pijn op de grond.

Toen draaide de terrorist zich naar mij om en ik richtte mijn pistool op hem en wilde schieten. Maar ik deed het niet. Ik kon het niet. Op het moment dat ik een stap terugdeed, had de man door wat er aan de hand was. Hij vloog op me af en greep mijn pistool vast. Ik verzette me hevig en het pistool vloog uit mijn hand. Ik gaf de man een flinke trap tegen zijn scheenbeen, en probeerde me te herinneren wat Dane me had geleerd. De terrorist griste de nachtkijker van mijn hoofd en plotseling zag ik niet meer alles groen, maar werd het helemaal donker om me heen. Toen ik hem een

dreun wilde geven, miste ik dan ook. Hij gaf me een stoot op mijn borst, waardoor ik achteruit wankelde en tegen de rotswand klapte. Ik stak mijn handen op en verwachtte nog een stoot, maar toen hoorde ik alleen een geluid alsof de man stikte. Terwijl mijn ogen aan het duister wenden, zag ik achter hem een grote gedaante oprijzen. Dane. De voormalige Groene Baret had zijn arm om de nek van de terrorist geslagen en de man verloor het bewustzijn. Dane liet hem op de grond zakken.

Dane pakte mijn pistool op dat ik had laten vallen en gaf het me terug.

‘Zeg, op een gegeven moment zul je toch echt op iemand moeten schieten met dat ding,’ zei hij.

Achter ons klonk een schot en zelfs Dane schrok. Nog een terrorist viel voorover op de grond. Hij had Dane van achteren willen besluipen met een mes.

Jimmy lag nog steeds op de grond, met de uzi in zijn hand. ‘Graag gedaan,’ zei hij.

Dane stak zijn hand uit om Jimmy overeind te helpen. ‘Kom mee. Ik heb een deur ontdekt. Hij zit op slot, maar ik denk dat Darius daarbinnen is.’

Darius! Mijn angst en verwarring waren op slag verdwenen en maakten plaats door een waanzinnig gevoel van hoop.

Aaliyah stond tegen de wand naast de deur, met haar uzi in de aanslag voor het geval iemand uit het donker op haar af zou komen. Ze verstrakte toen we de hoek om kwamen rennen en richtte met een zwaai haar wapen op ons, maar toen ze zag dat wij het waren, liet ze het weer snel zakken.

‘Jimmy, de deur,’ zei Dane.

De hacker ging op een knie voor de ijzeren deur zitten, haalde een lockpick uit zijn rugzak en ging aan de slag. Terwijl hij bezig was, doorzochten wij de ruimte. Er lagen zes lijken op de grond. Langs de zijkant stonden twee klaptafeltjes met kapotgeschoten laptops en tv-

schermen erop. Langs een andere wand stonden plastic dozen en houten kratten.

‘Voedsel, water, wapens, instrumenten,’ zei Aaliyah, die door de spullen ging. ‘Maar geen bommen.’

‘Misschien treffen we die wel achter die deur aan, in plaats van Darius,’ zei Jimmy. We hoorden een klik in het slot en Jimmy deed een stap naar achteren.

Daar zouden we nu achter komen.

Hoofdstuk tweeënzeventig

‘Jimmy, Kamran, achter de deur. Aaliyah, jij neemt de muur,’ zei Dane. Het was duidelijk zijn bedoeling dat hij in de deuropening zou staan om eventueel de eerste klappen op te vangen. Niemand sprak hem tegen. Toen iedereen zijn positie had ingenomen, knikte hij naar Jimmy.

Jimmy gooide de deur open. Ik dook weg omdat ik verwachtte dat het kogels zou gaan regenen. Maar er gebeurde niets.

‘Handen boven je hoofd!’ schreeuwde Dane de kamer in. ‘Handen boven je hoofd, en niet bewegen!’

Dane ging naar binnen en hield zijn wapen op ooghoogte gericht.

‘Kamran!’ riep hij. ‘Kom binnen.’

Mijn hart stond bijna stil.

Ik liep langs de deur en ging snel naar binnen.

De kleine, in de rotsen uitgehouwen kamer werd verlicht door een petroleumlamp. Daar precies onder, met zijn rug naar een houten tafeltje en met zijn handen boven zijn hoofd, stond mijn broer Darius.

Hij zag er net zo uit als op de video’s, maar toch was het een schok om hem in levenden lijve te zien. Volslagen anders dan de Darius met wie ik was opgegroeid. Hij was nog steeds jong en sterk, maar wel magerder. Viezer. Hij had een wollige zwarte baard, die bijna zijn gehele gezicht bedekte, en zijn haar was lang en sliertig. Hij leek wel een krankzinnige kluizenaar.

Nee, besepte ik ineens. Hij leek op Rostam. Hij leek op de tekeningen van de oude Perzische held in ons boek!

Ik kreeg een brok in mijn keel.

Darius liet zijn armen zakken. ‘Kamran,’ zei hij. Zijn stem klonk schor.

‘Darius!’ zei ik. Zonder na te denken, vloog ik op mijn broer af. We omhelsden elkaar. Hij leefde nog. Darius was niet dood, hij was hier en ik had hem echt gevonden.

Met tranen in zijn ogen hield Darius me op een armlengte afstand om me eens goed te bekijken. ‘Kamran, wat doe jij hier?’

‘Ik kom je redden!’ Ik keek naar Dane en Jimmy, die achter me aan waren gekomen. Aaliyah was blijkbaar nog buiten. ‘Wij allemaal!’

Darius schudde zijn hoofd. ‘Je had hier niet moeten komen, Kamran. Het spijt me verschrikkelijk.’

‘Hoezo?’

Voor ik met mijn ogen kon knipperen trok hij een pistool en richtte het op mij.

Hoofdstuk drieënzeventig

Verbijsterd staarde ik naar de loop van het pistool. ‘Darius, wat doe je nou?’ vroeg ik.

‘Doe dat pistool weg!’ schreeuwde Dane en hij richtte zijn wapen op mijn broer. ‘Laat vallen!’

Darius greep me vast, trok me tegen zich aan en hield het pistool tegen mijn hoofd. Ik kon gewoon niet geloven dat dit gebeurde. Dit kon niet waar zijn. Mijn broer was geen terrorist!

Plotseling begon iedereen in het vertrek te schreeuwen en richtten de leden van het team hun wapens op elkaar.

‘Doe dat pistool weg!’

‘Ga bij Kamran uit de buurt!’

‘Ga terug!’

‘Laat hem los!’

‘Ik doe het!’

Dane kwam naar voren en Darius drukte het pistool nog iets steviger tegen mijn hoofd.

‘Nee! Niet doen!’ riep ik.

Er klonk een schot, en ik was doodsbang dat Dane Darius had doodgeschoten. Maar Darius stond nog steeds naast me met het pistool tegen mijn hoofd.

Dane was in elkaar gezakt en er stroomde bloed uit een gat in zijn voorhoofd.

‘Nee!’ brulde ik. Ik probeerde me los te rukken, maar Darius hield me in een klem.

Ik begreep er niets van. Darius had niet op Dane geschoten. Dus wie dan

wel? Jimmy?

Ook niet. In de deuropening stond een vrouw in een gewaad dat haar hele lichaam bedekte en alleen haar ogen vrijliet. Het pistool in haar hand hield ze op Dane gericht. Zij was degene die hem had neergeschoten.

Een vrouw van dezelfde lengte en met hetzelfde postuur als Aaliyah.

Nee, dat kon gewoon niet. Was ze het echt? Was Aaliyah dan toch degene die ons had verraden? Ze was niet met ons mee naar binnen gegaan en ik zag haar nu ook nergens, tenzij deze vrouw en Aaliyah één persoon waren.

Er kwamen gemaskerde terroristen de kamer binnen en ze pakten Jimmy's wapen af. Ik schrok vreselijk toen de vrouw nog een keer op Dane schoot om er zeker van te zijn dat hij dood was.

'Aaliyah!' zei ik met een door tranen verstikte stem. Ik had niet eens gemerkt dat ik huilde. 'Aaliyah, ben jij het?'

De vrouw richtte haar pistool op mij. 'Had je soms de Leeuw verwacht? Haydar Ansari?' zei ze. Tot mijn grote opluchting hoorde ik dat het niet Aaliyahs stem was. Toch klonk haar stem bekend, en ik wist zeker dat ik die weleens eerder had gehoord, maar nu werd die een beetje gedempt door de sluier die ze droeg. Ik moest haar aan de praat proberen te houden, zodat ik het beter kon horen.

'Waar is hij?' vroeg ik

'Haydar Ansari is dood,' zei ze. 'Jij hebt hem vermoord.'

'Ik? Ik heb niemand vermoord,' zei ik. Ik had niet eens geschoten met mijn pistool.

'Jouw regering heeft dat gedaan,' zei de vrouw dreigend. 'Drie jaar geleden, met een drone.'

Ik herinnerde me dat Aaliyah in de motelkamer had gezegd dat de Amerikaanse regering er zeker van was dat Ansari om het leven was

gekomen tijdens een aanval met een drone. En nu kreeg ik de bevestiging dat het inderdaad zo was gegaan. Sindsdien had iemand zich voorgedaan als Haydar Ansari en uit zijn naam aanslagen op Amerikaanse doelen beraamd.

‘De Amerikaanse overheid heeft Haydar Ansari vermoord. En dat betekent dat jij dat hebt gedaan,’ zei de vrouw. ‘Hoe luidt de eerste zin van jullie grondwet ook alweer? *Wij, de bevolking van de Verenigde Staten?* Voor mij is iedereen, man, vrouw en kind, die zich Amerikaan noemt verantwoordelijk voor wat de regering doet. Dat betekent dat jullie hem allemaal hebben vermoord.’

Ik bleef naar haar kijken en probeerde erachter te komen wie er onder dat gewaad zat. Haar stem klonk heel bekend, maar ik kon hem niet echt plaatsen. Ik wist het natuurlijk niet echt zeker. Hoe kon ik ergens zeker van zijn als Darius een pistool tegen mijn hoofd hield?

Darius. Mijn broer.

Darius de terrorist.

Ik verzette me tegen hem, maar hij liet me niet los.

‘Maar waarom zou je doen alsof je Haydar Ansari bent als hij dood is?’ vroeg ik. ‘Waarom zou je dit allemaal doen, tenzij...’ Toen herinnerde ik me iets uit Ansari’s dossier. Hij had een vrouw in Syrië. Stel dat zij het helemaal niet erg had gevonden dat haar man een terrorist werd? Stel dat ze daarom juist met hem was getrouwd?

‘Tenzij jij Bashira Ansari bent,’ zei ik. ‘De vrouw van Haydar Ansari.’

‘Ik geef de voorkeur aan “de Zwarte Weduwe”,’ zei Bashira Ansari.

Hoofdstuk vierenzeventig

Ze stopten me in de kleine schuilplaats in de hoek, die Jimmy en ik van Dane in de gaten hadden moeten houden. Ik wist niet waar ze Jimmy naartoe hadden gebracht en of hij nog wel leefde. Ik had hem niet meer gezien vanaf het moment dat Dane door Bashira Ansari werd vermoord.

Dane. Ik kon gewoon niet geloven dat hij er niet meer was. Dood. Maar ook al was ik daar heel verdrietig om, Darius' bedrog deed me nog het meeste pijn. Ik had het gevoel dat er op de plek van mijn hart nu een gat zat dat zo groot was als deze grot. Ik was zo van de kaart van alles dat ik niet eens kon huilen. Net als iemand die een ernstig auto-ongeluk heeft overleefd en verdoofd langs de kant van de weg zit en alleen maar voor zich uit kijkt. Verdwaasd. Verloren. Ontzet.

Al die mensen die me hadden ondervraagd, hadden dus terecht beweerd dat 9/11 ervoor gezorgd had dat Darius zich van zijn vrienden en zijn burens had afgekeerd. Van zijn familie. Zijn land. Dat hij Amerika beschouwde als de grote witte duivel en had gezworen alle monsters te doden.

Al die jaren had ik mijn broer niet echt goed gekend.

Dus het was niet langer Darius en ik tegen de wereld. En nu was Dane er ook niet meer. Jimmy en Aaliyah waren buiten spel gezet. Gevangengenomen of gedood. Op dit moment leek alles mogelijk.

Wat betekende dat het op mij aankwam. Op mij en op onze Erecode. Míjn erecode. Want de code die Darius nu als de zijne beschouwde, was in ieder geval niet de mijne.

Er werd op de ijzeren deur van mijn cel geklopt, zo zacht dat ik het bijna niet hoorde. Toen schoof de grote ijzeren grendel langzaam en geruisloos opzij. Ik stond op en had geen idee wat me te wachten stond, wat de Zwarte

Weduwe met me van plan was. Maar wat het ook was, ik bleef niet zitten om het maar over me heen te laten komen.

De deur ging op een kier en Darius glipte naar binnen met een pistool in zijn hand.

Ik stak mijn handen op alsof ik me wilde overgeven.

‘Je hebt me te pakken,’ zei ik tegen mijn broer, de verrader. ‘Je hebt me echt te pakken, Darius.’

‘Hou op, Kamran,’ zei Darius. Hij kwam naar me toe, en toen ging ik in de aanval. Ik deed alles wat Dane me had geleerd. Ik stapte opzij, pakte het pistool vast, duwde het omlaag. Ik maakte gebruik van alle opgekropte woede in me, en toen had ik opeens het pistool in mijn hand.

Voordat Darius kon reageren, hield ik het op hem gericht.

‘Kamran...’

‘Laat dat,’ zei ik dreigend. ‘We hadden een code, Darius. Jij en ik. “Wees de sterkste van de sterksten. De dapperste van de dappersten. Help de hulpelozen. Spreek altijd de waarheid. Wees loyaal. Geef nooit op.”’ Ik richtte het pistool op zijn voorhoofd. Mijn handen trilden, maar het lukte me het wapen stil te houden. “Dood alle monsters.”’

Darius merkte dat ik het meende en deed zijn handen omhoog.

‘Kamran, niet doen,’ zei Darius en hij voegde er haastig aan toe: ‘Ik geloof ook in de Code. Dat heb ik altijd gedaan. Ik ben geen monster.’

‘O nee?’ zei ik. ‘Ik geloofde in je, Darius, ook toen niemand meer in je geloofde. Ik heb voor je gevochten. Ik kwam hier om je te redden. En toen heb je me verraden!’

Nu kwamen de tranen, de tranen die ik niet in mijn eentje in het donker had gehuild. Nu bestond de wereld alleen nog maar uit Darius en mij, uit mij en de broer van wie ik had gehouden. Die ik bewonderde. Die een voorbeeld voor me was. De broer die mijn liefde voor hem had misbruikt en

had verpletterd onder zijn laars. Nu Darius en ik alleen waren, kwamen alle emoties los die ik had verdrongen: angst, pijn, verdriet.

Maar hoewel ik moest huilen, bleef ik hem toch onder schot houden.

‘Zou je op je broer kunnen schieten als het moest?’ had Aaliyah me gevraagd,

‘Natuurlijk niet,’ was mijn antwoord geweest. ‘Dat is ook niet nodig. Hij is geen verrader.’

Maar dat was hij wel. Ik duwde de loop van het pistool tegen Darius’ voorhoofd en legde mijn vinger om de trekker.

Hoofdstuk vijfenzeventig

‘Kamran, alsjeblieft, niet doen! Het was allemaal niet echt!’ zei Darius. ‘Ik ben geen verrader. Luister nou naar me – het was een list.’

Ik knipperde met mijn ogen, die vol tranen stonden. Ik dacht dat mijn hart eruit was gerukt. Maar nee, hoor. Er was nog een klein stukje van over en Darius’ woorden gingen daar als dolken dwars doorheen. Waarom bleef hij tegen me liegen? ‘Ben je geen verrader?’ zei ik met een door tranen verstikte stem. ‘Leg me dan eens uit waarom Dane, een echte Amerikaanse soldaat, dood is en jij niet.’

‘Kamran, ze hebben me in Afghanistan gevangengenomen,’ zei Darius gejaagd en zacht. ‘Ik wilde alles op alles zetten om te ontsnappen, ook al zou het mijn leven kosten, maar toen hoorde ik toevallig dat er aanslagen op doelwitten in de VS werden beraamd. Ik besepte dat ik levend meer van nut kon zijn dan dood. Ik wist dat als ik hen ervan kon overtuigen dat ik aan hun kant stond, een bericht kon overbrengen over wat ze van plan waren. Jou ervan op de hoogte brengen.’ Hij keek me met grote ogen aan. ‘En dat is gelukt, Kamran! Je hebt mijn berichten begrepen!’

‘Nee,’ zei ik, want ik wilde niet nog een keer bedonderd worden. ‘Je hebt me gebruikt. Je hebt me gebruikt om de regering van het echte doelwit af te leiden. Ze zeiden dat je sinds elf september Amerika haatte, en toen je nog op de middelbare school zat ben je naar Washington gegaan om voor Al-Qaida te spioneren. Ze beweerden dat je Ranger bent geworden en naar Afghanistan bent gegaan met de bedoeling je bij Al-Qaida aan te sluiten en hen te trainen om Amerikaanse doelen aan te vallen.’

‘Ik... nee,’ zei Darius. Hij keek geschokt. ‘Ik vocht tegen Al-Qaida,

Kamran, en dat doe ik nog steeds. God, als je zou weten hoe moeilijk het voor me was om al die dingen voor een camera te zeggen. Om erbij te staan toen ze die arme journalist onthoofdden. Ik wilde niets liever dan me ertussen werpen en hen stoppen. Maar jij hebt mijn boodschap begrepen. Je wist wat ik zei! Had ik geen gelijk over het museum? Over het WK voetbal voor vrouwen? De Super Bowl? We hebben levens gered, Kamran! Jij en ik. En je moet me nu vertrouwen.'

Ik begon aan mezelf te twijfelen. Het was allemaal zo'n achtbaan geweest: eerst Darius geloven, toen niet hem niet geloven en nu weer wel. Ik was helemaal in de war, en ook ontzettend kwaad.

'Ik kan het niet,' zei ik. 'Het gaat niet.' Ik hield het pistool tegen zijn slaap gedrukt.

'Kamran, niet doen,' zei Darius. 'Alsjeblieft. Het spijt me. Ik weet dat het niet makkelijk voor je is geweest. Maar ik heb steeds geweten dat als er één iemand was die me altijd zou blijven geloven, jij dat was.'

De tranen stroomden over mijn wangen. Ik wist niet meer wat ik moest denken.

'Sorry dat ik je vastpakte en een pistool tegen je hoofd zette,' ging Darius verder, en ook hij kreeg tranen in zijn ogen. 'Ik was bang dat iemand je neer zou schieten als ik dat niet deed.'

Ik schudde mijn hoofd en probeerde niet naar hem te luisteren. Maar diep vanbinnen wilde ik hem heel graag geloven.

'En ik vind het ook heel erg dat die soldaat dood is.' Darius klonk triest. 'Kamran. Je moet me geloven. Ik kwam je bevrijden! Ik weet waar ze de vrouw met wie je hier was naartoe hebben gebracht. We kunnen haar gaan halen en weggaan.'

'Aaliyah? Is alles goed met haar? En hoe is het met Jimmy?'

'Je bedoelt die gast met al die nummers op zijn armen getatoeëerd? Hij is

ervandoor. De Zwarte Weduwe heeft hem een koffer met geld gegeven en toen is hij 'm gesmeerd.'

Mijn hoofd tolde. 'Heeft... heeft ze Jimmy geld gegeven?' Ik snapte er niets van. Als Bashir Ansari geld aan Jimmy had gegeven, wilde dat zeggen...

Dat Jimmy de verrader was.

Plotseling vielen alle puzzelstukjes op hun plek. Jimmy had zonder dat wij het in de gaten hadden via zijn computer berichten naar de Zwarte Weduwe kunnen sturen. En hij was ook niet bij ons toen we werden aangevallen in dat pakhuis in Nashville. Hij was ons toen wel te hulp geschoten, maar alleen omdat hij zichzelf anders had verraden. Stel dat hij ons in de steek had gelaten en we hadden het overleefd? Dan hadden we meteen geweten dat hij een verrader was, en dan had Mickey Hagan de veiligheidsdienst, de CIA en de FBI achter hem aan gestuurd. En als we wisten te ontsnappen, wilde hij bij ons in de buurt blijven zodat hij onze geheime informatie aan Bashira Ansari kon blijven verkopen.

Maar als Jimmy een verrader was, waarom had hij dan geprobeerd Dane te beschermen toen we in de grot waren? Voelde hij dan toch nog iets van loyaliteit?

Tot mijn afgrijzen besepte ik dat als Jimmy inderdaad de verrader was, hij geen bericht naar Mickey Hagan had gestuurd om hem te informeren dat we de grot in gingen. De CIA had geen idee waar we waren of wat we aan het doen waren. Niemand zou ons komen redden.

'Kamran, we moeten hier weg,' zei Darius. Zonder het te beseffen hield ik hem nog steeds onder schot. 'We zijn toch in Arizona? Ergens in het Tonto National Forest? We kunnen hier weggkomen en meteen naar de autoriteiten gaan. Dan worden deze terroristen opgepakt en is het afgelopen met ze. Maar we moeten opschieten.' Hij stapte opzij.

‘Niet doen,’ zei ik en ik richtte het pistool weer op hem.

Verslagen liet Darius zijn handen zakken. ‘Kamran, als je me niet gelooft, als je denkt dat al die verhalen over mij waar zijn, dat ik inderdaad een terrorist ben, dan mag je me nu doodschieten,’ zei hij. ‘Maar zo niet, dan ga ik nu die vrouw die met je meekwam bevrijden, en daarna maken dat ik hier wegkom.’

Hij deed de deur open en liep de gang in.

‘Darius, niet doen!’ riep ik. En ik haalde de trekker over.

Hoofdstuk zesenzeventig

In de kleine ruimte weerklonk het pistoolschot als een donderslag.

Darius dook weg. Een terrorist die met een machinegeweer achter hem stond viel dood neer.

Darius draaide zich om toen hij de man hoorde vallen en keek me toen verbijsterd aan. ‘Kamran! Ik dacht echt dat je op mij schoot!’

Toen puntje bij paaltje kwam, kon ik het niet. Of Darius nu echt een terrorist was of niet, ik zou nooit mijn broer kunnen vermoorden. Ik wist dat Darius mijn achilleshiel was, net zoals Mickey Hagan een zwakke pek voor zijn broer had.

Ik keek naar de man die ik had neergeschoten. Hij had op het punt gestaan Darius neer te schieten, en ik had als eerste geschoten. ‘Zeg, op een gegeven moment zul je toch op iemand moeten schieten met dat ding,’ had Dane tegen me gezegd. En nu had ik iemand gedood. Als ik me aanmeldde bij West Point dan zou dit in de toekomst misschien ook kunnen gebeuren. Je gaat naar West Point om soldaat te worden, en ik wist wat soldaten deden. Ik wist alleen niet wat het met mij zou doen als ik verantwoordelijk was voor de dood van iemand anders. Ik voelde me koud en leeg vanbinnen, alsof ik zelf ook een beetje dood was gegaan.

Darius pakte het machinegeweer van de dode terrorist op. Hij zag me geschokt en vol afgrijzen naar de dode man kijken en hij legde zijn hand op mijn schouder.

‘Kamran, Kamran, nu niet meer aan denken. Dit moet je later maar verwerken. Begrijp je? Ik weet niet hoeveel terroristen er nog zijn, maar iemand moet dat schot hebben gehoord. We moeten hier weg.’

Ik knikte versuft en liep met Darius mee. Ik wist nog steeds niet of hij

een verrader was of niet, maar al bracht hij me nu rechtstreeks naar de Zwarte Weduwe, het kon me niks meer schelen. Hij mocht over mijn leven beslissen. Ik kon mijn eigen broer niets aandoen, ook al was hij daar, omgekeerd, wél toe in staat.

Darius nam me verder mee de grot in. Ik vond het nogal vreemd dat we geen enkele andere wacht meer tegenkwamen, maar ik had geen tijd om daarover na te denken. Binnen een minuut stopte Darius voor een tweede schuilplaats.

‘Hier, hou vast,’ zei hij en hij gaf me zijn automatische geweer. Ik hield het wapen en het pistool een beetje onwennig vast terwijl hij de grendel van de deur haalde. ‘Ik heb gezien dat ze je vriendin hierin hebben gestopt.’

Darius deed de deur open. In de kleine ruimte zat Aaliyah vastgebonden en gekneveld op een stoel. Er ging een golf van opluchting door me heen. Darius had toch niet gelogen! Ik wilde haar losmaken, maar toen Aaliyah me met grote ogen aankeek en haar hoofd schudde, bleef ik staan.

Achter me werden automatische geweren ontgrendeld en ik draaide me om. De gesluierde Zwarte Weduwe en vijf van haar strijders stonden in de deuropening en hielden hun wapens op ons gericht.

Hoofdstuk zevenenzeventig

Een van de mannen van de Zwarte Weduwe pakte de beide wapens uit mijn handen.

‘Kamran, dit wist ik niet, ik zweer het,’ zei Darius. Hij maakte aanstalten zich vechtend uit deze cel te bevrijden, maar een van de terroristen hield de loop van een geweer voor Darius’ gezicht.

‘Dat is waar,’ zei de Zwarte Weduwe. ‘Darius is meer om de tuin geleid dan jij. Ik heb de hele tijd geweten dat hij maar deed alsof hij achter ons stond, vanaf het moment dat we hem gevangennamen in Afghanistan. Hij deed zo zijn best om bij ons te komen. Hij was te gretig. We wilden hem eerst alleen inzetten bij een terroristische aanslag, hem opofferen voor de goede zaak. Maar toen kwam het ons beter uit om hem valse informatie door te laten geven aan de Amerikaanse regering. Daar moeten wij jou ook voor bedanken, Kamran Smith.’

Die stem. Hoewel haar stem gedempt klonk vanwege de sluier, kende ik hem ergens van. Maar waarvan?

‘Maar het was geen valse informatie,’ sprak Darius haar tegen. Hij klonk heel strijdlustig, ondanks het pistool dat op hem gericht was. ‘Alles klopte. Het museum. Het WK voetbal voor vrouwen. De Super Bowl. En de Amerikanen hebben alles weten te verijdelen.’

‘Ja, dat is waar,’ zei de Zwarte Weduwe. ‘En nu ze er zeker van zijn dat de dreiging is afgewend – tot twee keer toe – zal hun aandacht verslappen. Jij hebt van ons alleen te horen gekregen wat we kwijt wilden. Verder gaat alles gewoon door volgens plan.’

‘Valse aanwijzingen en misleiding, precies de dingen waar je man beroemd om was,’ zei ik. ‘Je bent nog steeds van plan om een aanslag te

plegen hè?’

‘Natuurlijk,’ zei de Zwarte Weduwe.

‘Waar en wanneer gaat het gebeuren?’ vroeg Darius.

‘Maak je geen zorgen, Darius. Je broer en jij zullen op de eerste rang zitten,’ verzekerde de Zwarte Weduwe hem. ‘De mensen zullen woedend zijn en graag iemand als schuldige aanwijzen. En waarom dan niet twee jonge Iraanse broers?’

De mannen van de Zwarte Weduwe kwamen naar ons toe en grepen ons vast. Darius en ik verzetten ons uit alle macht, maar er waren er te veel en we hadden te weinig ruimte. Toen kreeg ik een dreun met de kolf van een geweer op mijn hoofd en werd alles zwart.

Hoofdstuk achtenzeventig

Ik werd wakker en het was pikdonker om me heen. Ik was versuft en mijn hoofd bonkte.

BOEM-BOEM-TSJA. BOEM-BOEM-TSJA.

Ik lag op mijn zij, met mijn handen achter mijn rug gebonden. Mijn voeten waren ook geboeid. Mijn ogen vielen bijna weer dicht van de slaap, maar het gedaver hield niet op.

BOEM-BOEM-TSJA. BOEM-BOEM-TSJA.

Ik had een droge mond. Ik probeerde met mijn tong over mijn lippen te strijken, maar er zat een doek voor. Ik was gekneveld.

Gekneveld en geboeid.

BOEM-BOEM-TSJA. BOEM-BOEM-TSJA.

Ik was gekneveld en geboeid, en ik wilde weten waarom, en waar ik was. Ik deed mijn best om wakker te blijven, de paniek te laten toeslaan zodat de adrenaline alle dufheid verdreef. Toen mijn ogen aan het duister gewend waren, zag ik dat ik in een kamertje lag.

BOEM-BOEM-TSJA. BOEM-BOEM-TSJA.

Nee, kamertje was niet het goede woord. Een doos? Een doodskist? Maar dat was het ook niet. Daarvoor was het te groot. Ik had het idee dat ik onder de tribune lag in de gymzaal van school. Boven me was hout en onder me ook en ik was omringd door ijzeren stutten.

En kneedbommen.

BOEM-BOEM-TSJA. BOEM-BOEM-TSJA.

Kneedbommen, C-4. Hetzelfde spul dat we in het pakhuis in Nashville hadden aangetroffen. En ook heel wat meer dan daar.

BOEM-BOEM-TSJA. BOEM-BOEM-TSJA.

Ik schrok toen iemand mijn hand vastgreep. Ik had gedacht dat ik alleen was. Ik kon niet achter me kijken, dus draaide ik me op mijn zij en rolde tegen de kneedbommen aan. Ik dook in elkaar, wachtte op de explosie en toen herinnerde ik me weer dat er een gigantische ontploffing nodig was om plastic bommen te ontsteken.

Of een elektronische ontsteker.

BOEM-BOEM-TSJA. BOEM-BOEM-TSJA.

Ik draaide weer terug naar mijn vorige positie en zag wie me had aangeraakt. Het was Darius! Hij was ook geboeid en gekneveld, en net als ik had hij zich op zijn zij gerold om te kijken wat er achter hem was. Zijn ogen stonden wijd open van paniek.

Waar we ook waren, wat het ook was, de Zwarte Weduwe had haar belofte gehouden. We waren op een plek waar een grote explosie zou plaatsvinden. We zouden worden opgeofferd en tegelijkertijd voor de daders worden aangezien.

Het gedaver zwol aan en leek op het brullen van de branding. Plotseling drong het tot me door dat het gebonk niet in mijn hoofd zat. De vloer trilde terwijl het geluid over ons heen golfde en toen klonk er een soort misthoorn, of een basketbalbuzzer.

Darius en ik hoorden woorden en delen van zinnen. Woorden versterkt door stadionspeakers: ‘... Nog twee minuten! ... *Half-time show!* ... Optreden tijdens de pauze!’

Darius en ik keken elkaar aan. We wisten allebei op hetzelfde moment waar we waren.

We waren bij de Super Bowl.

De ruimte waarin we ons bevonden schokte, rommelde en begon te bewegen. En opeens snapte ik het: we lagen in een enorm podium. Een van die gigantische podia die tijdens de pauze van de Super Bowl het veld op

werden gereden.

En wij waren de half-time show.

Hoofdstuk negenenzeventig

Ik zag aan Darius' gezicht dat hij tot dezelfde conclusie was gekomen. We lagen onder een podium met genoeg C-4 om een enorme krater te maken in het veld van het Universiteitsstadion van Phoenix. Talloze mensen op de tribunes zouden omkomen. En het podium was al op weg.

Ik probeerde de touwen waarmee ik was vastgebonden los te krijgen en zag dat Darius hetzelfde deed. Maar ze zaten zo strak dat ik bijna geen gevoel meer in mijn vingers had.

De muziek denderde door het stadion – het nieuwste nummer van Beyoncé, dacht ik onwillekeurig. Echt iets belangrijks om aan te denken als je vastgebonden zit aan een stapel explosieven.

We hoorden een signaal en het podium kwam tot stilstand. Natuurlijk! Dat was alleen maar de waarschuwing voor de laatste twee minuten. Darius en ik hadden twee minuten de tijd, en nog heel veel meer als de bal steeds uit het veld ging, plus de reclametijd voor de ongeveer duizend commercials die altijd tijdens de Super Bowl werden vertoond. Dat betekende dat we nog tien, op zijn hoogst vijftien minuten hadden. Maar slechts twee minuten als de bal in het veld bleef, twee minuten zonder time-outs.

We moesten hier weg.

Ik kon aan Darius' blik zien dat hij hetzelfde dacht. Hij probeerde iets te zeggen door de bandana voor zijn mond, maar ik verstond er niks van vanwege het gebrul van de menigte, en door de bandana kon ik ook niet zien welke woorden hij met zijn mond vormde. Na een seconde rolde hij zich op zijn rug en begon met zijn geboeide handen op de vloer te tikken.

Onze code! Niet de Erecode, maar de signalen die we 's avonds op de

muur tussen onze kamers kloppen. Ik zag Darius met zijn handen kloppen, maar ik kon er niks uit opmaken, net als toen ik naar de video van Al-Qaida keek. Ik herinnerde me dat Mickey de klopjes nadeed toen ik mijn ogen dicht had. Ik deed nu hetzelfde. Ik sloot mijn ogen en legde mijn oor op de houten vloer van het podium. *Tok. Tok-tok. Tok-tok-tok.*

Raar. Darius tikte de code voor 'doen alsof we slapen'. Meende hij het nou dat we onze ogen dicht moesten doen en alle ellende maar over ons heen moesten laten komen? Ik deed mijn ogen weer open en schudde kwaad mijn hoofd naar hem. Hij klopte nog een keer en rolde toen weer om.

Toen snapte ik het. Als onze ouders onze kamers binnenkwamen, deden we alsof we sliepen door op onze zij te gaan liggen. Darius wilde dat ik omrolde!

Ik wiebelde en rolde weer om. Even later voelde ik Darius' handen friemelen aan de touwen waarmee ik was vastgebonden. Onze polsen waren zodanig vastgebonden dat we onszelf niet konden bevrijden, maar onze vingers hadden genoeg bewegingsvrijheid om elkaar los te kunnen maken. Terwijl hij het touw losmaakte, trok en wrong ik net zo lang met mijn handen tot ik ze los had. Vlug rolde ik nog een paar keer om en maakte de touwen om Darius' polsen los. Toen bogen we ons in de krappe kruipruimte zo goed en zo kwaad als het ging voorover om onze voeten los te maken en haalden vervolgens de doeken voor onze mond weg. We waren vrij!

De menigte brulde weer. Er was iets belangrijks gebeurd in de wedstrijd. We hadden niet veel tijd meer.

'Ik zie de timer,' riep Darius in mijn oor. 'Kijk jij hoe we hieruit moeten komen!'

Hoofdstuk tachtig

Mijn hart ging als een razende tekeer. Ik kroop rond tot ik een toegangsluik in de vloer vond. Het was vergrendeld, maar niet al te zwaar. Ik trapte er net zo lang met mijn hakken tegen tot de buitenste grendel het begaf en het luik openzwaaide. Onder me zag ik een verlichte betonnen vloer.

Er kwam nog meer muziekgedreun van het veld. Iets van U2. Tv-reclametijd? Ik hoopte het maar. Ik zwaaide naar Darius en hij kroop naar me toe.

‘Ik heb de timer gevonden!’ riep hij in mijn oor. ‘Er zit geen schakelaar aan om hem uit te zetten en ik weet niet of ik de bedrading eruit kan trekken zonder dat de boel explodeert! We moeten er eerst voor zorgen dat het hele gebied wordt ontruimd!’ Hij wees naar het gat. ‘Beveiliging!’

Ik knikte dat ik het begreep. Dit was niet het moment om de held uit te hangen. We moesten de beveiliging van het stadion waarschuwen, en wel heel snel. Ik klom door het valluik en gleed onder het podium op wielen door. Darius kwam achter me aan.

Ik hielp hem overeind naast het podium. We waren nu in een betonnen verzamelruimte onder de tribunes. Door twee enorme openstaande deuren was de hoek van een van de *end zones* zichtbaar, ongeveer twintig meter verderop. Daar ergens was Adam, besepte ik plotseling. Samen met zijn ouders en nog iemand, die ze in plaats van mij hadden meegenomen.

Wie had dat gedacht, Adam, ging het door me heen. Je had gelijk, ik ben inderdaad bij de Super Bowl.

We kwamen op een plek waar het krioelde van de mensen: uitbundig uitgedoste dansers, kinderen met vlaggen en spandoeken, vijf verschillende

fanfarekorpsen van de universiteit, mensen in hondenpakken, mannen van de techniek en roadies, cameraploegen, mensen met koptelefoons en clipboards, die riepen waar de artiesten hun plaats moesten innemen.

En verder waren Darius en ik er, onder het stof, verfomfaaid en met onze ogen knipperend tegen het licht. Maar ik had in ieder geval nog een spijkerbroek en een T-shirt aan. Darius was broedmager, hij had een baard en droeg een soort witte jurk. Hij leek absoluut op de terrorist waar iedereen hem voor aanzag.

‘Oké, mensen, nog twintig seconden voor de show begint!’ riep een vrouw door een megafoon.

Twintig seconden!

Ik ontdekte een beveiligiger tussen de kleurige menigte, en Darius en ik drongen door de massa heen naar hem toe. Hij bekeek ons met een uiterst argwanende blik.

‘Wie zijn jullie?’ vroeg hij. ‘Waar zijn jullie pasjes?’

‘Er ligt een bom onder het podium,’ zei Darius zonder omhaal. ‘Die mensen moeten hier allemaal weg!’

De beveiligiger keek paniekerig om zich heen. We hadden het b-woord gebruikt en dat deed niemand, tenzij het menens was.

‘Jij... jij bent die soldaat,’ zei hij toen hij Darius herkende. ‘Van de televisie! En jij bent zijn broer!’ Hij pakte zijn pistool en richtte het op ons. ‘Blijf staan. Blijf verdomme staan. Ik ga dit melden!’

Ik werd gek van frustratie. We wilden juist mensen redden! ‘U snapt het niet...’ begon ik. Maar Darius duwde me opzij en ging voor me staan.

‘Ja ja. Prima! Meld het maar!’ zei Darius. ‘Zeg maar dat er een bom onder het podium ligt. Zeg dat het stadion moet worden ontruimd!’

Darius had gelijk. Het maakte niet uit wat er van ons werd gedacht. Het maakte niet uit als ze ons aan handen en voeten zouden binden en aan een

paal ophangen. Later konden we alles uitleggen. Het enige wat nu telde, was dat iedereen hier weg moest.

De beveiligder hield ons onder schot en met zijn andere hand pakte hij zijn walkietalkie.

‘1-5-1 meldt zich. 1-5-1 meldt zich,’ zei hij.

Achter ons klonk een schot, en in het voorhoofd van de beveiligder verscheen een rood kogelgat. Met een verbaasde uitdrukking op zijn gezicht viel hij dood neer.

Hoofdstuk eenentachtig

Geschreeuw. Paniek. Gegil. De verzamelruimte veranderde in een gekkenhuis terwijl de artiesten en de toneeltechnici elkaar verdrongen om weg te komen. Darius trok me mee op de grond voordat er weer een schot klonk. Een vrouw in het uniform van een fanfarekorps die voor ons stond werd geraakt. Nog meer gegil. Nog meer paniek.

Ik draaide me om om te kijken waar de schoten vandaan kwamen. Daar, op het podium! Een roadie met een geweer.

Darius zag hem ook. Hij pakte het wapen van de dode bewaker. ‘Blijf liggen!’ zei hij tegen me, en hij stortte zich in het gewoel, op weg naar de schutter.

Ik bleef liggen. De timer van de bom was ingesteld om af te gaan tijdens de optredens, die nu elk moment konden beginnen. Ik kon weer onder het podium kruipen en proberen de timer uit te schakelen. Maar hoe? Als Darius, een getrainde Ranger, het niet voor elkaar kreeg, dan lukte het mij ook niet. En zeker niet in mijn eentje. Ik had hulp nodig.

Ik kon Mickey Hagan bellen! Ik doorzocht de zakken van de dode bewaker, en deed mijn uiterste best om te vergeten *dat ik de zakken van een dode bewaker doorzocht*.

Hij moest een telefoon hebben... Yes! Een mobieltje. En er was geen wachtwoord nodig om te kunnen bellen. Deze beveiliging had blijkbaar vertrouwen in de mensheid gehad. Als dat geen wonder was.

Mijn duim zweefde voor het schermje terwijl ik me het nummer probeerde te herinneren dat Mickey me had gegeven. Ik had het uit mijn hoofd geleerd. Maar door de chaos, het schieten en het geschreeuw... Begon het met 359 of 395?

Ik kon niet... Ik wist niet...

Ik stond op het punt om de telefoon tegen de muur te kwakken van frustratie.

Nee. Ontspan je. Rustig ademen, zei ik tegen mezelf. Hier heeft Dane je voor gewaarschuwd. De woede. Die kun je beheersen. Ik luisterde naar het gebonk van mijn hart in mijn oren, en lette niet meer op het geschreeuw en gegil, het schieten. *Je niet laten afleiden. Niet aarzelen. Niet twijfelen.*

Ik tikte het nummer in en hield de telefoon bij mijn oor.

‘Consolidated Services,’ zei een vrouwenstem.

O nee. Ik had het verkeerde nummer ingetoetst. Met trillende handen verbrak ik de verbinding. De C-4 achter me kon elk moment exploderen en dan werd ik samen met iedereen aan flarden gereten. Ik probeerde helder te denken, me voor alles af te sluiten en tikte het nummer in dat ik uit mijn hoofd had geleerd.

‘Consolidated Services,’ zei dezelfde vrouwenstem.

Verdomme! Ik haalde telefoon van mijn oor en drukte bijna op het knopje om de verbinding te verbreken, maar plotseling viel me iets in en ik zette de telefoon weer aan mijn oor.

‘Ik wil Mickey Hagan spreken,’ zei ik tegen de vrouw.

‘Ogenblikje,’ zei ze.

Hoofdstuk tweeëntachtig

Ze verbond me door! Zo meteen kreeg ik ene Mickey aan de lijn die de vicepresident was van de marketingafdeling van Consolidated Services, óf Consolidated Services was de naam waarmee een CIA-medewerker de telefoon opnam.

‘Met Hagan,’ zei de bekende stem met het Ierse accent.

‘Mickey! Met Kamran. Luister, we hebben niet veel tijd.’

Ik vertelde haastig over de Super Bowl en de bom. Als ik dit overleefde, zou ik nog genoeg tijd hebben om alles uitgebreid te vertellen.

‘Zoek dekking en blijf aan de lijn,’ zei Mickey zakelijk. ‘Ik moet wat telefoontjes plegen.’

Ik keek of ik een plek zag waar ik me kon verbergen. Nog meer podia. Nog meer apparatuur. Ik moest hier weg, weg uit dit stadion, zo ver mogelijk hiervandaan.

Weer een schot, en de volgende beveiliging werd getroffen. Eindelijk werd het wat leger om me heen, en toen de horde in paniek geraakte artiesten was verdwenen, zag ik nog drie beveiligers op de grond liggen, alle drie doodgeschoten. Maar waar was Darius? Ik rende door een doolhof van podia en op de grond gegooide muziekinstrumenten, op zoek naar mijn broer, bang dat ik hem bloedend op de grond zou aantreffen, net als de beveiligers. Maar daar was hij, op een groot podium in de vorm van een footballhelm. Hij draaide alle kanten op om te kijken waar de schutter zich bevond.

De schutter die achter Darius het podium op klom.

‘Darius! Kijk uit!’ schreeuwde ik. Wat heel stom was omdat de schutter mij natuurlijk ook hoorde. De roadie draaide zich om en schoot op me. Hij

miste en ik zocht dekking achter een enorme luidspreker. Nog meer schoten. Ik voelde dat de kogels in de luidsprekers achter me insloegen en ik hoorde het plastic en hout verspinteren. Toen klonk er een schreeuw en een klap. En toen ik voorzichtig om een hoekje keek, zag ik Darius op de onderkant van het podium worstelen met de schutter. Darius was boven op hem gesprongen.

Ik moest hem helpen. Ik stopte het telefoontje in mijn zak, pakte het eerste het beste wapen dat ik kon vinden – een trompet, dat was natuurlijk geen echt wapen, maar ik had geen keus – en rende naar het podium, als een verdediger die de bal speelt naar een *wide receiver*. De schutter had nog steeds zijn wapen en Darius hield de arm van de man gestrekt om zichzelf te beschermen. Zoals Dane me ook had geleerd. Maar dat vormde geen bescherming voor mij. Het wapen ging af in mijn richting en ik dook in elkaar, alsof ik een razendsnelle kogel op die manier kon ontwijken. Maar ik bleef in beweging, al zigzaggend rende ik verder om op die manier buiten het bereik van de lukrake schoten van zijn wapen te blijven. Toen ik eindelijk dichtbij genoeg was, gaf ik de schutter een klap op zijn hoofd met de trompet. Hij was meteen buiten westen en liet zijn pistool vallen.

‘Bedankt, maar we moeten nog steeds iets aan die bom doen!’ zei Darius.

Precies. De bom. Mickey.

Ik haalde de telefoon weer tevoorschijn. ‘Mickey? Mickey, ben je daar nog?’

‘Kamran! Ja,’ zei Mickey. ‘Je moet daar weg. Ik heb een team gestuurd om de bom op te ruimen.’

‘Die komen te laat!’

‘Oké,’ zei Mickey. ‘Ik heb niemand anders die kan helpen de bom onschadelijk te maken. Is er iemand...’

‘Handen omhoog,’ schreeuwde iemand, en ik schrok me dood. Een stuk of vijf beveiligers in kogelwerende vesten en zwarte honkbalpetten kwamen aangerend en richtten hun pistolen op mij. Ik zag Darius nergens. Waarschijnlijk had hij zich snel aan de andere kant van het podium verstopt.

‘Handen omhoog!’ werd er weer geschreeuwd.

‘Kamran,’ fluisterde Darius, op een toon die aangaf dat ik moest doen wat me werd gezegd.

Tandenknarsend deed ik mijn handen omhoog, en intussen tikte de bom achter me rustig door.

Hoofdstuk drieëntachtig

De beveiligers kwamen steeds dichterbij, met hun pistolen op ons gericht.

‘Ben jij Kamran Smith?’ vroeg de leider van de beveiligers.

‘Ik... eh, ja,’ zei ik. Ik was helemaal vergeten dat mensen me herkenden omdat mijn gezicht voortdurend op tv en op internet te zien was geweest.

De beveiligers liet zijn wapen zakken en gebaarde dat zijn collega’s hetzelfde moesten doen. ‘De CIA zegt dat hij in orde is,’ zei hij tegen ze. ‘Zorg ervoor dat verder hier iedereen weg is. Nu.’

Ik kon mijn oren niet geloven. De beveiligers renden weg, en een paar van hen gingen nog even kijken bij de mensen die op de grond lagen en de andere controleerden of er echt niemand meer in de ruimtes en gangen was. We wisten niet of de CIA die al hadden ontruimd.

De eerste beveiligers klom op het podium in de vorm van een footballhelm. ‘Is dit de schutter?’ vroeg hij en hij wees op de bewusteloze man.

‘Ja,’ zei ik. ‘Ik... eh, heb hem met een trompet buiten westen geslagen.’

De beveiligers bond de polsen van de man met een tiewrap vast en sleepte hem weg. Opeens drong het tot me door dat Mickey nog steeds aan de telefoon was.

‘Hé,’ zei ik. ‘Sorry. De beveiligers waren hier. Ze wisten wie ik was. Dat was snel.’

‘Ik zei het je toch? Ik heb een paar telefoontjes gepleegd,’ zei Mickey. ‘Kamran, wie is er nog meer bij je. Dane? Aaliyah? Jimmy?’

Hij wist nog niet dat Dane dood was. Of dat Jimmy ons had verraden. En Aaliyah... Was zij ook dood?’

‘Nee,’ zei ik. ‘Alleen Darius.’

Mickey bleef even stil. ‘Kamran, ik wil het nu van je weten. Had je gelijk wat Darius betrof? Vertrouw je hem? Staat Darius aan de goede kant?’

Ik keek naar Darius, die nog steeds achter het podium weggedoken zat om zich voor de beveiligers te verbergen.

‘Ja,’ wist ik uiteindelijk uit te brengen. Ondanks de krankzinnige situatie waarin ik me bevond, was ik verschrikkelijk opgelucht dat ik dit kon zeggen.

‘Goed dan,’ zei Mickey. ‘Geef me Darius aan de telefoon en daarna wil ik dat jullie daar weggaan.’

‘Maar...’

‘Je moet doen wat ik zeg. Weet je nog dat ik dat tegen je zei, een poosje geleden? En dat je toen knikte, wat volgens mij betekende: “Ja, meneer Hagan, Ik zal op straffe des doods alles doen wat u zegt, zonder vragen te stellen of u tegen te spreken.” Zo, en geef nu die telefoon aan Darius en maak dat je wegkomt. Hij is een Army Ranger. Hij heeft hiervoor getekend. En als daadwerkelijk het ergste gebeurt, dan kan ik in ieder geval nog een van de gebroeders Smith heelhuids naar zijn ouders sturen.’

Ik wilde hem tegenspreken, maar ik wist dat hij gelijk had en elke seconde was kostbaar.

‘Het is voor jou,’ zei ik tegen Darius en ik gaf hem de telefoon.

‘Ja?’ zei Darius. Hij luisterde even en ging toen rechtop staan. ‘Tot uw orders,’ zei hij. Als Darius Mickey had kunnen laten zien dat hij salueerde, dan had hij dat gedaan. Ondanks zijn baard en vuile kleren zag ik eindelijk weer de soldaat in hem. Darius rende naar het podium waar we onderuit waren gekropen. ‘Jawel,’ zei hij in de telefoon. ‘Begrepen.’

Darius verdween onder het podium. Mickey had gezegd dat ik weg

moest wezen en elke vezel van mijn lichaam schreeuwde dat ik dat ook moest doen. Maar ik kon Darius niet zonder hulp achterlaten. Maar wat moest ik doen? Als ik achter hem aan kroop, zou ik hem alleen maar in de weg zitten.

Ik draaide me om en zocht wanhopig naar iets waarmee ik hem kon helpen, en toen zag ik de vrachtwagen die aan het podium was gekoppeld. Natuurlijk! Ik kon het podium het veld op rijden. Onder de tribune vandaan. Als de bommen dan ontploften zou niet een kwart van het stadion de lucht in vliegen.

Ik sprong de openstaande cabine in. Het was geen gewone vrachtwagen, maar een speciale auto voor het verplaatsen van stadionpodia, een soort grote, zware golfkar. Ik deed de hendel naar beneden en gaf gas en de wagen kwam in beweging. Langzaam. Heel, heel langzaam. Het leek net een karretje in een pretpark, met een rail in het midden zodat je niet van de baan af kon. Ik boog me steeds naar voren, alsof ik het ding aanspoorde en het als een paard zou gehoorzamen en sneller zou gaan. *Kom op. Kom op.*

De truck reed de tunnel uit en het gigantische stadion in. Ik was weleens eerder in het Universiteitsstadion van Phoenix geweest, voor een belangrijke honkbalwedstrijd van de Cardinals, maar nooit op het veld. Vanaf de grond was het echt enorm. Vijf etages met zitplaatsen rezen op van het veld en zestig meter boven mijn hoofd bevond zich het gigantische, witte ijzeren geraamte dat het schuifdak droeg dat van het ene eind van het stadion naar het andere liep. Recht voor me, aan de andere kant van het stadion, was het vijf verdiepingen hoge scorebord, met daarboven het logo van de Super Bowl dat de gigantisch muurschildering van de Cardinals verving.

De tijdmelder op het scorebord gaf aan dat de pauze nog vijf minuten zou duren. Als de Zwarte Weduwe de bomexplosie had gepland voor het

moment dat de show eindigde, wanneer het vuurwerk werd afgestoken en de confetti de lucht in werd geschoten en iedereen opstond om te juichen, dan had Darius minder dan vijf minuten om die bom te ontmantelen, anders was het afgelopen met ons.

Hoofdstuk vierentachtig

Minder dan vijf minuten. Ik wist niet hoe groot de ravage zou zijn die de explosie op de tribunes zou aanrichten, maar in ieder geval zouden de artiesten, bands en fans die tijdens de show dansend op het veld zouden staan, allemaal hartstikke dood zijn. Het zou gruwelijk zijn geweest en honderd miljoen mensen zouden het op tv hebben gezien.

Maar zelfs als de bom nu ontplofte, hadden we de Zwarte Weduwe gedeeltelijk kunnen tegenhouden. De wedstrijd was uitgesteld, de show was afgelast en de fans waren op weg naar de uitgangen. Op het scorebord stond dat het publiek werd verzocht rustig en ordelijk het stadion te verlaten in verband met een gaslek. Een gaslek! Maar goed, dat was in ieder geval beter dan te zeggen dat er een vrachtwagenlading explosieven het veld op werd gereden.

De takelwagen die aan het podium was gekoppeld reed pijnlijk langzaam, maar in ieder geval was ik nu al op de grasmat van het stadion. *Kom op, kom op*, zei ik. Ik keek weer naar het scorebord. Minder dan vier minuten!

Vanuit mijn ooghoek zag ik twee mensen over het pad tussen de lagere tribunes naar beneden komen, dus niet omhoog gaan! Een cameraploeg! Een of andere tv-zender probeerde dichterbij te komen voor een verslag.

‘Nee! Ga terug!’ schreeuwde ik en ik zwaaide met mijn armen. ‘Ga terug!’

Maar ze liepen door. Ik keek naar het scorebord. Nog drieënhalve minuut. Als deze mensen nog dichterbij kwamen, werden ze gedood door de explosie.

‘Ga terug! Ga weg!’ gilte ik, maar ze hoorden me niet. Ze waren nu zo

dichtbij dat ik de journaliste herkende die voor de cameraman uit de trap afliep. Het was Emily Reed, de beeldschone commentator van ESPN. Ze droeg een rode rok tot op de knie en een witte blouse.

Emily Reed.

Jaren geleden gingen we met het hele gezin op strandvakantie naar Rocky Point, een vakantieoord in Mexico. Ik was nog zo klein dat ik niet in mijn eentje in zee mocht, maar toen ik Darius in het water zag, ging ik achter hem aan. De golven waren niet zo hoog, maar ik was een kleutertje en het zeewater sloeg over me heen, ik viel om en het water kwam in mijn ogen, mijn oren en mijn longen. Sputterend en huilend werd ik op het strand gekwakt.

En nu had ik hetzelfde soort gevoel, het gevoel dat ik door een golf van beelden, bewegingen en stemmen werd overspoeld.

Emily Reed die de footballspelers interviewde aan de zijlijn. De Zwarte Weduwe die in de deuropening stond en haar wapen op Danes ontzielde lichaam had gericht. Emily Reed die een grapje maakte met een andere commentator in de studio. De Zwarte Weduwe die Darius uitlachte omdat hij zo voor de gek was gehouden. Emily Reed die het op tv over de Super Bowl had toen we in de motelkamer waren. De naam van Bashira Ansari in het verslag op Aaliyahs computer in de motelkamer.

De golf sloeg over me heen en liet me verward en ademloos achter. En opeens wist ik waar ik Bashira Ansari's stem eerder had gehoord.

Emily Reed was de Zwarte Weduwe.

Hoofdstuk vijfentachtig

Ik wist niet hoe het kon en waarom Bashira Ansari voor de sportzender ESPN zou werken, maar ik was er honderd procent zeker van dat zij het was.

Emily Reed was de Zwarte Weduwe, en de enige die dat wist, was ik.

Mijn eerste reactie was om Mickey Hagan te bellen en het hem te vertellen. Maar Darius had de telefoon bij zich om de explosieven in het podium onschadelijk te maken.

Ik bleef naar Emily Reed kijken terwijl de truck met een slakkengangetje naar het middenveld kroop. Ze stond nu met haar rug naar me toe en praatte tegen de camera. Ze deed verslag van de abrupte onderbreking van het meest bekeken sportevenement van Amerika. Een onderbreking waar ze zelf voor had gezorgd.

Ik moest iets doen. Iemand op de hoogte brengen. Haar tegenhouden. De Zwarte Weduwe was hier in het stadion, nog geen dertig meter van me vandaan!

Ik sprong uit de truck en rende naar de tribunes. Het podium kwam met een ruk tot stilstand, inclusief Darius en alle explosieven. Hij zou op tijd de bom ontmantelen, dat wist ik zeker. Dat moest gewoon. Ik keek opnieuw naar het scorebord. Nog twee minuten.

Twee minuten, dacht ik. Geen time-outs meer. Zes punten achter. Twaalf meter naar de end zone.

Laat je niet afleiden. Niet aarzelen. Niet twijfelen.

Ik deed mijn hoofd omlaag alsof ik de honderd meter liep. Ik sprong over de banken en spullen aan de zijlijn. Ik nam een sprong over het muurtje voor de tribunes. Een minuut en vijftig seconden. Ik sjeesde de betonnen

trap op naar Emily Reed. De cameraman zag me aankomen en kwam met zijn hoofd achter de camera vandaan om te kijken wat ik kwam doen. Emily Reed merkte het en ze draaide zich om. Ik had nog zo veel vaart dat ik bijna tegen haar aan knalde.

‘Emily Reed... heet geen Emily Reed,’ zei ik in de camera, buiten adem van mijn sprint. ‘Haar echte naam is... Bashira Ansari. Ze is de weduwe van de terrorist Haydar Ansari. En ze is zelf een terrorist. Ze heeft een kneedbom in dat podium geplaatst!’

De cameraman keek me over zijn vizier aan of ik gek was.

Emily Reed – Bashira Ansari – keek verbijsterd, maar niet lang, want toen had ze zichzelf weer in de hand. Waarschijnlijk waren we live op tv.

Ze lachte schamper. ‘Sorry, Bill,’ zei ze tegen iemand in de studio. ‘We hebben hier een jongeman met een krankzinnig verhaal over explosieven...’

‘Ze heeft ze zelf geplaatst,’ zei ik snel tegen de camera. ‘Ze heet echt Bashira Ansari en niet Emily Reed. Haar man was een terrorist van Al-Qaida. Hij werd gedood tijdens een drone-aanval. Als wraak was ze plan de show tijdens de Super Bowl op te blazen.’

Ik zag er waarschijnlijk net zo krankzinnig uit als ik klonk. De cameraman schudde zijn hoofd en Emily Reed keek me vol medelijden aan.

‘Sorry, Bill,’ zei ze tegen de camera. ‘We komen straks bij je terug met dit onderwerp, als we niet meer worden onderbroken. De beveiliging heeft blijkbaar andere dingen te doen op dit moment.’

‘Ik weet het zeker,’ zei ik en ik wurmde me tussen Emily en de camera in. ‘Ze is een terrorist. Ze heeft een bom in...’

Achter ons explodeerde het podium en we werden alle drie tegen de grond gesmeten.

Hoofdstuk zesentachtig

Om me heen regende het stukken metaal en graszoden. Ik maakte een balletje van mezelf. Mijn hoofd bonkte en in mijn oren klonk een ononderbroken zoemtoon. Ik schudde mijn hoofd, en probeerde me te herinneren wie en waar ik was, wat ik aan het doen was. Ik hees me op aan een van de rode tribunestoeltjes naast me.

En toen zag ik het gat.

In het midden van het footballveld, van de ene veertigyardlijn tot aan de andere, was een gigantisch, gapend gat. Maar het was niet alleen een krater van aarde. Ik was vergeten dat het Universiteitsstadion van Phoenix tamelijk bijzonder was, omdat het een verplaatsbare grasmatt had. In Arizona was het te heet om in de openlucht te spelen, en gewoon gras groeide niet in een overdekte ruimte. Het stadion was zo ontworpen dat de grasmatt op een enorm blad van achtduizend vierkante meter naar buiten kon worden geschoven. Op wedstrijddagen werd het gras naar binnen geschoven. Dus onder de verschuifbare groene grasmatt van het stadion bevond zich geen aarde maar een mechanisme van 546 stalen wielen, 16 ijzeren rails, een irrigatiesysteem en een afvoergoot, plus 76 motoren om het hele gevaarte heen en weer te verplaatsen.

En dat was allemaal opgeblazen toen het podium explodeerde.

Het podium – het podium waar Darius in zat!

‘Darius!’ brulde ik. ‘Darius! Nee!’

Ik kwam overeind en viel bijna van de betonnen trap. Ik was nog steeds duizelig van de klap en ik voelde bloed langs mijn voorhoofd lopen. Ik strompelde naar beneden terwijl ik houvast zocht bij een van de stoeltjes, maar het stoeltje zat los en bijna viel ik weer. Ik zag dat het stoeltje bijna in

tweeën was gescheurd door een stuk machinerie van onder het veld. Op de lagere tribunes was het overal hetzelfde. Overal stukken metaal, en honderden harde, vrijwel onverwoestbare stadionstoeltjes waren aan flarden gereten. De Zwarte Weduwe had helemaal niet zo veel explosieven nodig gehad om het stadion met de grond gelijk te maken. Met alle apparatuur onder het veld, de podia en techniek die er tijdens de show óp het veld aanwezig zouden zijn, zou de explosie duizenden slachtoffers hebben geëist.

In plaats daarvan was er nu maar één slachtoffer.

‘Darius!’ schreeuwde ik en ik bewoog me moeizaam naar de rokende krater. ‘Darius!’

Ondanks het gezoem in mijn oren hoorde ik achter me iemand roepen. Ik draaide me om en zag een beveiligder de cameraman onderzoeken. De man lag op zijn rug en zijn gezicht zat onder het bloed.

Emily Reed kwam op handen en knieën overeind achter de beveiligder, wankelend stond ze op en ze haalde het pistool uit zijn holster. Voordat de man zich kon omdraaien schoot ze hem in zijn rug en viel hij boven op de gewonde cameraman.

Ik deed een stap in haar richting, maar nu draaide ze zich naar mij om. Ik was een paar rijen van haar verwijderd, maar toch kon ik zo in de loop van haar pistool kijken. Ik bracht mijn handen omhoog om te laten zien dat ik niks stoms zou doen. Ik was zo van de kaart en in de war dat alles wat ik nu zou proberen alleen maar stom zou zijn.

‘Ik had jou en je broer moeten vermoorden voordat ik jullie in het podium verstopte,’ zei Bashira Ansari. Ze was inderdaad Bashira Ansari, de Zwarte Weduwe. Emily Reed was alleen maar haar vermomming geweest. ‘Ik ben jarenlang bezig geweest met de voorbereidingen om de moord op mijn man te wreken. Jarenlang! En je broer en jij hebben alles verpest.’

‘Je man was een terrorist,’ zei ik.

‘Haydar Ansari was een héld!’ gilte ze. Ze richtte het pistool op me en loste een schot. Ik dook in elkaar, alsof dat iets zou helpen. Maar door de explosie stond ze ook niet meer zo vast op haar benen, en ze miste. Toen ik weer opkeek, zag ik dat ze de trap op rende. Haar rug zat onder het bloed en haar blouse was door de explosie aan flarden gescheurd. Stom van me, maar toch rende ik achter haar aan. Ze had Darius vermoord en ik zou haar niet laten ontsnappen.

De cameraman lag nog steeds onder de dode beveiliging, maar hij was wel bij bewustzijn. Opeens drong het tot me door dat hij de hele tijd de camera op ons gericht had gehouden. Hij had een heel andere blik in zijn ogen toen hij me aankeek, hij was natuurlijk geschokt, maar ik zag wel dat hij me nu geloofde. Het maakte me niet uit. Ik moest de Zwarte Weduwe tegenhouden. Ik sprong over hem heen en rende met twee treden tegelijk naar boven. Ansari hoorde me aankomen en draaide zich om om over haar schouder te schieten, maar nu was ik erop voorbereid. Ik tackelde haar van achteren alsof ik een quarterback aanviel, en we kwakten allebei neer op de betonnen treden. Haar pistool vloog door de lucht, en kletterde tussen de vernielde stadionstoelen.

Ik werd overrompeld door de val, en de Zwarte Weduwe was me te vlug af. Ze gaf een trap tegen mijn hoofd om me uit schakelen en krabbelde overeind.

Ik probeerde op te staan, maar was niet snel genoeg. Ze ontsnapte! En toen versperde plotseling iemand haar de weg.

Darius!

Hoofdstuk zevenentachtig

Darius leefde nog!

Ik had geen tijd om te vragen hoe of wat, want de Zwarte Weduwe en hij raakten in gevecht. Darius kon er wat van, maar Bashira Ansari was nog beter. Ze vocht met alle hevigheid die werd ingegeven door razernij en wanhoop. Ze verkocht Darius een stomp in zijn maag, en toen hij dubbelklapte, gaf ze een knietje tegen zijn hoofd. Hij wankelde achteruit, viel bijna over de stoel achter hem en wist net op tijd weer overeind te komen toen een half afgeweerde stomp hem op zijn kont deed belanden.

‘Kamran! Lex Luthor op de Hoover Dam!’ riep hij.

Een van onze spelletjes in de tuin kwam weer in een flits bij me boven. Ik herinnerde me nog hoe we hadden afgerekend met het kwade genie Lex Luthor. Op handen en knieën kroop ik achter Bashira Ansari. Darius schopte met zijn beide benen naar haar. Ze verloor haar evenwicht, viel over mij heen en rolde achterover de trap af.

Darius hielp me overeind. ‘Lex Luthor was altijd al een watje dat je zo kon omduwen,’ zei hij.

‘Darius! Hoe kan het dat je nog leeft! Het podium...’

‘Het lukte me niet de bom te ontmantelen,’ zei hij. ‘Te ingewikkeld. Te goed beveiligd. Ze was echt een kwade genius. Kom mee.’

Ik keek naar beneden en zag Bashira Ansari op het beton liggen. Hoewel ze niet bewoog, moesten we ons er toch van verzekeren dat ze niet zou ontsnappen.

‘Wanneer ben je dan uit het podium gegaan?’ vroeg ik terwijl ik achter hem aan de trap afrende.

‘Toen het duidelijk werd dat ik de bom niet onschadelijk kon maken, zei

Mickey dat ik weg moest gaan. Ik voelde het podium bewegen. Daarom wist ik dat je het veld was opgereden, waar de explosie in ieder geval minder schade aan zou richten.’ Hij keek naar de vernielde zitplaatsen. ‘Dat dacht ik tenminste. Maar goed, het podium stond net stil toen ik eruit klom. Ik wilde je nog meesleuren en maken dat we wegkwamen, maar jij was al op weg naar de tribunes, dus rende ik de andere kant op. Het duurde een eeuwigheid voordat ik bij je kon komen om je te helpen. Sorry, maar ik had geen idee dat zij hier was.’

We stonden nu bij de gevloerde Bashira Ansari, alias Emily Reed, oftewel de Zwarte Weduwe. Haar ene arm was helemaal verdraaid en een been zag eruit alsof het gebroken was, maar haar borstkas ging op en neer. Ze was buiten bewustzijn, maar leefde nog.

Politieagenten – echte agenten, geen beveiligers – kwamen op ons af gerend, met hun wapens in de aanslag.

‘Blijf staan! Darius en Kamran Smith, jullie staan onder arrest! Handen omhoog!’ riep een van hen.

Ik was helemaal vergeten dat we allebei gezocht werden als terroristen, en er zat een bomkrater zo groot als de Grand Canyon in het veld van het stadion. Tot we de kans kregen ons verhaal te vertellen zou geen telefoontje van Mickey Hagan ons helpen. En in Darius’ geval was zelfs dat misschien niet eens voldoende.

We staken onze handen omhoog en de agenten deden ons handboeien om.

‘Wees de sterkste van de sterksten,’ zei ik.

Op Darius gezicht verscheen een kleine lachje. ‘Wees de dapperste van de dappersten,’ zei hij.

‘Help de hulpelozen.’

‘Spreek altijd de waarheid.’

‘Wees loyaal,’ zei ik.

‘Geef nooit op,’ zei hij.

‘En dood alle monsters,’ zeiden we tegelijk terwijl we over de bewusteloze Bashira Ansari stapten en werden weggevoerd.

We waren inderdaad twee handen op één buik, Darius en ik, zoals altijd. De gebroeders Smith tegen de wereld. En we hadden ons allebei aan de Code gehouden. Tot op het allerlaatst.

Hoofdstuk achtentachtig

Ik vertelde mijn verhaal aan de CIA, de FBI en de binnenlandse veiligheidsdienst. En toen nog een keer. En nog een keer. Ze wroetten en spitten en wilden elk detail weten, maar uiteindelijk waren ze tevreden. Misschien waren ze niet zo blij met de manier waarop alles was gegaan, maar wel met het resultaat. Ik wist alleen niet of mijn verklaring ook Darius zou helpen. Of Mickey. In ieder geval kon niets wat ik zei Dane meer helpen.

In ruil voor mijn verhaal kreeg ik meer over Bashira Ansari te horen. De CIA had snel alles achterhaald. Toen haar man was omgekomen tijdens een drone-aanval, besloot ze hem te wreken. Ze liet haar kinderen in Syrië achter bij haar zus en vertrok naar Amerika. Ze kwam het land binnen op een vals paspoort en begon een nieuw leven. Heel anders dan haar leven als moslimextremist. Ze verruilde haar sluier voor westerse kleren en volgde een opleiding als sportverslaggever, alles met het plan om Amerika op de knieën te krijgen met een gewelddadige terroristische aanslag tijdens een groot sportevenement. Jarenlang werkte ze geduldig aan haar plan, zodat iedereen op een gegeven moment in haar rol geloofde, in afwachting van de perfecte gelegenheid waarop ze de meeste schade zou kunnen aanrichten. Ze deed alles op de lange termijn, dat had ze van haar man geleerd, een spel vol ingewikkelde plots, valse aanwijzingen en misleidingen. De Super Bowl was haar magnum opus. Maar wij hadden het gif uit de beet van de Zwarte Weduwe gehaald.

Ik werd ook door een dokter onderzocht. Alles was in orde met me, ik had alleen wat snijwonden, veroorzaakt door rondvliegende ijzersplinters, en wat lichte uitdrogingsverschijnselen. Ik kreeg water te drinken en mijn

voorhoofd werd verbonden. Toen mocht ik weg. Ik was vrij. Mijn ouders waren ook weer vrij. Ze wachtten me op in de hal van het overheidsgebouw in Arizona waar ik naartoe was gebracht.

‘Kamran joon,’ zei mijn moeder opgelucht en ze nam me in haar armen. Ik omhelsde haar en mijn vader alsof ik ze nooit meer los zou laten. Ze zagen er allebei ontdaan uit en ze leken wel iets ouder geworden. Maar ze waren ook opgelucht. Nu wisten ze tenminste dat alles goed met me was. En dat Darius nog leefde en onschuldig was.

Mijn ouders hadden al die tijd vastgezet in het gebouw van de binnenlandse veiligheidsdienst, allebei in aparte cellen, net als ik. Toen ik was ontsnapt werd hun bewaking nog eens verscherpt. De veiligheidsdienst had ze alleen maar verteld dat ik was ontsnapt, verder niets, en nu moest ik het hele verhaal opnieuw vertellen toen we in de auto naar huis reden. Het verhaal vertellen aan FBI-agenten in een verhoorkamer was één ding. Maar aan mijn ouders, die kreten slaakten, me in de rede vielen en vol afgrijzen hun gezicht vertrokken, was weer een heel andere ervaring. Daardoor besepte ik hoe onwerkelijk alles was geweest. Het was alsof ik in een spannende spionagefilm had gespeeld.

En nu? Zou ik weer gewoon kunnen functioneren als Kamran Smith, middelbare scholier in een eindexamenklas? Dat leek nog onwerkelijker.

En Darius? Ik miste hem ontzettend toen ik tussen mijn ouders op de achterbank van de overheidsauto zat, hun armen om me heen geslagen. Hij zat nog steeds in bewaring en werd ondervraagd. En niemand kon ons vertellen wanneer hij werd vrijgelaten. Als hij tenminste werd vrijgelaten. Maar hoe dan ook, we hoopten dat we hem weer snel zouden zien.

We kwamen onze straat in, waar we werden opgewacht door tv-busjes en cameraploegen, net als eerder was gebeurd. Ik zakte onderuit in de auto. Alweer al die aandacht van de media? Nog steeds al die beschuldigingen,

twijfels, insinuaties? Na alles wat Darius en ik hadden gedaan?

De horde tv-verslaggevers ging opzij voor de overheidsauto die onze oprit opreed en alles werd gefilmd. Mijn ouders en ik bleven nog even in de auto zitten en keken naar het huis dat we maandenlang niet hadden gezien. Het woord TERRORISTEN stond nog steeds op de voorgevel.

‘Zijn we er klaar voor?’ vroeg mijn vader. Hij pakte mijn hand en gaf er een kneepje in. Mijn moeder pakte mijn andere hand. Langzaam stapten we uit.

Onmiddellijk werden er vragen op ons afgevuurd.

‘Kamran! Hoe is het om vrijgesproken te zijn?’

‘Ga je de staat aanklagen vanwege onrechtmatige vrijheidsberoving?’

‘Zal Darius binnenkort vrijkomen? Heb je hem gesproken?’

‘Hoe wist je dat Darius geen verrader was?’

Ik liep over het paadje naar onze voordeur en bleef even staan om achterom te kijken naar de cameraploegen. Ze maakten Darius en mij niet langer voor terrorist uit – ze stonden achter ons! Maar hoe wisten ze dit? De agenten van de FBI hadden me doorgezaagd alsof Darius staatsvijand nummer een was en ik nummer twee. Alsof ze geen woord geloofden van wat ik zei.

‘Kamran!’ riep mijn vader. Hij had de voordeur opengedaan en ik ging met hem naar binnen.

De telefoon ging weer, maar mijn vader liep ernaartoe en trok de stekker uit het stopcontact. Mijn moeder bleef midden in de woonkamer staan en keek om zich heen alsof het een vreemde omgeving voor haar was. Mijn vader was binnen een paar stappen bij haar en sloeg zijn armen om haar heen.

Ik dacht er even over om naar mijn kamer te gaan en misschien te gaan douchen, want dat was hard nodig, maar ik zette eerst de tv aan. Op alle

zenders ging het alleen maar over Darius en mij en de Super Bowl. De cameraman van ESPN had alles vastgelegd: mijn ontmaskering van Bashira Ansari, de explosie, het moment waarop ze de beveiliging doodschoot, haar getier over de moord op haar man en het moment dat ze op mij schoot. Daardoor wisten ze het dus. Zo wist iedereen het nu. Van de FBI had ik het verhaal steeds maar weer opnieuw moeten vertellen, hoewel ze het bewijs op video hadden.

Het was bizar om mezelf te zien, om alles als buitenstaander te bekijken. Mijn ouders keken met me mee, en mijn moeder legde elke keer haar hand op mijn arm als ik in gevaar was, alsof ik dit keer echt neergeschoten of vermoord kon worden.

Iedereen op tv had het over de terroristische aanslag tijdens de Super Bowl.

De terroristische aanslag die was vrijdeld door de gebroeders Smith.

Op een andere zender werden interviews met leerlingen van mijn school uitgezonden. Ze hadden nooit aan me getwijfeld, zeiden ze. Ze wisten gewoon altijd al dat ik geen terrorist was. Ik was zo bescheiden. Zo aardig. Julia Gary zei dat ik haar vriendje was. Adam Collier vertelde dat ik eigenlijk in het publiek van de Super Bowl had moeten zitten. Met hem. Het was allemaal een heel ander verhaal nu ik een nationale held was.

Ik besloot om toch maar te gaan douchen.

Hoofdstuk negenentachtig

Een paar dagen later zat ik in mijn kamer en keek naar de stapel studieboeken op mijn bureau. Ik moest de volgende dag weer naar school. Het leven gaat door, en dat soort dingen. De feestcommissie had waarschijnlijk al een spandoek boven de ingang opgehangen om me welkom te heten. De directrice zou waarschijnlijk een samenkomst organiseren ter ere van de leerling die een terroristische aanval had verijdeld tijdens de Super Bowl. Adam zou me opwachten om een klap op mijn schouders te geven. En Julia zou me opwachten om aan mijn arm te paraderen. Ze zouden me allemaal heel anders behandelen dan de laatste keer dat ik ze had gezien.

En dat was dus het probleem.

Er werd op de deur van mijn kamer geklopt en ik deed open. ‘Kamran, je hebt bezoek,’ zei mijn moeder, die in de deuropening stond.

‘Als het Adam is, dan zeg je maar dat ik niet met hem wil praten,’ zei ik en ik draaide me om. Adam had elke dag naar mijn huis gebeld en elke keer had ik aan mijn moeder gevraagd of ze wilde zeggen dat ik niet thuis was.

‘Ik weet niet of je het verschil ziet tussen Adam en mij,’ zei Mickey Hagan, ‘maar ik wil je toch even gedag komen zegen.’

Mickey! Ik rende naar hem toe en we omhelsden elkaar. Mijn moeder glimlachte en liet ons toen alleen.

‘Ik hoop dat je je een beetje hebt gedragen,’ zei Mickey en hij keek om zich heen in de kamer. ‘Ik durf te wedden dat er hier nog steeds af luisterapparatuur zit van voordat je gevangen hebt gezeten.’

Er zat af luisterapparatuur in mijn huis! Natuurlijk was dat zo. Maar waarom begon Mickey daar nu opeens over? En toen snapte ik het. Mickey

wilde me duidelijk maken dat ik voorzichtig moest zijn met wat ik tegen hem zei, voor het geval er iemand meeluisterde. En we hadden inderdaad heel veel te bespreken.

‘Ben je nog bij de CIA?’ vroeg ik, en ik lette goed op wat ik zei. ‘Heb je nog problemen gehad?’

‘Dat is best eigenaardig,’ zei Mickey. ‘De CIA heeft de indruk dat ik niets te maken had met je ontsnapping en de daaropvolgende avonturen, tot je de noodlijn van de CIA belde, omdat je op zoek was naar een aardig iemand die je uit de rotzooi kon helpen. Iemand heeft aan hen verteld dat een voormalige Groene Baret met de naam Dane Redmond als enige verantwoordelijk was voor de samenstelling van het team dat jou uit het hoofdkwartier van de binnenlandse veiligheidsdienst in Washington heeft bevrijd, een berg explosieven heeft opgeblazen in Nashville en de Zwarte Weduwe heeft opgespoord in de bergen van Arizona.’

‘Het is toch niet waar.’

‘Het is wel waar,’ zei hij. Maar ik wist dat dit precies hetzelfde verhaal was dat ik keer op keer aan de CIA, FBI en de binnenlandse veiligheidsdienst had verteld.

‘Natuurlijk leeft Dane Redmond niet meer om het te bevestigen of te ontkennen.’

‘Hij is als een held gestorven.’ Dat meende ik uit de grond van mijn hart.

‘En de regering is het me je eens,’ zei Mickey. ‘Ze hebben het ontslag van Dane Redmond postuum van “anders-dan-eervol” veranderd in “normaal ontslag”, wat hij erg op prijs zou hebben gesteld, dat weet ik zeker. Deze wijziging heeft als bijkomstigheid dat alle voordelen weer van kracht zijn en dat zijn veteranenpensioen wordt uitgekeerd, wat een geweldige uitkomst is voor zijn ex en zijn kleine dochtertje.’

‘Heeft... hij een dochtertje? Dat wist ik niet.’ Het verhaal dat Dane het

brein was achter alles had ik verzonnen om Mickey niet in problemen te brengen. Maar ik had er geen idee van gehad dat Danes ontslag daardoor werd aangepast, of dat zijn gezin daarvan zou profiteren.

‘En Aaliyah?’ Mickey wist wat ik bedoelde. Ik had niet de kans gekregen om mijn versie van wat er was gebeurd met Aaliyah te bespreken. Als zij verslag moest doen bij haar meerderen en de waarheid vertelde...

‘Ze heeft alles bevestigd,’ zei Hagan. ‘Gelukkig is ze getraind in het oppikken en analyseren van informatie, in plaats van er maar op los te kletsen.’

Ik had het gevoel dat Mickey me een heel klein standje gaf. Dat verdiende ik ook wel. Ik was niet voorzichtig genoeg geweest. De overheid had die leugen van mij gemakkelijk kunnen doorprikken en dan zou het er niet best hebben uitgezien voor iedereen. Maar nu leek het toch alsof het allemaal gelukt was, en beter dan ik had gehoopt.

‘Eind goed, al goed, zei Shakespeare al.’ Mickey glimlachte om me duidelijk te maken dat alles was vergeven.

‘En Jimmy?’ vroeg ik.

‘Ah. Dat is niet zo goed afgelopen. Jimmy is ontsnapt. We zitten hem nog steeds achterna, maar hij is er erg goed in om niet gevonden te worden, zoals je misschien wel zou vermoeden.’

‘Dit hoort er allemaal bij.’ Ik gebruikte Jimmy’s favoriete uitspraak.

‘Zeg dat wel,’ zei Mickey.

Hoofdstuk negentig

Mickey tikte op de hoge stapel schoolboeken op mijn bureau. ‘Dus je gaat weer naar school,’ zei hij. ‘Geen rust voor de vermoeiden.’

‘Ik zie niet op tegen het leren en het huiswerk,’ zei ik.

‘Maar hoe zit het met de rest?’ vroeg hij, want hij begreep wat ik bedoelde.

Ik keek naar mijn handen. ‘Jij was de enige die mij geloofde, Mickey. Vanaf het begin, en dat ben je blijven doen.’

‘Ah, ik snap het. Je vrienden op school waren niet zo... loyaal. En nu zijn ze weer helemaal dol op Kamran Smith, met alles erop en eraan.’

‘Ik weet niet of ik nog wel vrienden wil zijn met mensen die er niet voor me waren toen ik het moeilijk had.’

‘Dat begrijp ik,’ zei Mickey. ‘Maar zeg eens eerlijk, Kamran. Hoe vaak heb jij niet aan je broer getwijfeld? Hoe vaak heb je hem niet opgegeven, en veranderde je pas van gedachten toen je merkte dat je het mis had?’

Die was raak. Misschien wist Mickey als geen ander hoe het was om onvoorwaardelijk te geloven in iemand die op een gegeven moment je hart breekt. Maar anders dan Mickey had ik meerdere keren het vertrouwen in Darius verloren, voordat ik achter de waarheid kwam. Mickey had zijn broer geloofd en was door hem teleurgesteld. Ik had mijn broer geloofd, vervolgens had ik hem niet geloofd, toen wel weer en daarna weer niet. Terwijl Darius uiteindelijk onschuldig bleek te zijn.

‘Ik verwijt je niks,’ zei Mickey. ‘Ik kan wel zeggen dat ik mezelf genoeg heb verweten. Daar heb ik niemand anders voor nodig. En jij ook niet. Ik wil je er alleen op wijzen dat je een paar keer aan je broer hebt getwijfeld, hoewel je dichterbij hem staat dan wie dan ook op deze groene aarde. En

verplaats je nu eens in je vrienden op school. Zij zijn lang niet zo close met jou als jij met je broer. Stel je maar eens voor wat ze hebben gehoord en gezien, en hoe ze zich voelden. Kun je het hun echt kwalijk nemen dat ze je niet geloofden terwijl ze je niet eens goed kenden? Ik bedoel, terwijl ze niet eens wisten wie je werkelijk bent?’

‘Jawel,’ zei ik, alleen maar om dwars te liggen. Ik zuchtte. ‘Adam kende me door en door. Hij is mijn beste vriend al vanaf dat we klein waren.’

‘En nu kent hij je nog beter,’ zei Mickey. ‘Hij heeft nooit gezien hoe je werkelijk bent. Misschien heb je zélf ook nog niet eerder gezien wie je werkelijk bent.’

Daar zat wel wat in. Dat was iets waar ik nog met niemand over had kunnen praten sinds ik weer terug was. Ik was blij dat ik eindelijk weer thuis was, dat alles weer normaal was, maar tegelijkertijd miste ik de spanning. Ik miste de manier waarop het team me waardeerde en me niet als een kind behandelde. Het gevoel dat ik iets belangrijks aan het doen was. Ik vond het een naar idee dat aardige mensen doodgingen. Dat ik zélf dood kon gaan. Maar wat de rest betrof... daar verlangde ik naar terug.

‘Ik wil niet zeggen dat je tegen die ontrouwe vrienden van je maar moet doen alsof er niets aan de hand is,’ zei Mickey. ‘Dat bedoel ik niet. Ze moeten voelen dat ze je gekwetst hebben. Daardoor zullen ze wel uitkijken om dit nog een keer te doen. Maar je moet hen ook niet buitensluiten, Kamran. Wat heeft dat voor zin? Goed, over een paar maanden doe je eindexamen en daarna kun je ze lekker gedag zeggen. Maar tot dat moment zit je dan mooi zonder vrienden en ben je alleen. Om nog maar te zwijgen van al die mooie meiden die vast wel willen daten met de held van de Super Bowl die je dan misloopt.’

Ik kreeg een rood hoofd en moest lachen.

‘Aha,’ zei Mickey. ‘Volgens mij begin je het te snappen.’ Hij glimlachte.

‘Toch vind ik het moeilijk,’ zei ik.

‘Dat zal altijd wel zo blijven,’ zei Mickey gelaten. ‘Sommige mensen beschouwen je als minderwaardig vanwege je huidskleur, vanwege het land waar je moeder vandaan komt, of vanwege de verachtelijke daden van iemand die toevallig, bij de juiste lichtinval, een beetje op jou lijkt. Dit betekent dat je daar altijd boven moet staan. Als je terug naar school gaat en je gedraagt je nors en onaardig en je stoot mensen af, dan zullen ze zich snel weer van je afkeren. “Hij is precies zoals we dachten,” zullen ze dan zeggen. Wat jou betreft is het het beste om die erecode na te streven, te bewijzen dat die haters het bij het verkeerde eind hebben. En als je naar West Point gaat, zal dat een heleboel schelen.’

‘Maar ik ga niet naar West Point,’ zei ik. ‘Congreslid Barnes heeft haar voordracht ingetrokken.’

‘Maar net als al die meiden die in de rij staan voor een date met jou, staan de Amerikaanse politici te popelen om je weer bij West Point te mogen aanbevelen,’ zei Mickey. Hij haalde een brief uit zijn jaszak. ‘Zoals de aanbeveling van de Amerikaanse vicepresident, bij wie ik een goed woordje voor je heb gedaan.’

Ongelovig pakte ik de brief van hem aan. En inderdaad, het was een enthousiaste aanbevelingsbrief, met het zegel van de vicepresident en ondertekend door de vicepresident in eigen persoon.

‘Als je dat tenminste nog steeds wilt,’ zei Mickey. ‘En?’

‘Ja,’ zei ik, terwijl ik gebiologeerd naar de handtekening van de vicepresident staarde. ‘Ja. Ik heb dat altijd gewild.’

‘Ook daar zul je het niet gemakkelijk krijgen,’ zei Mickey. ‘Je zult daar nog meer te maken krijgen met haters en mensen die aan je twifelen dan hier.’

‘Weet ik,’ zei ik. Niet nu mijn ogen waren geopend. Maar dat wilde niet

zeggen dat ik mijn hoofd onder mijn kussen wilde stoppen en me wilde verbergen.

‘Mooi zo,’ zei Mickey. ‘Voor mij is er trouwens ook goed nieuws. Het schijnt dat mijn werk in deze zaak wat meer respect van het Bedrijf heeft opgeleverd, en wat meer overeenstemming met mijn salaris. Ik heb binnen de CIA de leiding gekregen over mijn eigen contraspionageteam.’

‘Dat is fantastisch, Mickey!’

‘Zeker weten. En ik heb ook al een paar mensen aangenomen,’ zei hij. ‘Onder wie Aaliyah Sayid. En nu vraag ik me af of ik jou misschien ook zover kan krijgen om bij ons te komen.’

Mijn mond viel zo ver open dat hij bijna de vloer raakte. ‘Húh? Ik?’

‘Maar je moet tegelijkertijd je opleiding aan West Point blijven volgen. En dat zal niet meevallen. Ze zullen je daar echt wel aan het werk zetten, geloof me maar.’

‘Ja! Ik bedoel... ik doe mee! Ik doe alles wat er van me gevraagd wordt,’ zei ik. Ik kon het gewoon niet geloven.

‘Afgesproken. Dat is dus geregeld, maar eerst iets anders. Ik wil dat je begint met gevechtstraining. Dat je verdergaat waar je met Dane bent gebleven.’ Hij gaf een klapje op zijn knieën en stond op.

‘We gaan kennismaken met je nieuwe trainer.’

‘Wat? Nu meteen?’ Ik moest morgen gewoon naar school.

‘Geen beter moment dan nu,’ zei Mickey terwijl hij me wenkte en de gang in liep.

Hoofdstuk eenennegentig

‘Karam Smith, mag ik je voorstellen aan de tactisch specialist van ons team,’ zei Mickey. ‘Darius Smith.’

Mijn broer zat tussen mijn ouders in op de bank en mijn moeder hield zijn hand vast. Zijn uniform leek hem wel vijf maten te groot, zoveel was hij afgevallen, maar hij was in bad geweest, had zich geschoren en zijn haar was geknipt. Hij zag er alweer een beetje normaal uit. Hij stond op om me te omhelzen en we hielden elkaar een poosje stevig vast.

‘Hallo, cadet!’ Hij hield me even op een armlengte afstand om me te bekijken. ‘Fijn om je weer te zien.’

‘Ik vind het ook fijn om jou te zien,’ zei ik. En dat was nogal zacht uitgedrukt.

Ik had heel veel aan Darius te vertellen, er was zoveel waar ik met hem over wilde praten, en ik voelde dat hij er net zo over dacht. Maar we wilden daar allebei geen publiek bij.

‘Kom, we gaan even naar buiten,’ zei Darius en hij knikte naar de tuin.

Ik keek Mickey Hagan aan. ‘Ga maar,’ zei hij. ‘Ik blijf wel hier en zal je ouders over onze regeling vertellen.’

Ik liep met Darius mee naar buiten. Het was bijna begin februari, maar het was nog steeds achttien graden en de zon scheen. Echt een Arizona-weertje.

‘Blijf je hier een poosje?’ vroeg ik.

Darius knikte. ‘Tot ik naar Washington verhuis om met Mickey samen te gaan werken. Ik zit nog steeds in het leger, alleen ben ik nu ook verbonden aan de CIA. Heeft Mickey jou ook aangenomen?’ vroeg Darius.

‘Ja.’

‘Mooi zo.’

Er stonden stoelen op de patio, maar we bleven staan en keken uit over het grasveldje tussen de bruine grindpaden.

‘Weet je nog dat we hier Rostam en Siyavash speelden?’ vroeg Darius.

‘Tuurlijk,’ zei ik. ‘En jij blijkbaar ook, want anders had je me nooit al die aanwijzingen kunnen geven.’

We zwegen een poosje. Misschien dacht Darius terug aan de malle avonturen die we vroeger verzonnen. Maar ik dacht terug aan het moment waarop ik een pistool tegen zijn hoofd hield.

‘Sorry,’ zeiden we allebei tegelijk.

Darius grinnikte zachtjes en ik moest ook glimlachen.

‘Jij eerst,’ zei Darius,

‘O, mag ik eerst?’ zei ik gekscherend. ‘Hoezo dat?’

‘Dat van mij duurt een stuk langer,’ zei Darius,

Ik haalde even diep adem. ‘Het spijt me dat ik je niet geloofde.’

‘Maar je geloofde me wel,’ zei Darius.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Niet de hele tijd. Ze hebben me van alles en nog wat verteld. Ze zeiden dat je de regering haatte vanwege de manier waarop je na elf september werd behandeld. Dat je in de hoogste klas van school naar Washington ging om voor Al-Qaida te spioneren. Dat je moslim was...’

Darius deed zijn ogen dicht en zuchtte. ‘Nou, ik ging absoluut niet naar Washington om voor Al-Qaida te spioneren. Ik ging erheen omdat Sofia Ramirez daarnaartoe ging, ze was echt bloedmooi.’

Ik schoot in de lach.

‘En natuurlijk haatte ik de regering niet,’ zei Darius. ‘Maar ik vond het wel vreselijk hoe sommige mensen me na elf september behandelden. Jij weet niet hoe dat was, want je was nog te klein.’

‘Ik weet inmiddels wel een beetje hoe dat was,’ zei ik. Hij knikte.

‘Maar hoe zat het dan met dat gebedssnoer?’ vroeg ik. ‘Al die sites op internet die je bezocht?’

Darius keek in de verte. ‘Ik had behoefte aan iets spiritueels in mijn leven. Het leven als soldaat is best zwaar. Al die dingen die je meemaakt en ziet. Alles wat je doet. Ik zocht naar een soort betekenis in alles. En ik wilde een band opbouwen met het land waar mama vandaan komt. Met wie we zijn. Daarom begon ik me in de islam te verdiepen. Maar ook in andere dingen. Niet-religieuze dingen. Maar waarschijnlijk hebben ze niks gezegd over mijn dichtbundels met poëzie van Rumi en Hafez.’

‘Nee.’ Ik wist niet wat ik hoorde. Las mijn broer poëzie?

‘Maar waarom heb je ons niet verteld dat je bezig was met religie?’

Darius haalde zijn schouders op. ‘Ik vond dat ik dat zelf moest uitvogelen. Ik deed het voor mezelf en niet voor iemand anders. Nu nog. Ik heb nog steeds niet op alles een antwoord op gekregen, maar ik heb het gevoel dat ik op de goede weg ben. Snap je dat?’ Hij schopte een kiezelsteen van het terras. ‘Maar goed, ik ben niet van plan me te verontschuldigen voor het feit dat ik moslim ben. En dat zou ook niet nodig moeten zijn, alleen maar omdat er ergens een stelletje terroristen de islam verdraaien zodat die bij hun afschuwelijke ideeën past.’

Ik knikte. Hij had gelijk. Hetzelfde had ik aan de mensen van de binnenlandse veiligheidsdienst verteld toen ze vroegen hoe het met mijn moeder zat.

‘Mag ik nu tegen jóú zeggen dat het me spijt?’ zei mijn broer met een klein lachje. ‘Ik ben hierheen gekomen om te zeggen dat het me spijt dat ik je hierin heb meegesleept. Ik wist dat het moeilijk voor je zou worden, maar ik wist niet hoe moeilijk. Die vijandigheid, de tv-ploegen, de veiligheidsdienst die je ’s nachts kwam ophalen en je maandenlang heeft

ondervraagd. En dat je toen moest vluchten, en er op je geschoten werd toen je me probeerde te redden. Als ik had geweten dat dit je allemaal zou gebeuren, dat ik je aan een dergelijk gevaar zou blootstellen, had ik me in Afghanistan laten vermoorden.'

Het was alsof ik een stomp in mijn maag kreeg. Ik wist nog dat ik een keer had gewenst dat Darius in Afghanistan was gesneuveld, zodat ik mijn eigen, comfortabele leventje weer kon oppakken. Ik werd weer helemaal beroerd bij het idee dat ik aan hem had getwijfeld.

'Hou op,' zei ik. 'Het spijt me dat ik niet meteen sterk genoeg was.'

'Meen je dat nou? Kamran, je hebt je leven gewaagd om me te redden terwijl je geen enkele goede reden had om dat te doen.'

'Die had ik wel,' zei ik. 'Je bent mijn broer.'

Darius gaf een klap tegen mijn hand en omhelsde me.

'Nog steeds wij met zijn tweeën tegen de wereld, hè?' zei Darius, en ik knikte. 'Hoe gaat het eigenlijk met je?' Hij keek me ernstig aan. 'Ik bedoel met – met alles. Slaap je wel goed? Heb je nachtmerries? Over wat er in de grot is gebeurd?'

Ik keek naar de grond. Ik wist dat Darius het had over het afgrijselijke moment dat ik de terrorist had neergeschoten. Hem had gedood. Ik moest daar nog steeds aan denken. Elke avond voordat ik in slaap viel zag ik zijn gezicht voor me. Hoorde ik het schot. Zag ik het bloed. Er waren nog veel meer angstaanjagende dingen geweest – met name de laatste momenten met de bom en de explosie – maar de dood van die man achtervolgde me nog het meest.

'Niet zo heel erg goed,' zei ik eerlijk, maar ik ging er niet verder op door. 'En jij dan?' vroeg ik. 'Met jou is het vast erger.'

'Het is zwaar,' beaamde Darius. 'Maar ik heb nu een psycholoog met wie ik over alles praat. Ze is gespecialiseerd in dit soort dingen, en het helpt

me heel erg bij het verwerken van alles wat me is overkomen. Ze is echt heel goed.’ Hij legde een hand op mijn schouder. ‘Je moet ook een keer met haar gaan praten.’

Mijn eerste gedachte was: Geen sprake van. Ik los dit wel in mijn eentje op. Maar toen herinnerde ik me wat Dane had gezegd over soldaten die niet graag praatten over dit soort dingen en geen hulp zochten terwijl ze die nodig hadden. En hoe ze daar vanbinnen door werden verteerd. Dus hoewel ik helemaal geen zin had om met iemand te gaan praten over wat ik had meegemaakt, sprak ik met mezelf af dat ik dat toch zou doen. Voor Dane.

‘Ja,’ zei ik. ‘Oké.’

De schuifdeur naar de patio ging open en mijn moeder stak haar hoofd naar buiten. Ze hield haar hand op de hoorn van de telefoon.

‘Kamran, sorry dat ik even stoor,’ zei ze. ‘Ik heb Adam weer aan de telefoon. Ben je thuis?’

Achter haar stond Mickey die me een vragende blik toewierp. Ik keek naar mijn broer en toen weer naar mijn moeder.

‘Ja,’ zei ik. ‘Ik ben thuis.’

Woord van dank

Ik wil alle mensen bij Scholastic bedanken voor hun enthousiasme en noeste arbeid: David Levithan omdat hij ‘ja’ zei, Emellia Zamani voor het lezen van de eerste versie, Emily Cullings en Dan Letchworth voor hun scherpe blik bij het doorlezen van de laatste versies. Nina Goffi voor de vormgeving van een prachtig boek, en Antonio Gonzalez voor de hulp die hij me heeft geboden bij het onder de aandacht brengen van het boek. Mijn speciale dank gaat uit naar Aimee Friedman die (weer) zo’n geweldige redacteur was, en natuurlijk naar Grace Kendall die me tenslotte heeft binnengehaald! Veel dank ook voor mijn grote vriend Bob en mijn eerste lezers van Bat Cave: Gwenda Bond, Alexandra Duncan, Rebecca Petruck, Carrie Ryan, Megan Shepherd, Courtney Stevens, en met name Gabrielle Charbonnet en Megan Miranda. Ik wil ook graag lezer en fan Nick Toosi bedanken voor het beantwoorden van mijn vragen over hoe het is om als Iraanse Amerikaan op te groeien, en Hossein Kamaly, assistent-professor op het gebied van Aziatische en Midden-Oosterse culturen aan Barnard College, die het manuscript heeft gelezen en me heeft geholpen om de feiten kloppend te krijgen. Alle eventuele fouten die in het boek staan komen geheel voor mijn rekening. En *last, but not least*, dank ik wederom Wendi en Jo.

Alle personages en gebeurtenissen in dit boek zijn fictief. Elke overeenkomst met bestaande personen en gebeurtenissen berust op louter toeval.

Lees meer van Alan Gratz!

De jongen die tien concentratiekampen overleefde

De joodse Yanek is tien jaar als de Duitsers in 1939 Polen binnenvallen. Langzaam maar zeker verandert zijn vertrouwde leven in een verschrikkelijke nachtmerrie. Alles wat hij bezit en liefheeft, wordt van hem afgepakt en uiteindelijk wordt Yanek zelf in een concentratiekamp geplaatst. Terwijl de Tweede Wereldoorlog om hem heen woedt, spreekt Yanek met zichzelf af dat hij niet zal opgeven, wat er ook gebeurt.

Hij wordt uitgehongerd, gemarteld en uitgebuit door de afschuwelijke Amon Goeth en het nazi-monster Josef Mengele. Hij wordt van concentratiekamp naar concentratiekamp gestuurd, legt op blote voeten honderden kilometers af door de sneeuw en werkt zo hard dat hij er letterlijk bij neervalt. Hij kijkt de dood keer op keer in de ogen. Maar ondanks dat blijft de sterke Yanek zich focussen op één doel: overleven.

Lukt het Yanek om de hoop niet te verliezen – en vooral, om niet te vergeten wie hij is?

Project 1065

De Tweede Wereldoorlog is in volle gang. De Ierse Michael O'Shaunessy woont met zijn ouders in Berlijn. Net als de andere jongens in zijn klas is hij aangesloten bij de Hitlerjugend.

Maar Michael heeft een groot geheim. Hij en zijn ouders zijn spionnen.

Michael haat de nazi's en alles waar zij voor staan, maar om de Ierse missie te helpen moet hij mengen met zijn groepsgenoten en daarbij zijn ware identiteit koste wat kost geheim houden.

Als een van de jongens uit zijn groep Michael in vertrouwen neemt over 'Projekt 1065', een geheime nazi-missie die de hele loop van de oorlog kan beïnvloeden, doet Michael er alles aan om nog dieper tot de Hitlerjugend door te dringen.

De risico's worden steeds groter en brengen uiteindelijk alles wat hem lief is in gevaar. Zelfs zijn eigen leven...

Vluchteling

Josef is als Joodse jongen niet langer veilig in het Duitsland van de jaren dertig. Samen met zijn familie vertrekt hij per schip naar de andere kant van de wereld...

Isabel leeft in 1994 in het zeer onrustige Cuba. Haar familie en zij hopen veiligheid en vrijheid in Amerika te vinden, waar ze op een vlot naartoe varen...

Mahmoud komt uit Syrië, waar in 2015 geweld en oorlog het land verwoesten. Genoeg reden om aan de lange en gevaarlijke reis richting Europa te beginnen...

Josef, Isabel en Mahmoud zijn door tijd en ruimte gescheiden, maar hebben desondanks veel met elkaar gemeen. Door het dreigende gevaar in hun landen van herkomst, zijn ze alle drie gedwongen om te vluchten. Ze hebben hoop dat hun leven morgen beter zal zijn, en laten alles wat vertrouwd is achter in hun zoektocht naar een betere toekomst.